

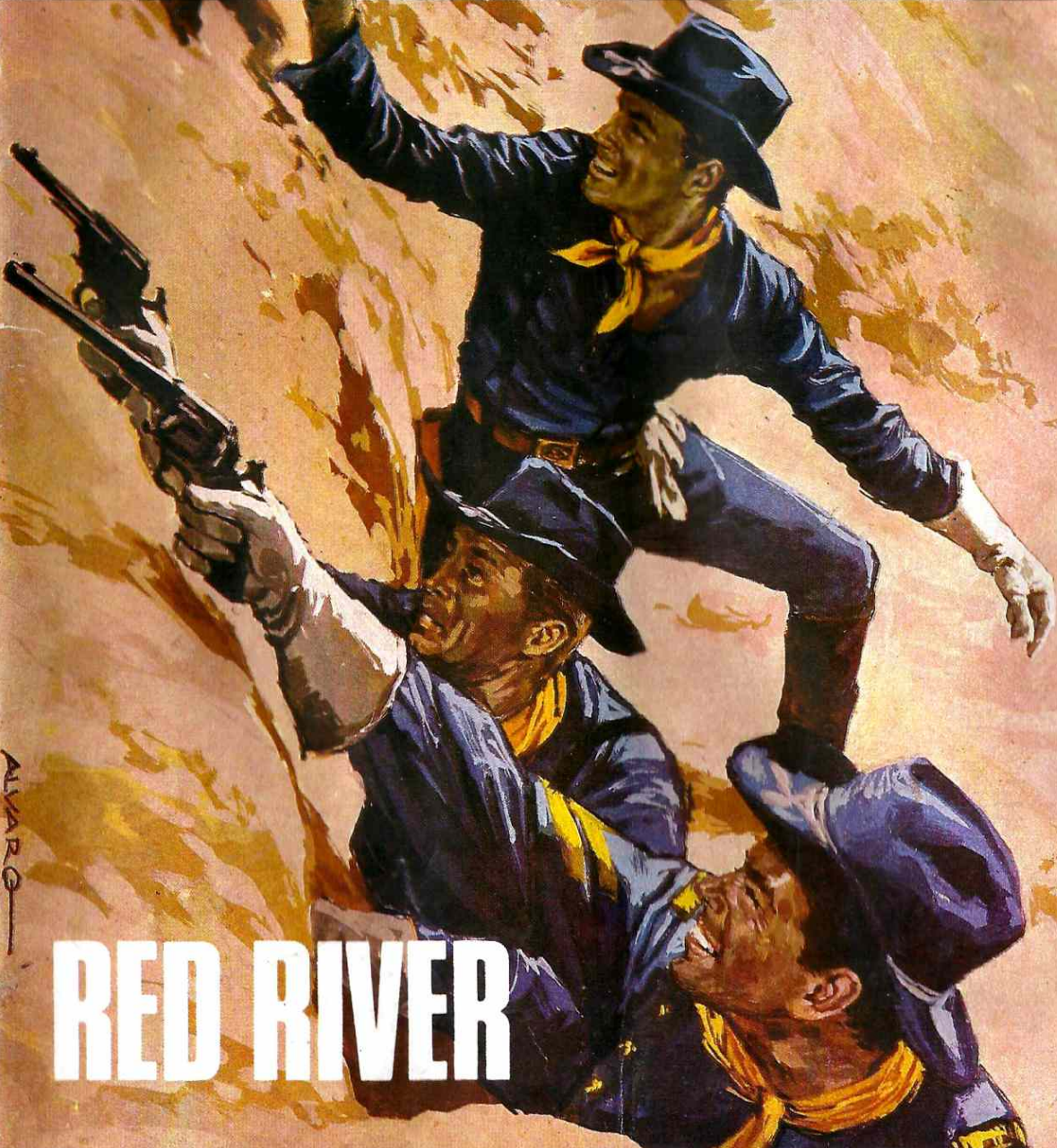
KIRK HAMILTON

DOCK HOLIDAY

CENA 200 DINARA

BROJ 193

DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU

RED RIVER

★ **DOK HOLIDEJ** ★

BROJ 193

KIRK HAMILTON

RED RIVER

NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
DOK HOLIDEJ
Broj 193

Glavni i odgovorni urednik:
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik:
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:
Kirk Hamilton
BRACE YARGO

Recenzija:
Radomir MILOSAVLJEVIĆ

Adaptacija i prevod:
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor:
Sava DAMJANOV

Tehnički urednik:
Lajoš ILEŠ

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
Rozalija KOVAČ
Ida ĆEKIĆ

Stampa: 25. III 1987.
Tržište: 7. IV 1987.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode
Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ, Urednik: Zorka ĆI-
RIĆ. Naslov originala: Kirk Hamilton — BRACE YARGO. Copyright: UNI-
VERSUM PRESS.

Oslobodeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata
za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-279/73. od 10. maja
1973. godine.

U gradu nije bila tajna da će Sim Kotrel izazvati Holideja. O tome se šušalo još od trenutka kada je pre dva dana neki putujući šarlatan ispričao da je Kotrel viđen u Santa Moniki i da se tamo raspitivao za poznatog pustolova. A kada je tu vest dopunio pričom da je tri meseca pre toga Holidej u obračunu poslao na onaj svet Kotrelovog starijeg brata, onda je svima bilo jasno da se taj račun može izravnati samo ako jedan od njih dvojice završi u mrtvačkom kovčegu. To je bio razlog što su se radoznali građani počeli okupljati oko saluna kada je glasoviti revolveraš dugačke, neuredno očešljane plave kose na prašnjavom vrancu ujahao u glavnu ulicu i uputio se ka salunu „Srećni pezos”, u kojem je na spratu Holidej imao sobu. Kotrel je već ranije bivao u Turangu i većina građana poznavala je opakog revolveraša. On, istina, do tada u gradu nije do kraja ispoljio svoju zlu ćud i najveći prestup mu je bio nekoliko mrkih pogleda i šamara koje je podelio krčmaru koji ga, po njegovom mišljenju, nije dovoljno revnosno poslužio, ali i to je, uz priče o njegovoj veštini baratanja revolverom i broju zareza na dršci revolvera, bilo dovoljno da, kada ga ugledaju, ljudi sa strepnjom pređu na drugu stranu ulice. Jednom rečju, Sim Kotrel je važio za čoveka sa sopstvenim zakonima, po kojima se jedino vlada, i te zakone izdašno je potvrđivao svojim revolverom. Sve u svemu, na Dalekom zapadu bilo je malo tako opakih i surovih ljudi

od pištolja kao što je bio Sim Kotrel.

Stanovnici Turanga videli su ga kada je, praćen jednim čovekom podjednako opakog izgleda, ujahao u grad na penom pokrivenom konju kome su noge podrhtavale od umora. Revolveraši su dojahali do malog trga u centru grada i sjahali kod privežišta. Ostavivši konje da oborenih glava dremaju na popodnevnom suncu, došljaci su rutinski proverili da li su im revolveri puni, a onda je Kotrel pozvao prstom najbližeg prolaznika i postavio mu nekoliko kratkih pitanja, na koja je ovaj mucajući odgovorio i odmah žurno pohitao niz ulicu kada se, saznajući ono što ga je interesovalo, Kotrel okrenuo i pošao prema salunu, dajući rukom svom pratiocu znak da pođe za njim. Drvenim korakom ljudi koji su dugo jahali, njih dvojica su prešli preko ulice i zakoračili na trotoar, nestali u salunu.

Dok Holidej ih je pratio pogledom sve dok nisu nestali iz njegovog vidokruga ušavši kroz leptir vrata u salun u prizemlju. Zatim je pogledao umorne konje na privežištu i građane koji su, poput lešinara što na granama obližnjeg drveća čekaju trenutak da navale na plen, sa neskrivenom radoznalošću očekivali rasplet događaja. Za njih je to bio zanimljiv spektakl, kao i svaki drugi nesvakidašnji događaj — recimo dolazak putujućeg cirkusa sa mađioničarima, gutaćima vatre, artistima, i sličnim cirkuskim atrakcijama; po svemu sudeći ni na kraj pameti im nije padalo da će

finale tog događaja biti smrt jednog ili više ljudi. Čudno, pomislio je Holidej, kako je za većinu ljudi smrt nešto bolno i strašno samo onda kada pogađa neposredno njih, kao da su oni drugi, koji umiru negde daleko ili pred njihovim očima, neka strana, njima sasvim daleka bića sa kojima nemaju nikakve veze. Taj osećaj opšte ravnodušnosti pratio ga je uvek kada se suočavao sa ovakvom smrtnom opasnošću: osećao se usamljen i stran, udaljen od ljudi.

Kao da čita mnogo puta čitanu knjigu, pred očima su mu se nizale scene događaja za koje je znao da će uslediti. Svi obračuni u kojima je učestvovao odvijali su se po manje ili više istom scenariju. Doduše, postojala je mogućnost i da taj scenarijo izmeni time što bi krišom izašao na sporedna vrata saluna, u gradskoj štali uzeo svog konja i nestao iz Turanga. Ali, to u krajnjoj liniji ne bi izmenilo već samo odložilo krajnji ishod, a njegovom životu dodalo bi još jednu mučnu komponentu: beskrajno bežanje i prezir. Za razumnog čoveka to je bilo isto toliko besmisleno kao i obračun koji ga je čekao.

Uzdahnuo je i sa fatalističkom smirenošću prišao krevetu na kojem je visio njegov opasač sa revolverom. Izvadio je revolver iz futrole, zadržao ga izvesno vreme u ruci i negovanim prstima pogladio glatku tamnosivu metalnu cev. Taj hladni komad čelika bio je njegov fatalni mučitelj i krvnik. Ali i spasilac. Bez njega ne bi imao neprijatelje koji kao rojevi stršljenova obleću oko njega vrebajući momenat da mu zadaju smrtonosni ubod, ali sigurno da bez njega ne bi više ni disao vazduh, niti hodao trotoarima gradova Dalekog zapada. Krvnik i prijatelj! Bio je to paradoks njegovog oružja, paradoks koji je

nosio u samom sebi i koji će ga pratiti do kraja života.

Uvežbanim pokretom prsta okrenuo je cilindrični magacin u kojem su se u nizu zavrtele žučkaste čaure metaka, a zatim vratio revolver u futrolu. Pripasao je opasač od crnog boksa i obukao karirani sako od mekanog tvida. Pred ogledalom je pritegnuo kravatu i namestio šešir, a onda nekoliko trenutaka ostao zagledan u svoj lik. Da li će ga ikada više videti ili će možda taj isti lik uskoro biti samo senka u sećanju malog broja ljudi? To će kroz nekoliko minuta odlučiti neumitna sudbina.

Zatvorio je za sobom vrata sobe i pošao ka vrhu stepenica. Dole su ga čekala dva neprijatelja. Dvojica ljudi željnih osvete, dvojica ubica koji se neće libiti ničega da bi ostvarili svoju zločinačku zamisao. Pomisao na to probudila je u Holideju nagon samoodržanja, refleks borca, ponosnog viteza ljudskog dostojanstva, refleks nepokolebivog junaka iskonske pravde. Za tih nekoliko trenutaka, dok je laganim korakom silazio niz stepenice, u njemu se desio neobičan prirodni preobražaj koji doživljava svaki u osnovi hrabar čovek suočen sa smrtnom opasnošću, preobražaj mirnog čoveka u neustrašivog ratnika. Niko od onih koji su ga čekali dole u salunu, uključujući tu Kotrela i njegovog ortaka, nije ni slutio da se u tom trenutku u obličju gizdavo odevenog džentlmena Doka Holideja probudi tigar spreman na skok.

Na poslednjoj stepenici Holidej je zastao i pogledom obuhvatio salun. U potpunoj tišini činilo se da je sve stalo sem oblaka duvanskog dima koji se u providnim slojevima dizao ka tavanici. U prvom sumračku kasnog popodneva sva lica izgledala su sablasno bleđa, pa čak i

lice gradskog pijanca Čertridža, inače rumenog kao obaren rak. U sledenoj, sablasnoj atmosferi straha i iščekivanja, kao pucanje ledene kore odjeknuo je rezak glas Sima Kotrela, koji je naslonjen leđima na šank držao čašu viskija u ruci.

— Najzad smo se sreli, uvaženi gospodine Holideje. Ne verujem da se radujete ovom susretu, ali sa svoje strane ja sam vrlo zadovoljan što sam imao priliku da se sretnem sa tako glasovitom junačinom. No šalu na stranu, vi ste morali očekivati ovaj susret... obzirom na ono što ste učinili pre tri meseca.

— Ti si Sim Kotrel? — zapitao je Dok Holidej reda radi, mada je znao ko stoji pred njim.

— Ha! — izustio je glasno Kotrel — eto, javlja se savest krivca — nabrao je čelo i pogledom obuhvatio prisutne. — Očigledno da mister Holidej zna kakvu je grešku napravio, jer otkuda bi inače pogodio ko će ga za tu grešku kazniti — izraz lica mu se smračio kada je ponovo pogledao Holideja. — Da, kazniti jednom zauvek. Posle današnjeg dana nećete više ostavljati leševe za sobom, mister Holideje.

— Tvoj brat Luk me je izazvao — rekao je mirno Holidej. — Morao sam da odgovorim na izazov. Očeviči su to potvrdili.

— Pih! Gomila kukavnih lažova! Bojali su se tvoje osvete, pa su izjavili ono što si ti hteo — rekao je Kotrel ne skrivajući prezir prema „kukavnim lažovima” i gnev prema tobožnjem nasilniku. Holidej je zapazio da je Kotrel prešao na oslovljavanje sa ti, što je značilo da se razgovor približava kulminaciji.

— Bio je pijan kad je ušao u salun i potegao revolver — objasnio je Holidej.

— Iskristio si njegovo pijanstvo da ga izrešetaš — nastavio je Kot-

rel cedeći gnevno reči. — Ali, to se neće ponoviti. Ja sam potpuno trezan i ruka mi ne drhti — podigao je čašu ispred lica, laganim klizećim pokretom prineo je usnama i otpio gutljaj. — Eto, vidiš? Sve je tiho i mirno — lice mu se izvilo u kratak zao osmeh. — I biće još tiše i mirnije za tebe kada budeš šest stopa ispod zemlje.

Holidej je shvatio da je odsudan trenutak blizu i da ga od obračuna i možda smrti ne deli više od nekoliko sekundi. Nije mu promaklo treperenje Kotrelovih očnih kapaka i grčenje viličnih mišića. To je bio predznak onog grčovitog drhtaja duše, onog skoka koji čovek čini kada u mislima želi da preskoči provaliju smrti. Kotrel je ostavio čašu na šank i lagano zakoračio u stranu ostavljajući svog pratioca desno od sebe, pored ulaza u šank. Holidej je procenio da je tim pokretom Kotrel svesno žrtvovao svog druga. Stojeći pored šanka, Kotrelov pratilac je predstavljao potencijalno veću opasnost za Holideja jer se jednim skokom mogao naći iza šanka i otuda iz zaklona pripucati na protivnika. Kotrel je stajao na otvorenom prostoru, ali je baš zato bio manje opasan. Holidej je, dakle, morao pucati najpre na onog drugog, što bi Kotrelu dalo delić sekunde prednosti i Kotrel je to znao.

Znao je to i Holidej, ali protiv takvog rasporeda snaga nije mogao ništa. Osmehivao se u sebi na gorcu igru sudbine koja mu je još jednom nametnula lukavo smišljenu zamku. Trebala mu je ne samo sva njegova veština već i mnogo, mnogo sreće da iz te klopke izađe živ, i baš ta činjenica izazvala je u njemu ogorčenje na sudbinu, scenu u kojoj se našao i Kotrel kao njen glavni protagonista. Gledao ga je ponet burom uskovitlane srdžbe,

napetih čula, svakim delićem tela spreman da odgovori na Kotrellov napad. I taj napad je došao sledećeg trenutka.

— Sada! — ciknuo je Kotrel.

Kotrellov pratilac mašio se rukom ka bedru i istovremeno skočio ka otvoru u šanku. Delom tela već je bio u zaklonu kada ga je pogodio prvi Holidejev metak, a odmah zatim i drugi. Ponet udarima tanadi, on je zamlatarao rukama, pokušao da održi ravnotežu i da se dočeka na noge, ali svi ti njegovi pokreti bili su samo poslednje lepršanje života u već mrtvom telu. Pogoden u srce, Kotrellov pratilac je svom težinom grunuo u policu iza tezge rušeći čaše i flaše koje su se uz praskav zvukot slomljenog stakla sručile na pod zajedno sa velikim ogledalom postavljenim iznad police.

Sve se to odigralo u deliću sekunde i još u jeku rušenja staklarije Holidej je okrenuo cev revolvera prema Kotrelu, čiji je revolver već bio uperen na njega. Kotrellov revolver je planuo, ali je metak pogodio prazan prostor jer se Holidej, okrećući revolver, bacio u stranu pritiskajući istovremeno okidač. Drugi Kotrellov metak zario se u ivicu stola pored Doka, a treći ga je svojim vrelim dodirnom očešao po licu. Pustolov je nastavio da se kotrlja po podu i u jednom trenutku zastao je i opalio na Kotrela, ali je promašio. No njegov kuršum odneo je Kotrelu šesir sa glave, a to je bilo previše blizu za revolveraša koji je ostavši sam izgubio do maločas drsko pokazivanu hrabrost i okrenuo se da beži. Skačući između stolova, stigao je do vrata i tu se okrenuo da još jednom pokuša sreću. Nanišanio je na Holideja, koji je još uvek ležao na podu, ali je pustolov munjevito ispalio poslednja dva metka iz svog revolvera. Kot-

rel se trgao i zaneo unazad kao ponet olujnim naletom vetra, a zatim pao pokošen. Ostao je tako da leži bez pokreta, delom tela napolju a delom u salunu.

Holidej se žurno uspravio, izbacio prazne čaure iz revolvera i ubacio nove metke, a zatim oprezno prišao vratima pored kojih je Kotrel ležao. Udarcem noge šutnuo je na ulicu njegov ispušteni revolver, a zatim vrhom cipela okrenuo revolveraša na leđa. Kotrel je zurio u njega već staklastim očima, a na levoj strani košulje brzo mu se širila mrlja krvi. Disao je isprekidano i krkljavo, a dah mu se davio u grlu. Još uvek sa revolverom u ruci, Holidej je progovorio.

— Sam si kriv za ovo što si dobio, Kotrele. Ja nisam želeo tvoju smrt, kao ni smrt tvog brata. Želeo sam da izbegnem obračun.

Kotrel je zurio u strogo Holidejevo lice, a u njegovom upola ugašenom pogledu smenjivali su se talasi gneva i nemoćnog očajja. Neki hrabriji posmatrači plašljivo su se približili da bi ugrabili nešto od tog retko viđenog prizora koji će im kasnije, kada u krčmama budu pričali ono što su videli, doneti dosta besplatnih čaša pića. Iznenadili su se kada je umirući gnevno izustio.

— Proklet... da si... Holideje! I ti ćeš... jednoga dana... naići na bržeg od sebe... i onda ćeš... stići u pakao... gde ti... je mesto — prokrkljao je.

Disanje mu je zatim postalo sve kraće i isprekidanije, i za manje od pola minuta bio je mrtav. Holidej je nekoliko trenutaka ostao zagledan u njegovo lice, kao opčinjen kletvom koja je poput tutnja zemljotresa još odzvanjala u njegovim ušima. Zatim je vratio revolver u futrolu i prešao pogledom po zbunjenim licima, na kojima nije bilo ni trunke saosećanja ili prijateljst-

va. Čudno, pomislio je Dok, kako ljudi ne razlikuju dobro od zla. Bio je neskriveno izazvan i srećom je uspeo da se spase, ali kao da je to svima bilo svejedno. Možda je takvo njihovo držanje bilo rezultat straha, jer su u njemu videli čoveka čiji je revolver odneo dva života a ne čoveka koji je odbranio svoj život. Ta dvojica bili su ubice, to je nesumnjivo bilo tačno, ali svest o toj činjenici u glavama građana Turanga izgleda nije bila toliko jaka kao pogled na leševe tih ubica. Holidej je odjednom shvatio da ti ljudi ne prave razliku između njega i njegovih protivnika, da ne prave razliku između dželata i nesuđene žrtve. Za njih su, izgleda, svi oni bili podjednako krivi.

Pogođen tom nepravdom, okrenuo se i izašao iz saluna. Sutradan ujutro odjahao je iz grada, da se više nikada u njega ne vrati.

II

Za Brejsa Džargoa moglo se reći da je bio najopasniji i najopakiji kućkin sin koji je ikada radio za Milarda Risa. Sedokosi rančer, koji je bio daleko od toga da bude sladak na rečima, pitao se zbog čega je mladi Sem Bóni, njegov nadzornik, uopšte najmio tog Džargoa.

Džargo nije bio neki veliki stručnjak za hvatanje i obuku divljih konja, mada je taj posao dosta dobro obavljao, ali bilo je na stotine drugih kaubojica koji su ga mogli obavljati sa istim takvim uspehom. Na drugoj strani, on se za kratko vreme potukao skoro sa svakim od mnogobrojnih kaubojica na Risovom ranču „Blok R”, pa se čak i oprobao u obračunu revolverom u gradu Konču. Tom prilikom nije ubio svog protivnika, ali to nije bila Džargova zasluga. On je to svim srcem želeo; srećom za njegovog

protivnika, Džargo se slučajno okliznuo na jedan kamenčić i to je za nekoliko santimetara skrenulo pravac njegovog metka, koji je protivnika samo ranio.

Ali i to je bilo dovoljno da ljudi vide koliko Džargo u pripitom stanju može biti opasan. Kao trezan nije u sebi imao ničeg osobitog. Sa oko trideset godina starosti bio je mirgodan i škrt na rečima, ali je isto tako znao i da opsuje, te da umesto argumenata u svađi upotrebi pesnice i protivniku saspe zube u grlo. Bio je visok, motkasto koščat, na izgled uvek neobrijan, ali je taj utisak možda dolazi od toga što je dugačka crna kosa bacala senku na njegovo lice. Nosio je opuštene brkove i ponekad je bivao dovoljno nepažljiv da mu jedna strana bude duža od druge. Džargo nije obraćao pažnju na svoj izgled, a pošto je dvojicu kaubojica isprašio zbog toga što su bili dovoljno glupi da prigovore njegovoj higijeni, niko se više nije žalio na taj njegov nedostatak.

Na Divljem zapadu bilo je mnogo takvih osoba kao što je Džargo. Do sada, međutim, ranč „Blak R” imao je sreću: na ranč su i ranije svraćali grubi, surovi ljudi, ali nijedan tako zao i opak kao što je bio Brejs Džargo.

Toga dana Džargo je bio spreman za kavgu i Milard Ris je to dobro video. Džargo se vratio sa subotnjeg izleta u grad još uvek pijan i sa sobom je donio pun krčag viskija. Sada je sedeo pod pamukovim drvetom iza spavaonice za kauboje, povremeno prinosio grlić usnama i beslovesno zurio u nešto što je izgleda samo on video.

Kao i obično bio je sam, jer niko od kaubojica nije hteo da se druži s njim. Taj dan bio je dan odmora i kauboje su se zabavljali svaki na svoj način. Ris je znao da

će u spavaonici biti u toku prijateljska partija pokera; druga grupa kaubojja igrala se nabacivanja potkovice kladeći se u sledeću mesečnu zaradu, koju još nisu ni primili. Jedan čovek sedeo je na tremu i rezbario kutiju za duvan ili za nakit, verovatno za nekoga u porodici ili možda za draganu. Jedan je opet monotono svirao na gitari. Ostali su ležkarili u hladovini, pušili i zevali.

Bila je to slika mira i spokoja, ali Ris je imao neki predosećaj da tako neće dugo ostati. Sigurno ne, sudeći po tome kako je Brejs Džargo gledao...

Na šum vrata iza sebe Ris se okrenuo. Jedna mlada devojkica sa kesjenjastom kosom koja joj je padala do ramena zakoračila je na trem pred kućom, nameštajući na glavi šeširić sa uzanim obodom. Sa zglavka desne ruke visio joj je kožni korbač; mladalačke bujne grudi napinjale su belu pamučnu košulju, a duge noge i zaobljene butine i kukovi ispunjavali su uske zategnute pantalone. Milard Ris je sa neodobranjem nabrao obrve. Već izvesno vreme zapažao je da se njegova kći rascvetala u divnu ženu, ali se osetio nelagodno kada je u tom tesnom kostimu ugledao njeno telo, jasno ocrtano kao da je nago.

— Opet ideš da prošetáš onog šarca? — zapitao je nabusito.

— Idem samo u kratko jahanje do reke, tata — rekla je Džo Ris i osmehnula se svom ocu. — Danas je tako divno neželjno popodne.

— Ne, bogami, nećeš ići u tom odelu.

Ona se još vedrije osmehnula i na mrkom preplanulom licu blesnuli su beli, fino nanizani zubi. — Oh, tata, ne budi tako smešan. Priznajem da su mi pantalone malo tesne, ali to je verovatno zato što sam po-

rasla. Prvi put kada budem išla u Končo, kupicu veći broj.

Ona se sagnula i rumenim usnama dotakla njegov smežurani obraz, a malom negovanom rukom pomilovala ga po drugom obrazu. Još uvek ljut ali omekšan, on je progundao.

— Opet me gladiš i podmićuješ? — zapitao je, a usne su mu se izvile u slab osmeh. — Pazi samo da ne ostaneš suviše dugo, čuješ li? Hoću da nadgledaš pripremanje moje večere; onaj glupavi Meksikanac će me svojim jelima jedne večeri sigurno otrovati.

Ona se glasno nasmejala i poigrala se sa čupercima njegove duge sede kose. — Stari medo! — zatim je otrčala niz stepenice i sišavši u dvorište, okrenula se, osmehnula i dobacila mu poljubac kroz vazduh. — Sem će jahati sa mnom.

Ris se uozbiljio i upola se uspravio u stolici. — Čekaj malo!

Džo ga je pogledala sa odglumljenom nevinošću. — Pa zar to nije bolje, na taj način imam i neku vrstu zaštite, zar ne tata?

On je zažvakao smežuranim usnama. — Do vraga, devojkico! Znaš da ne volim da se suviše mešaš sa radnicima na ranču!

Ali Džo je već trčala preko dvorišta prema ograđenom prostoru, gde ju je sa dva osedlana konja čekao Sem Boni. Džo je sjajnim očima pogledala nadzornika. On je bio prilično dopadljiv čovek, znao je dobro svoj posao i umeo da postupi sa ljudima, to je Ris morao da prizna. Bio je privlačan utoliko što je namamljivao poglede žena, a bio je takođe vešt i na revolveru. Ukratko, bio je takav čovek da bi Ris trebalo da bude srećan i zadovoljan što je pošao sa Džom do reke.

Ali, postojalo je ipak nešto u Semu zbog čega je Ris bio rezervisan; nešto u njegovim plavim očima što

je većina ljudi smatrala izrazom otvorenosti i poštenja, ali u čemu je rančer video nešto hladno i sračunato. Niko se u tome nije slagao sa njim, ali neslaganje drugih ljudi Milardu Risu nikada nije ni smetalo.

No odjednom se tok njegovih misli prekinuo jer je zapazio da Brejs Džargo, sa krčagom viskija upola prinetim ustima, požudno posmatra Džo, koja je gipkim koracima išla prema šarcu i spremala se da pojaše. Čak i sa tog odstojanja Ris je mogao da pročita smisao Džargovog pogleda. Ovaj je očima svlačio Džo i Ris je osetio da mu je od gneva krv jurnula u glavu.

— Hej ti! Džargo! — grmnuo je odjednom ne primećujući da je u tom trenutku Sem Boni pomogao Džo da se popne u sedlo, poduhvativši je šakama oko zaobljene stražnjice. — Šta ti, do đavola, radiš, gospodine?

Džargo je nevoljno skrenuo pogled sa devojke i zagledao se u rančera. I ostali u dvorištu su takođe pogledali. Džargo je otpio dobar gutljaj iz krčaga pre nego što je odgovorio, a do tog trenutka Boni i Džo su već izlazili iz dvorišta.

— Ja? — odgovorio je Džargo lako zaplićući jezikom. — Cugam svoj viski, gazda. Hoćete li i vi malo?

Pružio je krčag prema Risu i rančer se namrštiio i ustavši iz stolice, prišao ogradi verande. Namrštenog lica, on je žmireći pogledao Džargoa i prstom pripreto u njegovom pravcu.

— Ako još jednom tako pogledaš moju kćer, išibaću te kao psa. Što j jes! Jesi li razumeo?

Džargo je izdržao njegov preteći pogled, izvio usne i još jednom potegao iz krčaga.

— Do sto đavola! Pitam te jesi li me razumeo?

— Sasvim jasno, gazda. — promrmljao je Džargo. — Ali opet kažem da vrlo lepo izgleda.

Ustao je na noge i zaljuljavši se prihvatio se rukom za stablo drveta. Revolver mu je visio nisko na levom bedru, u futrolu privezanoj za butinu. Na desnom bedru nosio je kasnije sa širokim bovi nožem, na koji je bila usadena drška od jelenskog roga.

Povrativši ravnotežu, okrenuo se ka rančeru. — Mislím da bih mogao da odem i malo odspavam, gazda.

Ris je nešto promumlao i namrštenog lica otpratic pogledom Brejsa, koji je posrćući pošao prema spavaonici i prošavši pored zance melih kaubojá, posrnuo kroz vrata spavaonice držeći na usnama grlič dignutog krčaga. Rančer je nezadovoljno napućio usne i naslonjen na ogradu verande, zagledao se preko prerije. U tom trenutku Džo i Sem Boni nestali su iza uzvišenja koje je skrivalo reku od pogleda iz kuće. Ris je tiho izustio kletvu sebi u bradu i spustivši se ponovo u svoju stolicu, počeo da zavija cigaretu.

Do vraga, pomislio je, počeo je da se nonaša kao stara babetina. Tih dana nije želeo da Džo pusti dalje od domašaja njegovog pogleda. To je možda bilo zbog toga što mu je ona bila jedina kći: ili možda zbog toga što su njegovi sinovi, budući odrasli daleko od njega, pošli u život svaki svojim putem.

Možda je više nego što je trebalo bio vezan za poslednjeg člana svoje porodice koji je ostao sa njim...

Dole na reci Džo i Sem Boni sjahali su u hladu niske, snuštenih grana jedne vrbe. Jahali su skoro jedan čas i Džo je sela na hladnu travu, skinula šešir i naslonivši se ledima na oboreno vrbovo deblo,

pokretom glave rastresla znojavu kosu. Sem, visok, mlad i snažan, stojao je pred njom u svom najboljem prazničnom odelu i netremice je gledao. Bio je čak vezao i tanku mašnu i izglancao svoj kožni prsnik.

Zabacivši palcem sa čela svetlosmeđi šešir, on se osmehnulo devojci.

— Zaista si izvanredno lepa žena, Džo.

Ona mu je zadovoljno uzvratila osmehom. Sem je kleknuo pored nje na jedno koleno i pokretom ruke ukloni bič tamnih vlasi sa njenog lica. Zatim se brzo nagnuo napred i napućenim usnama dodirnuo njene. Ona se nije bunila. Ohrabren time Boni ju je obgrlio rukom i, privukavši je sebi, gladno je obasuo poljupcima. Džo se u početku nije opirala, ali se posle nekoliko trenutaka uplašila njegovog žara i oduprevši se rukama o njegova prsa, odgurnula ga od sebe.

Sevnula je zelenim očima i malom negovanom rukom pljesnula ga žestoko po licu.

Sem se trgao i iznenađeno glupo zatreptao očima.

— Šta je sad, do đavola! Nikad do sada to nisi učinila!

Džo je ubrzano disala. — Nikad me do sada nisi tako ljubio! I drži ruke k sebi, Seme Boni, ili će te tata dobro išibati onim njegovim bičem!

— Sto mu muka, Džo! — izustio je Boni zadihano. — Šta se liutiš! Nisam mislio ništa rđavo. Mora biti da sam se zaneo. Znaš, ti si strašna žena i kad te čovek tako oseti blizu sebe...

Začutao je i iz njegovih očiju nestalo je vatre gneva. Video je da je ona na izvestan način zadovoljna i budući da je žena ipak samo žena, nije bio previše iznenađen njenom reakcijom. Imao je dovoljno

razuma da stvari suviše ne forsira. Bio je strpljiv čovek; na dužu stazu obično mu je uspevalo da dobije ono što želi...

— Izvini, Džo — dodao je tiho.

Ona se osmehnula i vrhovima prstiju pomilovala ga po crvenom pečatu koji je na njegovom obrazu ostao od njenog šamara. Poljubila ga je blago u obraz.

— Bolje bi bilo da pođemo kući, ili se može desiti da tamo ne stignemo pre zalaska sunca, a ti znaš kakav je tata ako ne stignemo pre mraka.

Jastrebovsko lice Sema Bonija se uozbiljilo i za trenutak u njegovim očima je blesnula varnica mržnje. I pre toga je osetio na sebi šibu starčevog oštrog jezika zbog nečega što je učinio ili nije učinio kada je u pitanju bila Džo. Zatim je slegnuo ramenima i blede se osmehnulo.

— Pa dobro, hajdemo.

Ustao je i pružio ruku, koju je devojka prihvatila. Povukao ju je snažno i za trenutak ona je dodirнула prsima njegova prsa. On se trgao i obliven rumenilom žurno koraknuo korak nazad. Džo se osmehnula i pošla ka svom šarcu, koji je pašao u blizini.

Pojahala je bez njegove pomoći i trgnuvši naglo uzde, okrenula konja toliko brzo da je Sem Boni morao da odskoči unazad. Nasmejavši se, zarila je pete u konjske slabinе.

— Trkajmo se do kuće! — doviknula je i izustivši poluglasnu kletvu, Sem je skočio u sedlo svog konja i okrenuo ga za devojkom koja je već odmicala.

— Gde je, do vraga, moja kći? zagrmeo je Milard Ris prilazeći stisnutih pesnica krupnim koracima preko zamračenog dvorišta.

Sem Boni se okrenuo od svog zaduvanog konja i pri svetlosti svetiljke okačene na stub korala. na njegovom licu ukazao se izraz zbuđenosti.

— Zar nije ovde, gazda? — zapitao je osećajući da mu je i poslednja kap krvi nestala iz lica.

— Da jeste ne bih te pitao! — urlao je Ris. Prišavši bliže, izbio je sedlo iz Bonijevih ruku i na tu galamu iz spavaonice je provirilo nekoliko kaubojja. — Šta si, do vraga, uradio sa njom, Boni?

— Ništa! Tako mi boga! Šta mislite ko sam ja da tako razgovarate sa mnom! Izjahao sam danas posle podne sa Džo da bih pazio na nju! To sam do sada više puta radio, mister Rise! Bila je sasvim dobro kada se odvojila od mene.

— Odvojila od tebe!? — ponovio je rančer kao eho. — Šta misliš time „odvojila se”?

— Pa rekla je da želi da se trkamo do kuće — kazao je Sem Boni tiho. — Odmakla mi je na njenom brzom šarcu. Ja sam je pratio koliko sam mogao, ali je mom konju otpala potkovica, pa sam morao da stanem i namestim je. Posle toga nisam mogao da ga teram trkom i to je razlog što sam se ovoliko zadržao. Ali, računao sam da je Džo stigla ovamo već pre jedan čas.

— Nije stigla i to je tvoja greška — rekao je Ris.

Boni je zbunjeno otvorio usta. — Kako to mislite?

— Nisi smeo da je pustiš da se trka!

— O, do vraga, to nije pošteno.

Ris je prišao korak bliže i sevnuo očima. — Da nisi ti nešto učinio mojoj kćeri. Seme?

Boni je stisnuo vilice. — Nisam je ni taknuo i đavolski mi se ne sviđa što tako govorite sa mnom, mister Rise.

— Ne sviđa ti se? Baš mene bri-

ga što se to tebi ne sviđa. Hoću da znam šta se desilo sa Džom!

— Možda ju je konj zbacio, gazda — progovorio je neki kauboj, ali je žurno izmakao korak nazad kada se rančer gnevno okrenuo ka njemu.

— Zaveži gubicu! Takve gluposti neću da čujem!

— I to treba uzeti u obzir — rekao je Boni trezveno, ne obazirući se na to što ga je rančer ljutito pogledao.

Rančer ga je gledao ljutito iskolanim očima. Čvrsto stisnutih pesnica opuštenih pored tela, disao je široko ctvorenih nozdruva. Gurao je odjednom Bonija u prsa i počeo mu pretiti prstom ispred nosa. — Smatram tebe odgovornim! A sad uzmi ljude i pođi u potragu! Hoću da Džo bude nađena i to što brže!

Kaubojima nije trebalo dva puta ponoviti naređenje. Pri svetlosti fenjera okačenih na stubove korala, oni su žurno počeli sedlati konje. Sav crven od Risovih pretnji, Boni je oštro naredio da mu osedlaju drugog konja.

— Naći ćemo je, mister Rise — obećao je Boni požurujući jednog kaubojja da sedla konja.

— Bilo bi bolje za tebe da tako bude — odvratio mu je Ris ogorčeno.

Boni je osetio da je pocrveneo i odgurnuvši grube u stranu kaubojja koji mu je sedlao konja, sam je pritegao kolan i vinuo se u sedlo. — Brže! Brže Krećimo! Podimo ka reci i pročešljajmo obe strane puta.

Priterac je konja stubu i dohvatio svetiljku sa korala. Ne priskočio je Ris i dograbivši vodice, prisilio konja da stane. Boni je izustio kletvu.

— Šta je...!

— Umukni! — zaurao je Ris.

I ostali, neki na konju a neki penjući se u sedla, zastali su kao ukopani.

Pogledali su starog rančera koji je stajao sa glavom priklonjenom na jednu stranu i dok su konji mirovali a ljudi sedeli bez pokreta tako da se nije čula ni škripa kože, iz tame noći do njihovih ušiju dopro je jedva čujan zvuk.

Bio je to vrisak neke žene.

Skoro istog trenutka niko više nije sumnjao čiji je to vrisak i Ris je, dograbivši svetiljku, osmotrio lice ljudi na konjima.

— Gde je Brejs Džargo, do davora? — zapitao je govoreći kroz zube vrlo tihim glasom.

Kratak pogled po krugu prisutnih pokazao mu je da Džargo nije bio među ljudima kod korala.

— Izašao je iz spavaonice pre večere, gazda — rekao je jedan čovek. — Udaljio se noseći svoj krčag. Mislim da je do tada već bio prazan, ali možda i nije. Ne znam.

— Za njim! — grmnuo je Ris pljesnuvši Bonijevog konja šakom po sapima, što je životinju nateralo da poskoči i jurne.

Od siline trzaja Sem Boni je jedva uspeo da se zadrži u sedlu, ali je odmah zatim podbo konja i ostale poveo u noć. Osrvnuo se za trenutak za sobom i video da je Ris bukvalno svukao jednog kauboja iz sedla i pojahao umesto njega.

Za nepun minut sedokosi rančer je jahao uporedo sa nadzornikom. Noćni vetar doneo je do njih ženski vrisak koji se završio jecajem. Ris je naglo skrenuo na levo i kroz gusto žbunje probio se do skupine drveća u podnožju jednog uzvišenja. Tu je zategao vođice proklinjajući kroz zube ostale svoje pratioce. Boni se zaustavio pored njega. Prispeli su zatim i ostali, i kroz nejasnu zbrku glasova do njih je

dopro šum lomljenja granja, muklo i nerazgovetno psovanje muškarca i stenjanje žene koja se očigledno borila sa nekim.

Ris je skočio na zemlju delić sekunde posle Sema Bonija i obojica su jurnuli kroz žbunje. Pred njima je njisnuo nečiji konj i uspravivši se na zadnje noge, zamlatirao prednjim nogama. Boni se bacio u stranu i pao uplašen mahanjem konjskih kopita. Milard Ris je imao revolver u ruci i nije gubio ni sekunda. Ustrelio je konja u glavu i pri kratkom blesku revolverskog pucnja ugledao dve osobe koje su se borile na zemlji.

Raščupana žena sa skoro sasvim razderanom odećom, koja se koprčala ispod muškarca, bila je Džo. Skoro potpuno naga i mestimično krvava po telu, ona je stenjala i očajno vriskala. Pijani čovek koji ju je pritiskao bio je Brejs Džargo, mahnit od pića i razbuktale požude. Upinjući se da savlada borbenu devojk, on nije ni primetio ostale kauboje.

Ris je zakoračio napred i prislonio cev revolvera Džargu na glavu. Ovaj je osetio pritisak hladne cevi i mada u magli alkohola, instinktivno reagovao. Bacio se u travu i zamahnuo stisnutom pesnicom. Pesnica je pogodila Risa u pleksus i stari rančer je izgubio dah i bolno se previo. Revolver je opalio i metak je odleteo u stranu.

Džargo se uspravio i levom rukom potegao revolver, ali je priskočio Sem Boni i udario ga pesnicom u lice. Džargo je zastenjao i krvavog lica pao nauznak. Boni je priskočio i onesvestio ga udarcem čizme u glavu.

Pogledao je uplakanu devojk, otrčao do ubijenog konja i strgnuvši sa njegovih sapi savijeno čebe, potrčao ka Džo Ris da je pokrije. Ona se pripila uz njega i jecajući

ga obgrlila rukama oko vrata. Umo-
tanu u čebe uzeo ju je u naručje.
uspravio se i pogledao onesvešćenog
Džargoa. Noseći devojkę, prišao
mu je i udario ga nogom u stomak,
a onda se okrenuo Risu, kome su
njegovi kauboji pomagali da usta-
ne.

— Biće najbolje da je odnesemo
kući, mister Rise — rekao je gla-
som koji je iznenadio i njega sa-
mog svojom mirnoćom. — Momci
će dovesti Džargoa.

Ris je okrenuo glavu i bolom
zgrčenog lica pogledao nasilnika.
Pljunuo ga je i grčevito glasom
progovorio. — Postarajte se da ga
dovučete... na ranč! Svojom ko-
žom mi odgovarate za njega.

— Čuli ste mister Risa! — viknuo
je resko Boni. — Dovedite tog kuć-
kinog sina! Morg, ti odjaši do dok-
tora Sindena i kaži mu da je hitno
potreban. Nemoj prihvatiti nikakav
negativan odgovor. Ako se vratiš
bez njega, prosviraću ti kuršum
kroz stomak!

Morg je kratko pozdravio rukom,
skočio na leđa svog konja i trkom
pojahao kroz noć ka gradu.

Ostali su se uputili na ranč.

— Pa, doktore? — zapitao je Mi-
lard Ris ćelavog lekara, koji je li-
cem podsećao na lešinu, dok je ovaj
brisao ruke ubrusom. — Koliko je
loše?

Doktor je pogledao rančera, čije
je lice još uvek bilo sivo od udara-
ca u trbuh. — Reći ću ti otvoreno,
Milarde...

— To i hoću — rekao je Ris
odsečno. — Je li je onaj nasilnik
povredio?

— Na žalost, jeste. Žao mi je što
moram to da kažem. Bio je pri-
lično brutalan.

Risovo lice pretvorilo se u gra-
nitnu masku. Bacio je kratak pog-
led do Bonija i primetio grčevito
stiskanje njegovih vilica.

— Idem da donesem konopac —
promrmljao je Boni.

— Stani! — presekao ga je Ris.
— Ja ovde odlučujem, mister.

— Ali svega mi na svetu, mister
Rise, on zaslužuje da bude obešen!
— insistirao je Boni.

— Moram da se složim s tim Mi-
larde — rekao je doktor Sindena. —
Ovo je prvi put da sam ja saglasan
sa tom surovom pravdom.

— Ima pravde i pravde — rekao
je Ris još tišim glasom. — Po ono-
me što si mi rekao, doktore, kada
je Morg došao da te pozove, bio
si u salunu i pretpostavljam da do
sada ceo Končo zna šta se desilo.
To nije nešto što mogu sačuvati u
tajnosti i zbog toga mislim da će
biti najbolje da svetu pokažem šta
se događa onome ko učini neko zlo
ženi iz porodice Ris. Vešanjem Dža-
rgoa to se ne bi postiglo.

— A kako onda to postići? —
prasnulo je Boni ne hajuci što je Ris
ka njemu upravio svoj ledeni pog-
led.

— Obećao sam Džargou da ću ga
iššibati ako ga još jednom uhvatim
da pogledom svlači Džo. On je uči-
nio nešto gore od toga, ali mislim
da će čovek čija leđa budu odra-
na udarcima bića, nositi te ožili-
ke do groba, kao večnu uspomenu
na svoju grešku.

— Blaža kazna bi bila obesiti ga,
Milarde — rekao je doktor.

— Ko ovde govori o blagosti? —
zapitao je Ris. Drhtavom rukom
pokazao je prema vratima Džoine
spavaće sobe. — Tamo leži moja
kći, pretučena, silovana, povređena.
Ne tiče me se i ne interesuje me
nikakva blagost prema životini ko-
ja joj je to učinila, doktore! Hoću
da Džargo do kraja života pati zbog

toga! Nikuda neće moći da pođe a da se ljudi ne čude i zapitaju kako je zaradio te ožiljke. Priča će se razglasiti. Ljudi će pljuvati na njega. Čak ga ni šugavi psi neće napadati iz straha da je otrovan.

— Najverovatnije da neće biti tako, Milarde — predočio mu je doktor tiho. — Džargo nije naivan sa revolverom. Ubiće nekolicinu ljudi i više se niko neće usuditi da progovori ni reč o tim ožiljcima.

Ris se zlobno osmehnuo. — Tada će već biti kasno. Postaraću se da se priča raznese na sve strane. I svega mi na svetu, neću se zadovoljiti time da ta svinja zaigra na konopcu. Želim zadovoljenje u tome što ću mu bičem kinuti meso do kostiju! — sevajući očima, okrenuo se Boniju. — Idi veži ga za ono pamukovo drvo pod kojim je sedeo i pijančio. Skinu mu odeću do pojasa. Ja ću doći čim uzmem svoj bič.

Boni se za trenutak kolebao, ali je, čuvši prigušen jecaj, bacio kratak pogled prema vratima Džoine sobe, a onda čvrsto stisnuo usne. Klimnuo je glavom i brzo izašao iz sobe.

Sinden je, zatvarajući svoju crnu torbicu, pogledao Risa.

— Mislim da bi bilo bolje da ostanem dok se to ne obavi.

— Kako god hoćeš, doktore — rekao je Ris uzimajući sa zida dugačak bič od sirove goveđe kože sa ručicom ukrašenom srebrom, motajući ga kao zmiju oko prstiju.

Stari doktor je neprimetno odmahnuo glavom videvši nenokolebivu odlučnost u skoro ludačkom izrazu rančerovog lica.

Nije osuđivao Risa. I sam je imao kćer Džoinog doba i pretpostavljao je da bi i on reagovao na sličan način.

Ne bi možda, nasuprot Risu, imao

dovoljno odlučnosti i hrabrosti da surovu kaznu sam izvrši. To je bilo ono čemu se divio kod tvrdokornog starog rančera.

*

Ris je duboko, ubrzano disao i i prošlo je izvesno vreme pre nego što je povratio dah i pokretom ruke pokazao prema okrvavljenom besvesnom Džargu, čije je telo vezano za drvo mlitavo visilo na konopcima.

— Skinite ga.

Koža i mišići na Džargovim leđima bili su isečeni i raskomadani. Boni i dva kauboja presekli su veze koje su ga držale i položili ga na jedno ćebe licem okrenutog dole. Ris je odbacio goveđi bič na kome su još visili komadići kože i tkiva. Bio je uveren da je postupio pravično i da njegov postupak neće biti ocenjen kao preterano surov. Možda kao neobičan i nesvakidašnji, ali verovao je da će ga većina ljudi primiti sa odobravanjem i da će reći kako je životinja Džargo Brejs svojim delom zaslužio ono što je dobio...

Doktor Sinden je kleknuo pored kažnjenog onesvešćenog čoveka i digao glavu.

— U svakom slučaju ostao je živ.

— Oterajte ga sa ranča — naredio je Ris kratko, ali je nabrao čelo kada je doktor Sinden odrečno zavrteo glavom.

— Noćas neće moći da jaše, Milarde. Neće moći čak i ako se osvesti.

Risovo lice se smrklo. — A kada će moći?

— Možda ujutro... i to samo možda.

— Odjahaće ujutro — rekao je Ris. — Učini za njega što moraš, doktore. Seme stavi ga za noćas na ležaj u onoj staroj kolibi za alat. Pre toga oduzmi mu sve oruž-

je koje ima pri sebi. Kada osvane jutro, ne želim više da ga vidim na ranču „Blok R“, jesi li me razumeo?

— Postaraću se da tako bude, mister Rise.

Ris ga je hladno pogledao. — Ostavljam ga tebi na odgovornost.

Onda se naglo okrenuo i donekle nesigurnim korakom uputio se pored niza čutljivih kaubojia nazad ka osvetljenoj rané kući.

Učinio je ono što je bilo pravo. Znao je da je tako.

Znao je takođe da time nije ništa izmenio. Džo je pretrpela bol i to što je doživela nikada neće zaboraviti. A priča o događaju čuće se i raširiće se na sve strane. To će umnogome otežati njegove ponova drugih velikih rančera u tim krajevima Teksasa.

Njegova glavna bojazan sada bila je ne da se Džo neće oporaviti, nego da, kada bude dobro, niko više neće hteti da je uzme za ženu. Niko, osim možda neki predradnik kao Sem Boni.

Takva razmišljanja koštala su ga te noći dugih časova nespavanja.

No nije trebalo da se brine u pogledu Džoinog oporavka. Ona se sledećeg jutra probudila iznenađujuće čila i živahna i kada je Sem Boni provirio kroz vrata u njenu sobu, ona je, iako puna modrica i brazgotina, ne samo sedela u krevetu već je sa apetitom jela meko kuvana jaja.

— Zdravo, Džo — zatim se osvrnuo po sobi — Tvoj tata još nije ovde?

— Nije. Možeš da uđeš. Seme — glas joj je bio hrapav, zvučao je donekle potreseno i kada je video dugačke naduvane modrice na njenom grlu, Sem je znao i zašto. Lice mu se smrklo kada je izbliza osmotrio njene povrede. Pružila je ruku i stavila je preko njegove os-

lonjene na postelju. — Nemoj gledati tako... besno Sem. Končita mi je rekla šta je tata učinio sa Džargom.

Sem je ozbilnog lica klimnuo glavom. — On je već otišao. Pre izlaska sunca oterao sam ga sa ranča.

— Je li bio sposoban da iše? — upitala je Džo sa prizvukom čuđenja.

— Samo on zna da li ieste ili nije, pošto bi ga tvoj tata u suprotnom verovatno ponovo išibao. Da, odjahao je na kliusetu na kojem je došao i sa nekoliko dolara koje smo mu dugovali. Neće se vratiti.

Ona je odjednom uzdrhtala i skupila ramena, i Sem je ugledao suze u njenim očima. Uzeo ju je za ruku i sa osmehom se zagledao u njeno izubijano lice.

— Sve je svršeno. Džo. Ja... ne želim da znam pojedinosti, ali bih strašno želeo da čujem kako se desilo da se po mraku nađeš u onom šumarku. Ja sam smatrao da si bila daleko ispred mene i da si već na ranču.

Ona je zgrčenim prstima prikupila posteljinu i ne gledajući ga rekla. — Seme... učinila sam nešto vrlo luckasto. Videla sam kad je tvoj konj izgubio potkovicu i znala sam da nećeš stići na ranč pre mraka i umesto da sama odem kući... ja sam se sakrila u onom drveću. Ne znam šta me je navelo da tako postupim, ali na um mi je došla suluda ideja da bi to mogla da bude zgodna šala... videti tatinu reakciju kada se ti po mraku sam vratiš kući bez mene.

— Šta! — uzviknuo je Sem.

Grizući donju usnu zubima, ona ga je pogledala očima vlažnim od suza. — Znam da je to bila ludost. Bila je to neka vrsta paklenog dovoljeg hira koji me je obuzeo. Ho-

ću da kažem, ti znaš koliko je tata samoživ, koliko želi da me zaštiti. On mrzi svaki trenutak koji provedem van domašaja njegovog pogleda. Meni je to dosadno, zamara me. U tome sam videla šansu da mu donekle vratim milo za drago.

— Sto mu muka, to je grozno, Džo! Grozno i ludo!

Njene oči su kratko blesnule. — Znam to k vragu, ne treba i ti da mi to govoriš! — onda je blesak ljutnje u njenim očima prošao i ona je uzdahnula vrteći lagano glavom. — Pretpostavljam da je Džargo spavao pijan u drveću i ja ga nisam videla. Sledeće čega se sećam bile su njegove ruke koje su me zgrabile i počele da kidaju odeću sa mene... i...

Glas joj je zamro u grlu i ona je s naporom prigušila jecaje. Smrknutog lica. Boni ju je nežno potapšao po ruci.

— Nemoj, sada je sve završeno, Džo. Džargo je dobio svoje, a ti si srećna što si živa.

— Pretpostavljam da je tako... oh. Seme, šta da kažem tati?

— Pa moraćeš nešto da mu kažeš i moraćeš to brzo da smišliš, Džo. On će se uskoro probuditi.

Ona je nabrala obrve. — Uskoro? — bacila je pogled kroz prozor na dvorište obasjano odmaklim suncem. — Hoćeš da kažeš kako se tata još nije probudio? Mora biti da jeste. Seme!

Boni je slegnuo ramenima. — Ja ga nisam video. Ali posle onoga sinoć bio je mnogo iscrpen. Pretpostavljam da je malo duže spavao. To je za njega najbolje. Džo. Taj sinoćni događaj više ga je psihički pogodio nego fizički.

Džo se i dalje mrštio. — Seme, to mi ipak nikako ne ide u glavu. Podi, nađi ga i probudi ga...

— Ne, bogami!

— Da! Reci mu kako sam ti ja

naredila da to učinš i kako želim da ga vidim. Molim te, Boni. Imam neki strašan osećaj, od kojeg mi se grči u stomaku...

Boni se lukavo osmehnuo. — O, Džo, ne budi luckasta. Sa tvojim talom je sve u redu. Šta bi mu se moglo desiti?

— Idi probudi ga. Seme — molila je i dalje devojka.

— Dobro. Ali da znaš, moraću da mu kažem kako si me ti naterala. Ti znaš da on ne voli da ga neko uznemirava.

— Znam, ali ipak podi, Seme!

Boni je slegnuo ramenima i nagnuvši se dotakao je usnama po izgrebanom i podnadulom čelu. Zatim se uputio vratima, zastao sa jednom rukom na jabuci kvake i osvrnuvši se namignuo.

— Kroz jedan minut čućeš ga kako urla na mene!

Kada je on izašao, Džo se osmehnula zaboravljajući bol od napuklih oteklih usana. No osmeh je brzo nestao sa njenog lica.

— Nadam se — rekla je tiho sama sebi. — Nadam se.

Ali bilo je suđeno da Milard Ris nikada više ne više, ni na koga. Ni na koga, i ni iz kakvog razloga.

Kada je sem Boni pažljivo zakucacao i otvorio vrata rančerove spavaće sobe, on je to istog trenutka shvatio.

Drška velikog lovačkog noža Brejsa Džaroga virila je iz Risovih nepomičnih grudih a posteljina oko njega bila je crvena od krvi

III

— Želim da znam šta je preduzeto da se pronade i uhvati ubica mog oca! Zahtevam da znam!

Guverner Teksasa Lester Djuk pogladio se po kozioj bradici i prstima začesliao dugu sedu kosu ko-

ja mu je padala skoro do ramena. Sedeći zavaljen u svojoj stolici sa visokim naslonom, dobio je prstima po ivici izrezbarenog stola i gledao vitku, ukrućenu osobu koja je sedela naspram njega.

Džo Ris je bila pravi gutač vatre, to je video čim je kročila u njegovu kancelariju. To su odavale njene zelene sjajne oči i strogo začesljana kestenjasta kosa, a po načinu kako je u toku razgovora nekoliko puta prkosno isturila bradu, videlo se da je odlučna i uporna. Bila je odevena u jahaće pantalone i košulju sa pršnikom od antilopske kože, ukrašenim srebrnim dugmadima oko kojih su visile kožne rese. Na zglavcima ruku imala je kožne štitnike, a za desni štitnik bio je privezan korbač.

Na njenom licu još su se videli tragovi udaraca mada su uhoji imali zelenkastomrku boju. Nosila je još uvek i dve ogrebotine, koje su već zarastale. Pretpostavljao je da su to posledice nasilja koje je doživela od ruku Brejsa Džargoa.

Visoko na desnom kuku u fino izrezbaranoj futroli nosila je mali „Smit Veson” revolver kalibra 32. U tom trenutku dobovala je prstima po njegovoj dršci isaranoj u vidu šahovskih polja i ljutim zelenim očima prodorno gledala guvernera u očekivanju odgovora na postavljeno pitanje.

— Čejte, mis Ris, možda će vam to zvučati sasvim obično, ali sve što mogu da kažem to je da je preduzeto sve što se može preduzeti. Imate moju reč da je tako.

— Onda moram da posumnjam u vašu reč, gospodine — rekla je odlučnim glasom, ne prezajući nimalo od iznenađenog pogleda prouzrokovano njegovim tonom. — Brejs Džargo je još uvek na slobodi, gospodine guverner!

U njenom glasu osećao se prizvuk prekora.

Guverner je uzdahnio. — Mis Ris, proverio sam kod najviših organa reda da li su sve snage stavljene u pokret i poteru za tim Džargom, a kad to kažem, znači da su svi predstavnici reda, uključujući lokalne i federalne šerife i teksaške rendžere, stavljeni u pokret. Njegov opis dostavljen je i vojnim postajama. Stvarno ne vidim šta bi više od toga moglo da se učini.

Džo Ris je nagio ustala i pošla korak napred do same ivice guvernerovog pisaćeg stola.

— Gospodine guverner, svesna sam toga da se za Brejs Džargom traga. Moje prituzbe odnose se na to što još nije pronađen.

Još jednom je guverner uzdahnio i zgrčio prste desne ruke, ponet skoro neodoljivom željom da tu drsku devojkicu presavije preko kolena i dobro je ščopa po zadnjici. Nije bio naviknut da mu se neko na taj način obraća i takav ton nije tolerisao ni od svoje rođene kćeri, prema kojoj je inače bio dosta popustljiv.

Ali, morao je da prizna da mu se devojičin nepokolebljiv duh dopada; na kraju, ona je doživela da bude zlostavljena od tog Džargoa i mogla je biti i mrtva da se nekim slučajem njen otac i Sem Boni nisu na vreme pojavili.

— Hoćete li još malo da sednete, mlada gospodice? — upitao je guverner sa prizvukom četrine u glasu. Svojim tamnosivim očima prodorno ju je pogledao.

Džo mu je uzvratila istim pogledom i posle kraćeg kolebanja kratko klimnula glavom i ponovo sela. Ali, sela je na ivicu stolice, ruku čvrsto prekrštenih na krilu.

— Čujte, mis Ris, morate razumeti da je to sve što možemo da

učinimo — započeo je guverner razložno. — Hoću da kažem, taj Džargo odjahao je puna dva časa pre nego što je telo vašeg oca nađeno. Naravno, on je bio vrlo slab i izmožden posle šibanja koje je dobio, ali takvi ljudi su naviknuti na muke i znaju da prežive u divljini, pa je i pored svih naših napora jednostavno iščezao kao da je nestao sa lica zemlje. Očigledno da se negde ukopao. On je čovek koji je i ranije bežao pred poterama i otuda očigledno zna kako da im umakne i onda kad su mu na tragu...

— Prošlo je već dve nedelje! — upala mu je Džo u reč.

On joj je dobacio kratak ljutit pogled i iznenadio se kada ga je ona odjednom snuždeno pogledala opušajući donju usnu kao da će zaplakati. Bilo mu je za trenutak žao, ali je računao da ga bar neće više prekidati.

Guverner se zagledao u fascikle i papire na svom pisaćem stolu. Vrhom prsta dodirnro je jedan spis. — Mis Ris, ja ne mogu prisiliti Džargoa da se pojavi. On se negde prikrrio i pretpostavljam da će tamo ostati dok ne bude smatrao da se vatra dovoljno ohladila. Kad se bude pojavio, uveravam vas da će biti uhapšen. Mi ne zatvaramo naše dosijee. Ako je potrebno, dosije ostaje otvoren godinama... da, godinama. Nekada prođe i toliko vremena, ali na kraju pravda uvek biva zadovoljena. Moj savet vam je da se vratite na vaš ranč i da preuzmete svoju ulogu u njegovom vođenju. Angažujte se. Verujte mi da će tako biti bolje i da će vaš bol postepeno izbledeti, a život opet početi da vam izgleda mnogo svetliji i lepši.

Osmehnulo joj se i ona ga je pogledala skoro bezizraznog lica. Zatim je ustala, ali se nije pomerila

sa mesta. Britkim pogledom presekala je starog gospodina sa druge strane stola.

— Trice i kućine, gospodine guvernera! Razočarana sam, gospodine, vrlo razočarana.

Guverner se ispravio uz naslon stolice i isturio bradu. To, međutim, nije zbunilo devojkicu.

— Moj otac vam se uvek divio, guvernera. Ako se dobro sećam, podupirao je vaš izbor u kampanji za guvernera.

— Da, to je tačno. Bio sam mu vrlo zahvalan, to jest...

— Za mene je to još jedan razlog zbog kojeg biste trebali da preduzmete specijalan napor da se ubica uhvati! Otac mi je uvek govorio da ste vi čovek koji završava stvari. „On je odličan za Teksas. Ima osećaj za ljude i njihove probleme. Ako ikada budete imali nekih nevolja i mislite da bi vam guverner mogao da pomogne, nemojte se ustezati da ga potražite. On će vas ne samo saslušati, već će i preduzeti i učiniti sve što može” govorio je on!

Guverner je pocrveneo. — Mislim da je to istina, mlada damo, i smatram da je učinjeno sve što se moglo učiniti! — zavrteo je glavom. — Ja jednostavno ne znam šta više očekujete od mene. Možda očekujete čuda?

— Možda očekujem i to — bio je njen iznenađujući odgovor. — Moj otac je o vama imao toliko dobro mišljenje da sam vas ja zamišljala, kao... kao neku vrstu božanstva. Da, možda sam očekivala čudo.

Guverner ju je ozbiljno pogledao! — Sudeći po vašem držanju, rekao bih da ga i dalje očekujete.

Ona je gordo zabacila glavu. — Rekli ste mi da svi organi reda tragaju za Džargom, ali bez uspe-

ha. Da li to uključuje i vaše specijalne snage?

Guverner se trgao. — Šta vi znate o mojim specijalnim ljudima?

— Samo ono što mi je otac rekao: da je to elitna grupa ljudi koji ponekad u poslu prekoracuju granice zakona i koji su odgovorni samo vama.

— I koji rade za državu Teksasa. Ja ih koristim samo u specijalnim slučajevima i zadacima koji se tiču politike, mlada damo. Oni su članovi specijalne jedinice i ne mogu ih prebacivati na obične povrede zakona. Za to imamo odgovarajuće službe... federalne i lokalne šerife, rendžere, kao što sam vam već rekao.

— Ali oni se u ovom slučaju nisu dobro pokazali, guverneru — rekla je Džo stiskajući usne.

Guverner je lupnuo šakom o ivicu stola. — Do vraga, devojko, ne govori se tako sa mnom! Ne tiže me se ko ste vi i koliko ste uzrujani. Imajte poštovanja za starije u mom uredu, jeste li me čuli?

Džo je pocrvenela, ali je lagano klimnula glavom i oborila oči. — Oprostite, guverneru. Ja sam... mnogo volela mog oca i mnogo me tišti što je njegov ubica još uvek na slobodi.

Guverner je ublažio ton. — To razumem — rekao je tišim glasom. — Ja lično vodim brigu o ovom slučaju i nastaviću tako. Ja ne zahtevam svoje prijatelje, dobrotvore i njihovu rodbinu. Sve što se nalazi u mojim rukama radi na hvatanju tog Džargoa, mis Ris. Bojim se da je to sve što mogu da učinim. Morate shvatiti da u gonjenju prestupnika dosta zavisi od sreće. Veliki broj bandita i ubica uhvaćen je čistom srećom. Neko ih je video, ili im je konj obogalio, ili ih je nedostatak hrane naterao da svrate u neki grad i slično. To

se događa. Moramo biti strpljivi i čekati da se i u ovom slučaju desi neki srećan obrt.

Džo Ris ga je ozbiljno gledala, ali je ćutala.

— Vašim osećanjima to nije od neke velike pomoći, je li tako? — rekao je guverner tiho.

Ona je energično odmahнула glavom i molećivo ga pogledala.

— Zar ne biste mogli odrediti nekog od vaših specijalnih ljudi... samo jednog... za ovaj slučaj, gospodine?

— Bojim se da ne mogu. Imam samo mali broj ljudi u grupi... Jednostavno ne mogu nikog da izdvojim, mis Ris. Žao mi je.

Ustao je, dajući joj očigledno na znanje da je vreme da ode, i Džo Ris ga je netremice gledala u oči dok se kratko rukovala s njim.

— Onda ću morati da preduzmem nešto na svoju ruku, guverneru — rekla je. — Zbogom.

Okrenula se i pošla prema vratima. Guverner je obišao oko stola i pošao za njom.

— Čujte, mis Ris, mislim da biste dobro učinili ako biste poslušali moj savet i vratili se na ranu da se tamo zabavite svojim poslovima...

— To je već moja stvar, guverneru — rekla je ona hladno, sa rukom na kyaki. — Hvala vam što ste mi posvetili vaše vreme.

Izašla je napolje, a guverner je ostao da stoji na sredini svog kabineta. Zatim je pogladio rukom bradu i mrmljajući vratio se svom stolu i papirima koji su ga čekali. Seo je u stolicu i neodlučno uzeo dosije pred sobom.

*

Džo Ris se dovezla na železničku stanicu prilično rđavo raspoložena. Sa guvernerom nije postigla nika-

kav uspeh i još uvek je bila zlovoljna, tako da nije mogla da prihvatiti njegov način gledanja na stvar. Znala je samo da je ubica njenog oca još uvek na slobodi, a ona je žarko želela da ga vidi kako se njiše na kraju konopca.

Njen konj dopremljen je vozom u Ostin zajedno sa njom i pre nego što je pošla u guvernerovu palatu, ona ga je ostavila u staničnom koralu sa nalogom da tamo ostane dok ona ne dođe da ga uzme. Gajila je nadu da će moći odmah da ga pojaše i pođe nazad sa nekim čovekom određenim da preuzme slučaj njenog oca. Sada je izgledalo da će morati da pribegne sasvim drugom aranžmanu.

Imala je dovoljno novca da plati pomoć za ostvarenje postavljenog cilja, ali kome je mogla da se obrati? Možda nekom revolverašu? Ili lovcu učenjenih? Da, to bi moglo da uspe. Kako joj to ranije nije palo na pamet? Ali, kome da se obrati? U tome su se karuce zaustavile i ona je otvorila torbicu da izvadi novac i plati vožnju. Pogled joj se zadržao na kočijaševim ledima. Pa da, gradski kočijaš sigurno poznađe mnogo ljudi i zna ko se čime bavi. Pružila mu je novac i počela razgovor.

— Zadržite, sitninu, kočijašu, lepo ste me vozili.

— Hvala, mlada gospođice.

— Uzgred — nastavila je Džo — pre nego što odete, htela sam nešto da vas pitam. Tačnije rečeno, treba mi mala pomoć.

— ~~Heć~~ mis. Rado ću učiniti što mogu.

— Potrebno mi je da nađem nekog sposobnog, hrabrog i poverljivog čoveka koji bi bio voljan da za određenu sumu novca završi jedan posao za mene... jedan opasan posao. Gde bih mogla da potražim takvog čoveka?

— To što ste rekli liči mi na detektivski posao, gospođice. Jeste li tako nešto mislili, nešto kao posao za Pinkertonovu agenciju?

— Ne baš to, ali nešto slično... u stvari, hoću da pronađem ubicu mog oca, koji se negde krije. Taj ubica možda neće htetiti da se preda i zato je potrebno da onaj ko ga nađe bude spreman na sve.

Kočijaš se počeošao po bradi. — Hm, gospođice, ne znam gde biste mogli naći takvog čoveka, ali znam da ljudi za takve stvari daju oglaš u novinama. Ili raspišu nagradu. Naravno, za tako nešto treba novca.

Džo je imala novca. Ranč je sada bio njen, zajedno sa računom u banci. To će joj pomoći da pronađe i kazni Džargoa, makar potrošila sve što ima. Dok je razmišljala o tome, odnekud je u stanicu ušao voz i putnici su počeli izlaziti iz vagona. Nastala je vrevica i žagor glasova, dovikivanje, škripanje gvožđa i brektanje lokomotive. Džo je stajala neodlučno, a kočijaš se dvoumio da li da pođe ili da sačeka i eventualno poveze nekog od putnika. No glavni putnika brzo je prošla i stanični peron ubrzo je ostao skoro prazan. Tada se Džoin pogled zadržao na jednom visokom, lepo odevenom čoveku gospodstvenog držanja, koji je, izašavši među poslednjima iz voza, u tom momentu naišao. Taj čovek, oko trideset godina star, privukao je njen pogled ne samo zbog fino skrojenog odela, koje je ležerno nosio, već i zbog nehajnog držanja, gipkog hoda, oštih ali prijatnih crta lica i sivo-plavih ozbiljnih očiju. Bilo je u tom čoveku nečeg magnetski privlačnog, što je neodoljivo plenilo njenu pažnju. I možda bi se sve na tome završilo da nije bilo kočijaša koji se, ugledavši nepoznatog putnika,

nagnuo prema Džo Ris i došapnuo joj.

— Hej, mis!

Džo se trgla i raširenim očima pogledala kočijaša. Ovaj je ćutke pokazao prstom na nepoznatog i Džo je bacila pogled u pravcu pruženog prsta, a onda upitno pogledala svog sagovornika.

— Ko je to? — zapitala je.

— Ime mu je Holidej. Dok Holidej, mis — rekao je vozar.

— Pa šta? Zbog čega je on interesantan da mi na njega skrećete pažnju?

Kočijaš se značajno osmehnuo i nakrivio glavu na jednu stranu. — Mislim da bi on odgovarao uslovima koje postavljate. Hrabar je da hrabrijeg teško možete naći, pouzdan kad se za nešto zauzme, poverljiv do krajnosti, a uz to vešt na revolveru. To je ono što vama treba.

Devojka ga je zainteresovano pogledala. — Je li on neka vrsta šerifa?

Vozar je odmahnuo glavom. Osvrnuo se bojažljivo oko sebe i nagnuvši se ka njoj, progovorio tišim glasom. — Ne, on je... tako, nešto posebno. Čuo sam da je prijatelj šerifa Vajata Erpa i da je više puta prednjačio u hvatanju kriminalaca. Kao... slobodan strelac.

— Slobodan strelac! — Džo je sumnjičavo nabrala obrve. — To će biti nešto kao lovac ucenjenih?

— Ne, ne, to sam samo tako rekao. Dok Holidej je daleko iznad tih smrdljivih zveri. Ne bih mogao da kažem da nije potamnio dosta banditske žgadije... a i drugih. Naprotiv, da je urezivao rečke na revolver ne bi više imao gde da ih urezuje. U svakom slučaju, vraški je brz na revolveru. I nepokolebiv. Što naumi, to i ostvari. Ako njega

pridobijete, računajte da ste završili posao.

Džo je ponovo pogledala za Holidejem, koji je odmicao peronom, i kao da se odjednom odlučila, potrčala za njim.

— Hej, vi! — povikala je mašući očajnički rukama. — Mister Holidej! Cekajte, molim vas.

Holidej je zastao. Prošlo je nekoliko sekundi pre nego što se okrenuo i kada je ugledao mladu devojku koja je žurila ka njemu, obrve su mu se nabrale. Nije je poznavao. Po navici je spustio ruku do drške „kolta“ i ne mičući glavu, očima obuhvatio peron gledajući koga još ima u blizini, za slučaj da je devojka možda samo mamac namenjen da mu skrene pažnju od nekog ko želi da ga iznenada izreše-ta i pošalje na onaj svet. No peron stanice u Ostinu bio je skoro prazan, a kretanje osoba uobičajeno i normalno, i on se opustio, ali je iz predostrožnosti ipak zadržao ruku u blizini revolvera.

Ozbiljnog lica sačekao je devojku.

— Mister Holideje, moje je ime Džozefina Ris, sada vlasnik ranča „Blok R“ — videvši da to ništa ne znači, dodala je. — U blizini Končoa.

— Da, molim — obratio se Holidej učtivo.

— Pa... da li sad znate gde je to?

— Ne, gospođice, ne znam. Može biti da sam čuo za taj ranč, ali nisam siguran. Ima na Zapadu dosta rančeva sa tim znakom.

Ona je klimnula glavom i jednim dubokim uzdahom pokušala da umiri ubrzano disanje. — Moj otac se zvao Milard Ris i nekada je on bio vlasnik tog ranča. Sada je mrtav: ubio ga je neki nevaljalac po imenu Brejs Džergo, koji je u bekstvu već dve nedelje. Daleko sam

od toga da budem zadovoljna što još uvek nije predat u ruke pravde, a guverner je odbio da preduzme još neke mere i zato mi je preostalo samo jedno... a to je da lično angažujem nekoga da pronađe Džargo i preda ga u ruke pravde... ili ga ubije. Rečeno mi je da biste vi mogli biti čovek koji mi treba, mister Holideje, i kažem vam da bih vam dobro platila da obavite taj posao za mene. Sta kažete na to?

— Kažem bravo! Lakše malo, mis, odmorite se! Udahnite duboko pre nego što potrošite sve reči ovog sveta.

Na njegov ton Džo Ris 'je pocrvenela i stisnutim pesnicama lupnula se po zategnutim butinama.

— Prokletstvo, ne razgovarajte sa mnom kao sa nekom malom devojčicom, mister Holideje — plapula je.

Holidej se osmehnuo. — Izgleda da ste uz to još i vatreni? Pa, mislim da sigurno jeste kad ste prešli toliki put od Končoa da biste razgovarali sa guvernerom.

— To je ostalo bez rezultata. On smatra da je učinio sve što može. Ja mislim da može više. Odbio je da za ovaj slučaj odredi jednog od svojih specijalnih ljudi i zbog toga vam ja sada nudim ovaj posao. Izgleda da ste vi baš onakav čovek kakav meni treba.

Holidej je odmahnuo glavom. — Žao mi je, ali to mene ne interesuje.

Uzamestio je rever sakoa i pošao rukom ka obodu šešira sa namerom da pozdravi devojkicu, ali ona ga je zgrabila za ruku i zagledala se u njegove čeličnoplave oštre i zagonetne oči.

— Platiću vam hiljadu dolara.

Dok se osmehnuo i odrečno zavртеo glavom. — Nisu mi potrebni, mis Ris. Sada mi treba samo dobro kupanje i malo sna, a posle toga

nešto što bi me razonodilo. Upravo sam došao otuda gde biste želeli da pođem i ne žuri mi se da se tamo odmah vratim.

— Dve hiljade? — ponudila je devojkica.

Holidej ju je pogledao nabranih obrva. — Slusajte me, mlada damo, rekao sam da me novac ne interesuje. Jednostavno, ne želim da se primatim tog poduhvata. Moraćete da nađete nekog drugog.

Ona se ugrizla za usnu ne skrivajući razocarenje. — Možete li mi onda bar dati neki savet?

— Moj savet vam je da se vratite na vaš ranč i pustite da predstavnicima zakona rade svoj posao. Taj Džargo će pre ili posle pasti u njihove ruke. Treba samo biti strpljiv.

— Oh, do vraga sa takvim savetom! — prasnula je Džo i žestoko lupila nogom o zemlju. Zatim se okrenula i žurnim koracima se uputila niz peron, udarajući kožnim korbačem po listu desne noge.

Holidej je pogledao za njom i začuđeno digao obrve, a zatim se okrenuo na drugu stranu. Stigavši do izlaza sa perona, on se još jednom okrenuo da baci pogled na devojkicu, ali nje više nije bilo na vidiku.

Slegnuo je ramenima i uputio se kroz Ostin ka hotelu „Grand“, gde ga je čekala njegova uobičajena soba.

IV

Devojkica Keri Čes dobila je to ime prilikom rođenja, ali ono nije značilo ništa. Isto tako mogla se zvati bilo kojim imenom, od Voni Mak Gregor pa sve do Ledi Magbet. Većina stanovnika Garden Krika smatrali su da nije osoba baš

visokog morala, obzirom na veliki broj muškaraca koji je kraće ili duže vreme proveo pod njenim krovom. Ona je izjavljivala da je udovica, ali građani su smatrali da je to samo nevešto bačen mamac za zadobijanje kakve-takve naklonosti javnog mnjenja. Naravno, ona je na neki način morala zarađivati za život, ali časne gospođe Garden Krika smatrale su da je mogla naučiti krojački zanat ili raditi kao kućna pomoćnica a ne baviti se baš „onim“ zanatom, kako su one obično nazivale način zarađivanja novca koji su praktikovale Keri i salunske devojke u gradu.

Na drugoj strani muškarci su smatrali da je žena dobrog srca i sa svoje strane bili su vrlo izdašni u „poklonima“ koje su joj davali.

Zbog reputacije koju je uživala, niko nije smatrao neobičnom činjenicu da je u toku poslednje dve nedelje u kući Keri Čet boravio neki čovek. Niko ga nije video kada je došao, ali za one koji su znali da čitaju razne znakove i koji su ih tražili, bilo je dosta znakova njegovog prisustva. Veš je bio očigledno dokaz da nekoga ima, a primećeno je da je košulja okačena da se suši u dvorištu, mada dobro oprana, još uvek zadržala mrlje krvi.

Keri Čes je takođe povećala količinu namirnica koje je kupovala u trgovini, što je bio još jedan dokaz koji ju je odavao. Uzorne gradske gospođe izmenjale su značajne poglede pune neodobravanja i onida kad je kupila neka antiseptična sredstva, zavoje i pamučne uloške. Ne bi to bio prvi put da je kod Keri odseo neki čovek u bekstvu i opet su po ko zna koji put poželele da u malom selu postoji stalni šerif. Ali Keri nije obraćala pažnju na poglede i šaputanja. Ona je na

to bila naučena i ponašala se onako kako je njoj zgodno. Uživala je u životu i volela je društvo muškaraca daleko više nego društvo ženskih osoba koje su je streljale pogledima dok se kretala ulicama Garden Krika.

Toga dana ona se sa torbama punim namirnica u rukama trudila da otvori vrata svoje male kuće i uđe unutra i da iz prepunih torbi ne prospe nijedan paket. To joj je nekako uspeo i ušavši unutra, nogom je zalupila vrata za sobom, a onda pošla u dnevnu sobu i šumno spustila pune torbe na sto.

Zatim se lagano uspravila i rukom zabacila pramen plave kose sa oznojanog čela. Keri je prešla tri-desetu godinu, ali je izgledala starija, mada je na njoj još bilo ostataka lepote koji su ukazivali da je pre desetak godina bila privlačna žena. Stas joj nije bio rđav za ženu njenog doba i njenog načina života, ali haljine su joj bile prilično dotrajale, čiste ali iznošene i izbledele.

Keri se okrenula i osmehnula se čoveku koji se pojavio na zavesom zastrtim vratima kuhinje sa zapehim revolverom u ruci. Taj čovek je bio nag do pojasa i na prsima je imao zalepljene početke flastera koji su se dalje obavijali oko njegovih leđa. Kosa mu je bila malo neuredna ali glatka, i bio je glatko izbrijan mada je na bradi ispod usana imao crnu senku jer mu je tu brada bila najgušća. Lice mu je imalo neki vučji izraz i kada se osmehnulo, to je samo pojačalo utisak o zveri koja se prikrada.

— Bila si dosta dugo odsutna, Keri, ali vidim da si nabavila sve što mi je bilo potrebno — zatekao je šestometak za opasač pantalona i prišavši bliže, obgrlio je rukama oko pojasa. Dodirnuo ju je napuće-

nim usnama. — Uvek si bila osoba u koju se može pouzdati.

Devojka se kratko nasmejala. — Tačno si rekao, Brejse. Stara, dobra, Pouzdana Keri Čes! Utočište skitnica, majka ispovednica, bolničarka, prijatelj i još ponešto... jedino što ne volim to je kad dođe vreme da me moji muškarci napuste. Mrzim da budem sama.

Brejs Džargo ju je stisnuo oko pojasa, a zatim je pustio i okrenuo se torbama na stolu otkrivajući leđa delimično pokrivena širokim komadima pamučnog platna koji su bili pričvršćeni dugačkim flasterima. Ispod komada zavoja videli su se oštri krajevi tek zaraslih rana od šibanja bičem. Bilo je tu i tamo nekoliko sitnih krastica sasušene krvi. Okrenut leđima, on je počeo da pretresa torbe i proverava šta u njima ima.

— Dakle ovo je sjajno, Keri. Mislim da će mi biti dovoljno do mesta kuda idem.

Keri je sada bila ozbiljna. — A gde je upravo to, Brejse? Nisi mi rekao kuda ideš?

Ozbiljnog lica, on je samo slegnuo ramenima. — Mislim da ću odavde poći u oblast Red River. Imam tamo nekih prijatelja koji neće imati ništa protiv da budem sa njima dok se cela ova gužva ne stiša.

Keri je nabrala obrve. — Brejse, znaš da mi nisi rekao u kakvu si to nevolju zapao.

Osmehujući se, on ju je potapšao po obrazu. — Ono što ne znaš ne može ti škoditi. Niti meni može škoditi. Ali, hvala ti što si se ove dve nedelje brinula o meni. Bez tebe nikuda ne bih stigao.

Ona mu je spustila ruku na mišicu. — Brejse, samo još nešto. Ti si se mnogo interesovao za smrt ~~moje~~ mladog Risa, vlasnika ranča

u blizini Končoa. Reci mi ima li to neke veze sa tobom, jesi li zbog toga u bekstvu? Znam da si tamo radio...

On ju je zgrabio za ruku i grubo je izvio. Ona je jauknula i da bi izbegla da joj ruka bude slomljena, sagla se i kleknula na kolena. Brejs je zurio u nju mutnim očima.

— Šta te se to tiče, do đavola!

Ona je pokušala da izvuče prste iz njegove ruke. — Dobro! Dobro! — kriknula je skoro bez daha. — Pusti me sad!

Džargo ju je pustio i ustuknuo korak nazad, a Keri je ustala i kose razbarušene oko lica, počela trljati crveni zglavak ruke.

— Idi do đavola! — prosiktala je. — Posle svega što sam učinila za tebe!

Džargo se zagledao u nju. Odjednom se na njegovom licu ukazao isti onaj vučji osmeh kao maločas i on je zakoračio napred i šakama je uzeo za ramena. Ona se počela otimati, ali Džargo ju je čvrsto držao i privukavši je sebi, poljubio je u čelo.

— Da, ti si za mene mnogo učinila, Keri. Sada je došao trenutak da ja učinim nešto za tebe.

Ona je nabrala obrve i zbunjeno ga pogledala. — Ššta? — zapitala je sa nevericom.

— Vidiš, znam da ti ne voliš da budeš sama, pa sam udesio da se to ne desi. Prema tome, imaćeš dosta društva.

Devojka se trgla i nešto hladno stisnulo je oko srca. Džargo je govorio blagim glasom, ali u očima mu je gorelo nešto, nešto pakleno što je on smatrao zabavnim. Osetila je da je strah peče pod grudima kao žar ili kap sone kiseline.

— Brejse... Brejse! Ja... ja...

On je digao ruku sprečavajući je da govori i napucao usne. — Čekaj,

čekaj, polako. Umiri se. Neću te povrediti, Keri. Do vraga, pa ja pokušavam da ti pomognem. Gledaj, pokazaću ti — bacio je pogled prema vratima kuhinje i digao glas. — Miguele... Hoćeš li doći ovamo, amigo?

Keri je prestala da se otima i sva smetena nabrala obrve. Pogledala je najpre nasmejanog Džargoa, a onda prema vratima. U sobu je sasvim nečujno ušao neki Meksikanac i to je najviše iznenadilo mladu ženu, jer je Meksikanac bio ogroman i težak, a na nogama je imao teške čizme od grubo štavljene kože sa velikim žučkastim mamuzama. Lice mu je ličilo na veliku bundevu sa dve crne rupe umesto očiju, a crveni baburasti nos dizao se iz opuštenih brkova, ispod kojih su se skrivala tanka svirepa usta. Kosa mu je bila retka i slepljena na temenu. Keri je sa daljine osetila da je miris vina i njegovog znoja ispunio sobu.

Okrenula se ponovo Brejsu Džargou, koji ju je čvrsto stisnuo. Pokušala je da se otme, ali je za to bilo suviše slaba. Keri je lagano počela da vrti glavom, kao da joj je pred očima odjednom iskrsla stravična istina.

— Oh, bože! Brejse! Šta si mi to učinio?

— Šta? O čemu ti to govoriš, devojko? Ništa ti nisam učinio. Pogledaj me. Da te ne držim u naručju, ne bih te ni taknuo prstom.

Keri se već žestoko borila i trzala napinjući se da se oslobodi, da silom rastavi njegove čelične prste. Kada je uvidela da joj to neće poći za rukom, ona je prstima desne ruke pokušala da ga ubode u oči i Džargo je trgao glavu u stranu i opsovao. Njeni nokti zaparali su ga po obrazu i on ju je udario rukom po licu, od čega je ona poletela pre-

ko odaje, pravo u debele ruke snažnog Miguela, koji ju je bez napora šcepao i smejući se glasno, digao je sa zemlje iako se ona otimala i bacakala nogama kao besna tigrica.

Džargo je protrljao svoj raskravljen obraz i prešao preko odaje do njih. Na licu mu je još uvek lebdeo onaj isti vučji osmeh, ali su njegove oči gledale kao da će je ubiti.

— Kučko — rekao je bez trunke topline i udario je pesnicom u pleksus. Ona se zgrčila u Miguelovim rukama i Džargo je pogledao debelog Meksikanca. — Dakle, šta kažeš, amigo? Ima divnu plavu kosu, kao što sam rekao. Ima i prilično glatku kožu; ne izgleda loše; pred njom je još dosta godina, dosta korisnih godina. I, druškane moj, ona zna kako čoveka treba zadovoljiti! Šta, dakle, kažeš? Sto pedeset?

— Ah, amigo? — Meksikanac je zakolutao očima i digao tanke obrve do pola čela. — Tačno, plavuša je i koža joj nije previše gruba, i što je važno, dosta je živahna... ali vidi se da je dosta korišćena. Zbog toga neće postići neku veliku cenu.

— Gluposti — rekao je Džargo. — Tvoji zemljaci će platiti svaku cenu za ženu bele kože ako je odvedeš tamo gde treba. A ako je otpremiš južno, čak do Rija, napravićeš bogatstvo.

Keri je bila dovoljno svesna da shvati smisao tog razgovora i udahnuvši duboko, grcavo od osećanja mučnine u želucu, pogledala je užasnuto Džargoa, koji je o njoj govorio kao da je ona neka vrsta domaće krave.

— Oh, gospode bože! — izustila je bez daha. — Brejse! Kako si mogao to da mi učiniš! Posle svega što sam učinila za tebe! Hranila sam te, previjala ti rane, potrošila pos-

lednji dolar kupujući namirnice za put do Red Rivera! I sada, ti me prodaješ tom... tom goniču robova!

Brejs Džargo je dobacio kratak pogled raspamećenoj devojci i prišavši joj, potapšao je prstima po obrazu. Ona je trgla glavu, lica izobličienog od straha, ali on se osmehnuo i blago je pomilovao.

— Sto mu gromova, ja sam ti za to zahvalan. Keri. Ali, kao što si rekla, potrošila si poslednji dolar za one stvari na stolu. Da bih stigao do oblasti Red River, treba mi nešto gotovine, a od Miguela je najbrže mogu dobiti. Čuj, trebalo bi da se raduješ. Po pravilu, za ženu tvojih godina on nikada nije platio više od pedeset dolara. Samo na moju preporuku koju je on visoko ocenio, pristao je da plati sto dvadeset dolara. Je li tako, Miguele?

Debeli Meksikanac se osmehnuo. — Samo sto, Brejse.

Džargo je duboko uzdahnio i klimnuo glavom; to je bila suma na koju je ciljao, ali malo pogađanja nikada mu nije škodilo, pomislio je. — O kej, pobedio si. Neka bude sto.

— Nadam se da će te uhvatiti i obesiti! — kriknula je Keri slaba i jadna, bez trunke snage za otpor. — Volela bih da vidim kad te vešaju!

Džargo se glasno nasmejao. — Neće me uhvatiti, Keri. Zbog čega? Zato što si mi ti pokazala kako da im umaknem. Da, ti. Ti si mi skratila kosu, obrijala brkove. Odelo si mi prepravila i oprala. Pa vidiš, ovakav kakav sam ne ličim na čoveka koga oni traže. Oni motre na Brejsa Džargoa koji je radio na ranču „Blok R” pre nego što je došlo do gužve, a taj nema mnogo sličnosti sa mnom. Uz to ću još promeniti ime i priključiću se nekoj

grupi koja goni stoku prema severu, i pre nego što okom trepneš, ja ću biti bezbedan u oblasti Red River sa svojim starim prijateljem Montana Stretom.

Rekavši to, uzeo ju je šakama za glavu i privukavši je sebi, poljubio je u usta. Ona mu je pljunula u lice i Džargo je koraknuo korak nazad i udario je pesnicom u vilicu, od čega se ona onesvestila. Meksikanac se namrštio, opipao joj lice da bi proverio da nije ozbiljno povređena, a onda je pustio na pod.

Zavukao je ruku pod otrcani ovčiji kožuh i izvukao otuda smotuljak novčanica.

— Sto dolara je bila ugovorena cena, zar ne?

— Izbroj — promumlao je Džargo nestrpljivo. — Hoću da još večeras pođem na put. I osiguraj se da se ne vrati ovamo preko granice, amigo. Jasno? Drži je tamo dole ispod Ria na bilo koji način. Učini sve što moraš, ali zadrži je tamo.

Miguel je klimnuo glavom i pružio Džargu nekoliko masnih novčanica.

— Znaš i sam da još nikada nisam ni jednoj dopustio da se vrati u Sjedinjene Države.

— Fino. Neka tako i ostane — rekao je Džargo pošto je izbrojao novčanice.

Nije više nijednom pogledao devojku koja je stenjala na podu. Zgrabivši torbu sa namirnicama, izašao je iz sobe.

V

Dok Holidej se dosađivao. Dolazak u Ostin izneverio je sve njegove nade u pogledu drugog dela programa njegovog boravka u tom

gradu. Sem toplog kupatila sa ogromnim količinama tople vode i spavanja kojim je sebe počastio odmah, po dolasku, sve ostalo ispalo je sasvim nepredviđeno i do zla boga dosadno. Već sutradan po dolasku posetio ga je reporter „Ostinske trube“ i zasuo ga pitanjima o obračunu sa Kotrelom i mogućim planovima kako će utrošiti novac od nagrade kojom je Kotrel bio učenjen. Holidej nije imao pojma da je njegov izazivač bio na poternicama u dve susedne države, ali je pomislio da će mu taj novac dobro doći jer ga u poslednjih nekoliko nedelja sreća na kartama nije baš mnogo služila. No, osećaj zadovoljstva izazvan tom novošću bio je umanjen saznanjem da je njegov novi prijatelj Džoni Mak Hju na zadatku negde južno od Rio Grande i da se neće vratiti još najmanje dve do tri nedelje, a nije bio u gradu ni njegov stari prijatelj Entoni Sajdkik, sa kojim je proveo dosta priyatnih dana na staroj dobroj reci Misisipi. Kruna razočarenja bilo je saznanje da je njegova simpatija Blanš Fjuri otišla u posetu prijateljici u Ohajo i da će tamo ostati još najmanje mesec dana. Sa tako sabranim negativnim poenima nije imalo smisla dolaziti u Ostin i Holidej je počeo razmišljati šta da radi. Prvih nekoliko dana utucio je u luksuznim restoranima, a večeri u kockarnicama ili plišanim budoarima visoko kotiranih salunskih dama, ali mu je ubrzo i to postalo zamorno. Zaključio je tada da nije lako ispuniti dvadeset četiri časa koliko dan traje i začudio se kako to nije zapazio na dugim lutanjima, kada je često živeo u tesnim hotelskim sobama u gradovima koji ponekad nisu imali više od pedesetak kuća. U nedostatku druge razonode pose-

tio je svog krojača i naručio dva odela po poslednjoj modi, računajući da će mu ona dobro doći kada se Blanš vrati, obišao po ko zna koji put nekoliko Opštinskih znamenitosti, dao da mu zlatar ugravira inicijale na dršci revolvera i obavio još nekoliko sitnih obaveza, ali je i pored toga osećao da se dani lenjo vuku. Uhvatio je sebe da posle obeda poručuje i drugu šolju kafe kako bi imao izgovor da duže ostane za stolom, neodlučan šta da čini, kao što se često zbiva sa čovekom bez određenog cilja.

Očekivao je da će mu gradska civilizacija doneti odmor i izvesno opuštanje, jer je u zbrojne čuvare reda i dosta rendžera postojala daleko manja opasnost od drskih izazivača, ali ga je osećaj opuštenosti i zadovoljstva držao samo prvih nekoliko dana. Odmah posle toga dogodalo mu se da bez razloga žustro i razdraženo reaguje, što nije znao da objasni. Tako se osećao i to popodne dok je stajao pored šanka i ispije svoju uobičajenu čašu piva.

Verovatno da bi se i taj dan završio kao i nekoliko prethodnih da tog trenutka nije naišao jedan kauboj, pripit posle duže apstinencije na nekom od dugotrajnih dogona stoke koji su sa velikim krdima tih dana prisneli u Ostin. Nestabilan na nogama od popijenog alkohola, on je prolazeći pored Holideja posrnuo i zakačio ga laktom po ruci, tako da je Dok iz čaše koju je prinosio usnama priličan deo tečnosti prosuo na košulju i revere sakoa. U pustolovu je odmah uzavrec gnev pothranjivan razdraženošću, ali se on sa dosta napora uzdržao i odmerivši liutito neopreznog napasnika, okrenuo se cedeći kroz zube.

— Šmokljan!

Pijani kauboj je to čuo i verovatno da bi u drugoj situaciji učtivo zamolio za izvinjenje. No budući pripit, on se našao uvređenim i zaplićući jezikom, prišao je Doku. Odmerivši ga od glave do pete, verovatno je u njegovom odelu i izgledu našao nešto što ga je navelo da se pustolovu izazovno unese u lice.

— Vi ste nešto rekli, nacifrani gospodine.

Njegov drzak nastup izazvao je u Doku erupciju. Vraćajući jednom rukom u džep maramicu kojom je obrisao košulju i sako, on je drugom rukom dograbio pijanca za prsa jakne i izdigao ga na prste.

— Trapava budalo! Rekao sam da si šmokljan i budi srećan što sam se zadržao na tome!

Šmokljan je iskolačio oči i uplašen Holidejevim izrazom lica, verovatno bi ustuknuo i priznao krivicu. Ali, to se nije dopalo njegovom drugu u piću i saputniku sa dogona stoke, jednom visokom, snažno građenom čoveku sa ožiljkom na obrazu, koji je zapdarao na konjski znoj. On je prišao i prstima kao od čelika zgrabio Doka za rame.

— Pusti mog prijatelja, mister — rekao je glasom kao iz bačve.

Holidej je čvršće stisnuo pijanca i iskosa pogledao snažnog ukrotitelja konja.

— Ti idi do đavola — rekao je tiho ali razgovetno.

Snagator se nije dvoumio. Odmakao se malo i masivnom pesnicom zamahnuo prema Holidejevoj glavi. Pustolov je stisnuo vilice: nado se tom potezu. Jednim naporom mišica podmetnuo je pijanog kauboja ispred sebe i ovaj je jauknuo kada ga je pesnica njegovog druga pogodila i skoro odnela iz Holidejevih ruku. Pustolov je nasrnuo nap-

red, koristeći čoveka koga je držao kao jastuk između sebe i ukrotitelja. „Jastuk” je primio još nekoliko udaraca i Holidej ga je konačno pustio na pod zadavši mu isam jedan udarac u pleksus, od čega je nasrtljivac ostao zgrčen i bez daha.

Pustolov ga je preskočio i zadao atletu dva snažna krošea. Jedan je pogodio ovoga u bradu, ali je drugi uspeo da odbije i protresavši glavu, jurnuo je napred vitlajući pesnicama. Holidej je ustuknuo, sapleo se na oborenog kauboj i pao, a atleta mu je zadao čizmom udarac u rebra. Holidej je uspeo da se pridigne na kolena, ali mu je atleta zadao pesnicom udarac u pleksus. Holidej je izgubio dah i pao na pod. Sada je i oboreni kauboj ustao i obojica su nasrnula na Holideja, bodreni povicima ostalih gostiju, koji očigledno nisu imali naklonosti prema Holideju. Opklade su počele padati.

Holidej se kotrljao po podu izbegavajući udarce nogu, kojima su ga njegovi protivnici zasipali. Jedan zamah čizmom promašio je Dokuvu slepoočnicu samo za nekoliko santimetara. Dok je uspeo da se porred zida pridigne i ugledavši stolicu na domaku ruke, zgrabio je za nogu i zavitlao prema atletu.

Stolica je pogodila atletu u prsa i on je zastenjao i sapleo se preko nje. Holidej se uspravio i pokretom glave izbegao udarac pesnicom, a zatim se sagnuo i zadao tri brza udarca atletu u pleksus. Atletu je pao na kolena. Holidej ga je dočekao udarcem kolena u vrh brade i ovaj se koliko je dugačak pružio po podu.

Neko je povikao i Holidej se okrenuo u pravi čas da vidi drugog kauboj, koji se bacio na njega sa šanka. Holidej je pružio ruke, dočekao napadača još u vazduhu i

onako ponetog inercijom, samo ga skrenuo prema zidu, gde je ovaj svom težinom udario glavom. Kravav i onesvešćen, i on je pao preko nogu atleta, koji je još sedeo na podu.

Skoro bez daha od umora, Holidej se naslonio leđima na šank i ugledao jednog od salunskih gorila, koji mu je prilazio sa palicom u ruci. Samo mu je još to trebalo. Digao je ruku umirujućim pokretom i izvadio novčanik, osmehnuo se raskrvavljenim usnama.

— Platiću štetu — rekao je isprekidanim dahom.

Gorila je zastao, zbunjeno ga pogledao, a onda se osmehnuo i pružio ruku. Holidej je izvadio nekoliko novčanica i spustio ih na tezg. Zatim je izvadio novčić od pet dolara i bacio ga na pod pored kauboja.

— Ispite još po jedno piće, amigosi — rekao je Dok i uzevši šesir sa poda, prošao pored gostiju. Izašavši na vrata, nesigurnim korakom se uputio ka svojoj hotelskoj sobi, gde se umio i obukao čistu košulju.

Dok se pred ogledalom češljao i razgledao mali modri podliv ispod desne jagodice i posekotinu na donjoj usni, začulo se kucanje na vratima. Holidej je iz opasača na kretetu uzeo revolver i prilazeći vratima, zategao obarač pazeći da ne bude na liniji eventualno podmuklo ispaljenog metka, još uvek u nedoumici zbog čega mu je bilo toliko dosadno i zbog čega je tuču u salunu doživeo kao neku vrstu užitka. Čudna je čovekova priroda, pomislio je, ne umanjujući pri tom svoju ludost. Zauzevši položaj pored vrata, zapitao je glasno.

— Da? Ko je?

— Mister Holideje...? To sam ja, Džozefina Ris.

Čuvši devojčin glas sa druge strane vrata, Holidej je izustio kletvu sebi u bradu. Ali nije spustio okidač svog revolvera, niti se uklonio iza zida.

— Šta želite, mis Ris?

— Želim da razgovaram s vama. Mogu li da uđem?

Holidej nije odmah odgovorio i zamišljeno je napucao usne.

— Mister Holideje? — u devojčinom glasu odzvanjao je prizvuk nestrpljenja.

Holidej je uzdahnio. — Jeste li sami?

— Zašto... naravno da jesam! — prizvuk iznenađenja u njenom glasu bio je nesumnjivo iskren.

Holidej je pošao korak nazad, povukao rezu i uklonio se ka drugoj strani odaje, još uvek sa naperenim revolverom prema vratima. Vrata su se lagano otvorila i devojčina glava provirila je pored ivice. Zapazio je iznenađenje na njenom licu kada je u njegovoj ruci ugledala zapet „kolt”. Ulazeći u sobu, pogledala ga je ispitivački svojim zelenim očima i zatvorivši vrata iza sebe, podigla je obe ruke uvis.

— Kao što vidite, moj revolver je još u futroli, a drugog oružja nemam.

Holidej je klimnuo glavom i spustio obarač revolvera, ali ga je zadržao u ruci. Digao je nogu na stolicu i naslonio se laktom na koleno. Bila je odevena vrlo ukusno, kao i onog dana na staničnom peronu, samo što je imala drugu košulju. Činilo mu se da izgleda nekako umorno.

— Šta mogu da učinim za vas, mis Ris.

Ona je izustila jedno kratko „ah” jer je primetila modricu na njegovom licu i posekotinu na usni.

— Vi ste se tukli — bila je to više konstatacija nego pitanje. U njenom glasu nije bilo ni optužbe ni negodovanja; u svakom slučaju, ne takve optužbe i negodovanja koje bi Holideju smetale.

— Mala rasprava u salunu. Šta vas je dovelo ovamo, mis Ris?

— Oh, da. Došla sam da vas zapitam za savet.

Na to je Holidej mahinalno digao obrve. — Savet? O čemu?

— O čoveku koga bih htela da angažujem.

— O, da. U pitanju je lovac uce-njenih ili tako nešto. Neko ko bi našao tog Brejsa Džargoa, je li tako?

Ona je stisnula usne i odjednom postala vrlo ozbiljna, čak pomalo uzdržana.

— Tačno tako. A sad, molim vas, izvadite iz džepa moje košulje komad papira. Molim vas nemojte slučajno da pomislite da ću izvaditi neko oružje.

Holideja je začnuo njen pomalo podsmešljiv ton i on se namrštió kada je ona iz džepa košulje izvadila savijen komad papira. Pošto mu revolver više nije bio potreban, on ga je vratio u futrolu i opasaó sebi oko pojasa.

— Lejsi Megrou — rekla je Džo.

Holidej je žustro digao glavu. — Do vraga, njega nemojte angažovati!

— Mogao je doći u obzir, ali pre toga sam htela da vidim da li ćete ga vi preporučiti. Izvinjavam se što sam upala kod vas, ali ne poznajem nikoga u gradu i uverena sam da ćete biti tako ljubazni da mi o toj stvari date savet.

Holidej je lagano zavrteo glavom.

— Ne poznajete ni mene, mis Ris, ali svejedno, ja Lejsija Megroua ne bih nikome preporučio.

Ona je nabrala obrve. — Razumem. Znači li to da je nepouzdan?

— On je nikakav kućkin... da, on je nepouzdan. Ako bi saznao da pri sebi imate novac, on bi vam u toku noći prerezao grkljan i otper-jao sa plenom.

Džo je pobledela, ali joj je glas i dalje ostao miran i pouzdan kada je, uzevši olovku, precrtala Megreuo-vo ime na papiru. — Dobro, prih-vatiću vaše mišljenje. Donekle sam i ja sumnjala u njega. A sad, šta kažete o čoveku koji sebe naziva Čejen Vud?

Holidej je odmahnuo glavom. — Dobar je u obračunu revolverima, ali kao tragač ne vredi ni pola lule duvana. Sem toga, on je dosta nak-lonjen viskiju.

Još jednom je olovka prešla preko komada papira i Džo je stisnu-tim usnama pogledala Holideja.

— Onda ostaje jedino čovek po imenu Starbak.

— Zek Starbak? — zapitao je Holidej.

— Ne znam kako mu je prvo ime, ali mislim da je Zek. Možda sam pogrešno čula. Džek i Zek, to je dosta slično.

Holidej je klimnuo glavom. — Biće da je to Zek. Bivši rendžer. Dobar je na revolveru, dobar tra-gač i prilično pošten.

Ona je očekivala šta će dalje re-ći, ali pošto je Holidej ćutao, ona je nastavila. — Ali mi ga ne pre-poručujete?

— Od ove trojice on je najbolji.

— Ali mi ga ne biste preporučili? — istrajala je Džo.

Holidej je uzdahnuo. — Čujte, mis Ris. Vi niste imali do sada ve-ze sa takvim ljudima kao što su ova trojica. Na svoj način oni su ubice.

— Isto kao i vi — prekinula ga je Džo.

Holidej ju je zažmirivši pogledao, ali je lagano klimnuo glavom. — Tačno, ali neke razlike ima. U većini slučajeva ja sam branio svoj život, a to je pravo svakog čoveka... čak prirodna obaveza očuvanja vrste. Bilo je i drugih slučajeva, ali sa moje strane uvek sa poštenim motivima. Ovi ljudi hoće da se angažuju samo zbog novca. Zato na njih ne treba previše računati. Ako dođe do nevolje, oni će gledati da spasu sebe, a vas će ostaviti na cedilu.

Ona je pokretom glave zabacila slap svoje kestenjaste kose. — To je rizik koji sam voljna da prihvatim.

— Zašto, za ime boga? Samo je pitanje vremena kada će taj Džargo biti uhvaćen. Zar ne možete toliko da sačekate?

— Ne, zaista ne mogu! Suviše sam nestrpljiva. Volela sam svog oca čak iako se nismo slagali u svim pojedinostima. Nije zaslužio da tako umre, sa nožem nekog zverskog nasilnika zarivenim u srce, i to u snu! To je bila smrt bez dostojanstva i ja lično želim da vidim na vešalima čoveka koji ga je lišio časne smrti poštenog građanina!

Iznenađen njenom žestinom Holidej je tiho zviznuo.

— Jeste li se raspitivali u Ostinu ovih nekoliko dana otkako smo se sreli? Jeste li pokušali da nadete nekoga lovca na ucenjene koji bi pošao u poteru za Džargom?

— Jesam, ali bez uspeha. No čula sam nešto drugo. Proneo se glas da se Džargo pridružio nekom dogonu stoke koji se kreće ka severu. Ne znam koliko je to tačno, ali potrošila sam nešto novca i zauzvrat saznala to.

Holidej se namrštio. — Takvim obaveštenjima ne možete mnogo verovati.

— Meni se čini da mogu. Prati-la sam tu vest do izvora i utvrdila da potiče od čoveka koji je napustio dogon jednog krda stoke na prolazu kroz Ostin. Čovek koga je opisao odgovarao je Džargou mada je pri dolasku u grupu izgledao drukčije. Ali posle nedelju dana bez brijanja i kupanja, kladim se da bi to bio Džargo.

— Koja je to grupa bila? — zapitao je Dok.

— Grupa Mak Kejna, mislim da ga zovu „Munja”.

Holidej je zamišljeno napucao usne. — Da, on je zaista prošao ovuda. To je njegov uobičajeni put kroz oblast Red River do Dodža.

Holidej ju je pažljivo pogledao: — Da, A Brejs Džargo ima prijatelje duž reke Red River. Često se time hvalisao.

— Izgleda da bi to ipak mogao biti tačan putokaz.

— Ja verujem da jeste. I šta vi mislite, da je od ovih najbolji Zek Starbak?

Holidej je uzdahnio i naslonivši se na zid, izgovorio reči za koje ni sam nije znao kako su mu potekle iz usta. Kada se kasnije prisećao tih trenutaka, nije mogao da dokuči šta ga je nateralo da ih kaže, sem ako u podsvesti nije potajno priželjkivao da bliže upozna tu temperamentnu devojkicu skladnih dugih nogu i kačiperno narogušenih grudi utegnutih u jednoboinu košulju. No bilo kako bilo, on je lagano odrečno odmahnuo glavom.

— Ne, mislim da sam od svih najbolji ja.

Devojka je zatreptala. — Š... šta...

On se osmehnuc krajem usana. — Prihvaću taj zadatak iako sam u početku imao druge namere. Ali, stvari su se izmenile. Meni je dosadno, gospođice Ris, strašno do-

sadno. Stoga sam zaključio da mi jedna avantura neće škoditi. Prema tome, računajte da ste našli svog čoveka. Ne sviđa mi se karakter tog Džarga i biću zadovoljan ako ga šćepam.

Džo Ris je dosta dugo netremice gledala njegovo ozbiljno lice pre nego što se osmehnula i pružila svoju malu negovanu ruku. Holidej ju je prihvatio i stisnuo začuđen čvrstinom njenog stiska.

— Odlično. Onda uzgred da vam kažem kako sam u međuvremenu povećala nagradu na tri hiljade dolara.

— Kada smo prvi put razgovarali, rekao sam vam da mi novac nije važan.

— Svejedno, nagrada ostaje kao što sam rekla. Možete li se pripremiti za jedan čas? — zapitala je. — Ja mogu.

— Hej, čekajte! Ne mislite valjda i vi da pođete!

— Da, baš to, mister. Holideje.

— Ne bogami, nećete.

Ona je oslonila ruke na kukove i ošinula ga pogledom. — Hoću ili... ili od dogovora nema ništa.

— Kakvog dogovora? — zapitao je Holidej. — Pristao sam da obavim taj zadatak zato što mi se tako sviđa, bez obzira na nagradu koju ne tražim i na sve ostalo. Ali, ne želim da se i vi u to uplicete, da me ometate i da mi zadajete brigu bez koje svakako mogu.

— Polazim i ja! — rekla je ona kratko.

Dok Holidej ju je pogledao ispod oka i nodsvesna želja odnela je pobedu. Kiselo se osmehnulo i prikrilo svoja prava osećanja. Činjenica je da će mu u trenucima opasnosti devojka smetati, ali će njeno prisustvo na dugom putovanju biti neka vrsta osveženja. Konačno,

Blanš Fjuri je sama kriva što će do toga doći. Nije trebalo da otputuje u Ohajo i izneveri njegova očekivanja.

VI

Sunce je visilo na nebu kao džinovska pomorandža, a njegovi zraci jedva su se probijali kroz prostoran sloj prašine koji je lebdeo nad prerijom.

Goveda su mukala, njihala obo-renim glavama hodajući kroz žegu koja je pritiskala. Ujednačen tutanj njihovih kopita čuo se kao potmulo udaljeno bubnjanje, prekidano samo povcima i psovka-ma kauboja koji su ih okruživali gurajući ih udarcima nogu, a ponekad i goneći sa zavitlanim lasom goveda koja su se udaljavala od glav-nine stada.

Iza glavnine krda kretala se grupa od tridesetak poludivljih konja, koje su gonili ukrotitelj konja i njegov pomagač: kloparajući odmah na začelju, vozila su se jedna kola sa arnjevima, na čijem je sedištu sa kajasima u rukama sedeo neobrijani kuvar, tresući se na tvrdom sedištu.

Mak Kej „Munja” sedeo je u sedlu svog prašinom pokrivenog konja na vrhu obližnjeg brežuljka i sa jednom nogom zakačenom za jabuku sedla, zavijajući cigaretu, posmatrao krdo goveda u ravnici ispod sebe. On je pre toga odjahao napred i pronašao mesto za vodopoj i odmor krda u toku noći. Pri-paljujući cigaretu, on se upola okre-nuo i pogledao napred ka tankoj traci vode u Spun Kriku. Poslednji put kada je tuda prolazio, morali su da teraju stoku da pliva i da se bori sa jakom rečnom maticom.

No sada već mesecima nije bilo kiše i nekadašnji potok bio je samo tanka vodena nit, na nekim mestima pretvorena u izolovane blatnjave barice.

Izgledalo je da im predstoji dugo suvo putovanje. Nestašica vode delovala je razdražujuće na ljude koji u stalnoj prašini nisu mogli da se okupaju i rashlade. Strasti su znale da buknu, pa su čak i obično miroljubivi kauboji često bili spremni da se maše noža ili revolvera. To nije značilo da Mak Kej nije bio u stanju da sa takvima izađe na kraj, jer je bio dosta brz na revolveru, a znao je takođe i da podeli žestoke udarce, kako najboljima tako i najgorima u svojoj grupi.

No, takve situacije bile su nešto što je Mak Kej uvek nastojao da izbegne. Svađe su dovodile do toga da ga ljudi u gradovima duž puta napuste i ostave bez dovoljno radne snage. No, nije se često događalo da u usputnim gradovima angažuje nove ljude. Svoje kaubojе i goniče angažovao je obično na početku dogona i isplaćivao ih na kraju. Većina ljudi u usputnim mestima nisu želeli da se pridruže teškom životu koji je nudilo stado u dogonu.

Zato je smatrao da je imao sreće kada je južno od San Antoana našao ukrotitelja konja. Prvi ukrotitelj oboleo je od zapaljenja slepog creva, a njegov pomagač žurno je napustio grupu i kasnije se otkrilo da je sa sobom odneo i ukrotiteljeve stvari. No, srećom, taj plavokosi čovek po imenu Brant naišao je u pravi čas i pokazao je kasnije da sa konjima ima nekakvog iskustva Severno od San Antoana, u Skvirrehdu, našao je Brantu pomagača. Jednog momčića za koga je Mak Kej mislio da je po svojoj prilici

pobegao od kuće. No, mladić je bio spreman da radi i nije mu smetalo što mora da obavlja poslove koje niko drugi nije hteo.

Da, razmišljao je osmatrajući krdo koje se kao more lagano kretalo, bio je srećan što je našao čoveka koji se razumeo u konje, ali morao je da prizna kako taj isti čovek sam za sebe nije nimalo prijetan.

Brant je bio do krajnosti zao. To se pokazalo odmah u prvoj nedelji puta, kada je u mladićevu ćebad stavio zmiju zvečarku. Ta šala sama po sebi bila je vrlo opasna i mladića je mogla koštati života obzirom da je bio vrlo neiskusn. Na sreću, Mak Kej se našao u blizini kada je dečak digao ćebad sa ležaja i zastao kao skamenjen od straha kada je zvečarka digla rep i zvečeći se spremila za skok. Vođa goniča otkinuo je jednim metkom zmiji glavu i krainje ozbiljno izgrdio počinioca Branta pred celim logorom. Rekao mu je da ne želi više nikakve „šale“ i ako se nešto slično još jednom ponovi, on sam dobro će isperdašiti onoga ko to bude učinio pre nego što ga najuri bez konja i vode.

Sledećih nekoliko dana Brant je bio vrlo tmuran i za vreme zastanka u Ostinu izazvao je nekoliko dobrih tuča. Obojicu svojih protivnika skoro je obogaljšio, boreći se svim, pa i najprljavijim trikovima. Da je u tom momentu mogao naći nekog drugog čoveka koji se razume oko konja, on bi Branta otpustio, ali ukrotitelje konja bilo je još teže naći nego obične goniče. Bilo je u to vreme i lakših načina da se zaradi neki dolar nego za male pare provesti mesece na teškom putovanju.

Pošto je ugasio opušak na jabuku sedla, Mak Kej ga je otpiknuo

kažiprstom i poterao svog konja niz padinu. Jahao je ka krdu i kritički motrio svoje ljude puštajući da goveda lagano prolaze. Zatim je kroz oblak prašine odjahao do krda konja.

— Kako ide, dečko? — doviknuo je vođa dogona mladom kauboju.
— Odlično, mister Mak Kejne — odgovorio je mladić sa osmehom i kroz skramu prašine na licu otkrio bele zube.

Mak Kejn je sa leve strane objahao oko krda do mesta gde je Brant pokušavao da dva razigrana konja vrati u gomilu. Pomogao mu je da smiri konje, a onda poterao svog ždrepcu dalje pored krda.

Brant više nije ličio na onog glatko izbrijanog, uredno odevenog čoveka koji je u Alisa Pletu kod San Antoana preuzeo brigu o konjima. Kosa mu je sada bila duža i čupavija. Bio je neobrijan i izgledalo je da pušta čupave, naniže opuštene brkove. Nije se prao čak ni toliko često kao drugi goniči, koji inače nisu patili od čistoće, i posle nekoliko dana napornog jahanja zaudarao je gore nego neki od njegovih konja.

Da je nekim slučajem Mak Kejn imao vremena da u Ostinu zastane ispred stanice rendžera ili šerifske stanice, on bi na poternicama video lice koje je mnogo ličilo na čoveka koga je on poznavao kao Branta. No ispod lica na poternici pisalo je Brejs Džargo, ispod naslova koji je glasio: „traži se zbog ubistva“...

No sada je Džargo, pod imenom ukrotitelja konja Branta, gledao žmireći očima Mak Kejna kada je ovaj prišao i kratko učtivo klimnuo glavom.

— Imam jednu pritužbu na tebe, Brante — rekao je odsečno.

Džargo nije ništa rekao, već je

samo i dalje netremice gledao vođu dogona.

— Dvojica mojih ljudi kažu da si preturao po njihovim stvarima dok su bili na noćnoj straži.

Džargo je prezrivo dunuo kroz nos.

Mak Kejn je buknuo rumenilom i planuo. — Je li to sve što imaš da kažeš? Čovek koga njegovi drugovi optuže da je lopov, mogao bi bar da protestuje!

Džargo je izvio usne u nešto nalik na osmeh. — Ne tiče me se šta bilo ko od vas misli o meni.

— Možda te se ne tiče, ali ovako nešto mora se raščistiti. Dug je put do Dodž Sitija.

— Ali nije daleko do tamo kuda ja idem!

Mak Kejn je žustro okrenuo glavu. — Zar me napuštaš, Brante?

Džargo je slegnuo ramenima. — Hteo sam samo da stignem do oblasti Red River i ukoliko se ne varam, do rečnog prelaza stići ćemo u toku sledećih dvadeset četiri časa.

Vođa dogona je izustio kletvu. — Do vraga, pitao sam te da li ćeš ostati do Dodža i ti si mi rekao da hoćeš!

— Biće onda da sam lagao — rekao je Džargo podsmešljivo.

Mak Kejn se razljutio i lice mu se oblilo rumenilom. Zažmirio je gnevno očima. — Može biti da si lagao i u vezi sa drugim stvarima.

— Možda — osmehnulo se Džargo.

— Do vraga, Brante, čovek koji je u stanju da potkrada svoje drugove po mom mišljenju je običan nitkov!

Džargovo lice se odjednom uozbiljilo. — Dokaži to — rekao je hravim glasom.

— Možda i hoću — rekao je Mak Kejn zamišljeno i odjednom se u njegovoj ruci našao revolver, zapet,

uperen na ukrotitelja. Džargo se trgao kada mu je Mak Kejn pokretom revolverске cevi dao znak da digne ruke uvis.

On je besno zažmirio i pustivši vođice, digao lagano ruke.

— Još, još gore! — prasnuo je vođa dogona. — Tako. A sada ću da pretresem tvoje bisage i druge stvari, mister. Ako mi slučajno mrднеš, prosviraću ti kuršum kroz glavu. Jasno?

Džargo nije rekao ništa. Mak Kejn je sjahao i prišao, ali se zadržao na dva od tri metra daleko od Džargovog konja.

— Sjaši!

Ukrotitelj je učinio kao što mu je naređeno i na Mak Kejnovu komandu ostao bez pokreta. Vođa dogona je odvezao njegove bisage i bacio ih pred noge. Zatim je otkopčao smotuljak čebadi i pustio ih da padnu na zemlju. Ne skidajući oči sa Džargoa, nogom je raširio čebad.

Do tog trenutka dojahali su trojica kauboja i dečak. Ispostavilo se da je dečak video dramu sa potezanjem revolvera i da je pozvao kauboje. Prvi od njih, jedan vredan kauboj po imenu Koe, nabravnog čela pogledao je najpre Mak Kejna, a zatim Džargoa.

— Neka neprilika, gazda? — zapitao je.

Odgovorio mu je jedan od kauboja koji su dojahali sa njim, čovek po imenu Mun.

— Pretpostavljam da je do ovoga došlo zato što smo se Marv i ja žalili da je Brant pretresao naše stvari dok smo bili na noćnoj smeni. Je li tako, gazda?

— Tačno si rekao — potvrdio je Mak Kejn i raširivši nogom ostatak zamotanog čebeta, otkrio nekoliko stvarčica uključujući i mali kožni novčanik. Pogledao je Muna. — Prepoznaješ li nešto od toga?

— Naravno da poznajem! — graknuo je Mun i sjahavši kleknuo pored čebeta. — Ovaj novčanik pripada Marvu. U njemu je jedan novčić od dolara, koji mu je majka dala kada je pošao od kuće... bar nekada je bio u njemu.

Žustrim pokretom digao je glavu i široko otvorenim očima pogledao zamuklog bezizraznog Džargoa. Ukrotitelj konja nije rekao ništa i Mun je žurno razgledao ostale stvarčice: jedan perorez sa drškom od sedefa; nekoliko srebrnih ukrasa; jednu izbleđelu fotografiju nagih i polunagih žena za koje je Mun tvrdio da su bile njegove; paklo duvana; svetlocrvenu svilenu maramicu za vezivanje oko vrata; izrezbarenu kašičicu od slonove kosti; jedan brijač široke oštrice sa okrnjenim vrhom.

— Sve su ovo naše stvari — rekao je Mun naglašavajući svaku reč, a Mak Kejn i ostali neprijateljski su pogledali Džargoa.

U to vreme pobrojane sitnice nisu mnogo vredele, ali je za većinu goniča njihova krađa predstavljala vrlo ozbiljan prestup. Oni su uglavnom posedovali samo mali broj skromnih sitnica i baš zbog toga te sitnice su za njihove vlasnike bile od velikog značaja. Većina stvarčica su za njih bile uspomene, predmeti od sentimentalnog značaja samo za vlasnika; sveto je bilo privatna svojina, a čovek koji je povredio privatnu svojinu baratajući po tuđim stvarima bio je opasan u očima njegovih drugova. Za manje prestupe su u tim krajevima bili bičevani, pa čak i vučeni preko vatre. Neki su čak bivali i ubijeni.

Krađa se u prerijskoj smatrала, dakle, za vrlo ozbiljan zločin i Džargo je to dobro znao. Nije mnogo brinuo zbog toga dok je Mak Kejn bio sam sa njim, ali sada su došli drugi i uhvatili ga sa evidentnim

dokazima njegovog zločina. Iz radoznalosti sada su pristizali i ostali, i ako se onako ljuti obruše na njega, moglo se desiti da ga ubiju ili u najmanju ruku premlate.

Mak Kejn je još uvek pokrivao revolverom Džargoa, ali je njegova pažnja skrenula na ljude koji su dolazili iz prerije da vide šta se desilo. On im je razdraženo mahnuo rukom.

— Do vruga, vratite se kod krda! Radite vaš posao! Ja ću ovo srediti! Ova zmija se neće izvući...

— Gazda! — povikao je dečak piskavim, krajnje uzbuđenim glasom.

Mak Kejn se brzo okrenuo ka Džargou i razrogačio oči kada je u Džargovoj ruci ugledao revolver koji se dizao ka njemu. Vođa dogona se dvoumio delić sekunde pre nego što je pritisnuo okidač i to dvoumljenje bilo je za njega fatalno.

Džargov revolver je dva puta platio, prigušujući prasak metka ispaljenog iz Mak Kejnovog revolvera. Vođa dogona se trgao od udara olovni tanadi u prsa i izbuljenim očima zgranuto pogledao svoju košulju poprskanu krvlju, ostavši tako zagledan čak i kada je pao na zemlju i kada se njegov konj njisnuvši srušio preko njega.

Džargo je istog trenutka okrenuo revolver na drugu stranu, i sprečio akciju drugih koji su se mašili revolvera. Zbog toga niko nije bio voljan da do kraja izvuče oružje, pogotovo što je Džargo bio tako brz i tako hladnokrvno surov.

Džargo se osmehnuo bledim osmehom videvši da je dobar deo kaubojja pojurio za krdom koje je, uplašeno pucnjima, jurnulo u bezglav trk. To je značilo da je trebalo da se pobrine samo za dečka, Muna i dvojicu drugih.

— Niko ne može da kaže kako šanse nisu bile jednake — naglasio je Džargo. — Šta kažeš, Koe?

Koeovo lice je bilo smrknuto, ali sa lakim bledilom straha. On je kratko klimnuo glavom. — Izgleda da je tako.

— Ali ti si bio uhvaćen na delu, zmijo! — grmnuo je Mun. Pokazao je rukom na stvarčice još uvek rasure po čebetu. — Ono su moje stvari! Moje i Marvove!

— Znači li to da me optužuješ za krađu? — zapitao je Džargo.

Mun je zaustio da potvrdi, ali je zastao jer je zapazio preteći pogled usjaktelih Džargovih očiju. U tim očima ugledao je refleks svoje sopstvene smrti, nešto kao preteći predznak njenog dolaska, i po tome je znao da ga od smrti deli samo nekoliko sekundi ako nešto ne preduzme. Osetio je grč mučnine u stomaku, progutao vazduh i skoro žut u licu odmahnuo glavom.

— Uh... pa možda sam pogrešio. Oh... da! Izgleda da jesam. Kad bolje razmislim, moja maramica je bila plava i ne znam kako sam mogao da je pobrkam sa ovom. A ove slike, njih ima dosta. Nisam siguran da su moje.

Džargo ga je hladno gledao. — A onie stvari za koje si mislio da su Marvove?

— Ja... izgleda da sam i to pogrešio.

Džargo se široko osmehnuo. — Naravno da jesi. Jeste li vi ostali čuli? Mun me je opravdao, sve je bila greška.

— Davola greška! — grmnuo je Koe. — Uplašio si ga! Ja neću da progutam...

Džargov revolver je odjednom platio i svi su se preplašeno trgli. Koe se stropoštao iz sedla i ostao da leži na zemlji pritiskujući rukom rame.

— Mašio se revolvera — rekao je Džargo sekući pogledom ostale. — Video si to, je li, dečko?

Očiju izbuljenih kao da će mu iskočiti iz očnih duplji, mladić je zurio u Džargoa. Progutao je vazduh i skrenuo pogled sa ranjenika do mrtvog vođe dogona, a zatim opet do Džargoa. Suvih usta dečak je jedva smogao snage da klimne glavom.

— Da, pomislio sam da ćeš ti to videti. U redu, preživeće, ali verovatno da mu ruka neće mnogo koristiti. Ti, Mune, smotaj to ćebe i priveži ga za sedlo mog konja... i bisage, važi?

Mun je požurio da posluša. Ostali su gledali bledih lica, izbegavajući da pogledaju Koea, koji se grčio u prašini. Kada je Mun stavio ćebe i bisage na Džargovog konja, ubica se lako vinuo u sedlo. Postojao je jedan trenutak, kada su se mogli mašiti oružja, ali niko se nije usudio. Džargo se namestio u sedlu i pogledao ih kroz poluspuštene kapke, a zatim pogledao ka udaljenom krdu. Nekolicina goniča dolazila je u njihovom pravcu.

— Sjaši — naredio je Džargo trećem kauboju, a dečku je dao znak da ostane gde je. — Ti i Vud odlazite, brzo! Ali, prethodno ostavite vaše revolvere!

Opasači su pali u prašinu i Mun i drugi kauboj uputili su se ka krdu konja. Džargo je zabrinutom dečaku dao znak da mu preda njegov „kolt“, a zatim mu naredio da pojaše ispred njega. Ubica se izdigao u uzengijama i doviknuo Munu.

— Reci ostalima kad dođu ovde da ne idu za mnom — rekao je Džargo. — Ako me budu gonili, ubiću dečka.

Mun je znao da bi on to zaista i učinio. Dečak je među kaubojima

bio omiljen i Džargo je to znao. Talcu u njegovim rukama sprečiće gonjenje, bio je u to, siguran.

Zatim je ugledao neki pokret na zemlji, jer se Koe okrenuo na leđa i levom rukom počeo dizati svoj šestometak. Džargo se kratko nasmejavao i ispalio mu metak u lice, a onda je okrenuo konja i poterao ga za dečakom.

Brejs Džargo je znao da je dečak, koji se znojio od straha pred njim, njegova karta do slobode. I namerao je da tu kartu iskoristi.

*

Duž puteva novost se brzo rašćula: Mak Kejn „Munja“ bio je mrtav.

Mak Kejn je bio ličnost u tim krajevima jer je već dvadesetak godina pod njegovom komandom mnogo dogona stoke prolazilo sa juga ka severu. On je zajedno sa Velikim Džimom Čizumom pomogao da se otvori Čizimov put i mnogo godina je u svojoj nozi i ramenu nosio vrhove apačkih strela. Uživao je glas strogog ali poštenog čoveka. I ime „Munja“ nije dobio zbog nekih svojih mlakih osobina.

No i pored strogosti, Mak Kejn je bio omiljen među svojim ljudima i među stočarskim trgovcima i rančerima sa kojima je poslovaao. Svi su oni znali da je Mak Kejn spreman da svakome pruži šansu.

Zbog toga je vest o smrti poznatog goniča izazvala opštu mržnju prema čoveku koji ga je ubio. Ime Brant izmamljivalo je kletve sa usana ljudi, a neki od Mak Kejnovih starih znalaca pojahali su konje i pošli u poteru za ubicom. Ali nikada ga nisu pronašli.

Kada se dečak pojavio u Vičita Holsu, južno od Red Rivera, to je

svakoga iznenadilo, jer kada se čulo da ga je Brant poveo sa sobom kao taoca, niko više nije računao da će ga videti u životu.

— Uspeo sam da pobegnem jedne noći kada me je poslao da donesem još drva — ispričao je dečak svojim slušaocima. — Bili smo ulogoreni na jednom uzvišenju na visiji nazvanoj Medisin Het. Pričao je o Vičita Holsu i o tome kako je iskoristio neku devojkicu koja se zvala Keri Čes i koja je sada negde dole u Meksiku. Kada je to pričao, smejaao se kao da je u pitanju neka vrsta šale, ali nije objasnio u čemu je stvar. U svakom slučaju mene je interesovala samo činjenica da se Vičita Hols nalazi na tridesetak milja zapadno od mesta gde smo logorovali. Od jednog usamljenog rančera, koga smo ranije u toku dana videli, on je uzeo, tačnije oteo krčag viskija i bio je već dovoljno pripit kada me je odatlamio i naredio mi da pođem i donesem još drva za vatru. Tamo na visoravni bilo je vrlo hladno.

— Vidite, gospodo, ja prosto nisam mogao da verujem svojim ušima. Najzad mi je jednom skinuo kopopac kojim sam obično preko noći bio vezan. Pretpostavljam da je bio neoprezan zbog popijenog viskija. Uostalom, verovatno da je mislio da neću pobeći od tople vatre i ležaja, a pogotovu ne pešice. Ali, ja sam to ipak učinio. Čim sam zamakao van logora, potrčao sam. Zapamtio sam na kom mestu je sunce zašlo i uputio sam se pravo tamo. Čuo sam ga kako psuje za mnom i čuo sam kad je opalio nekoliko hitaca, ali mislim da me nije video u mraku. To je bilo pre tri dana.

Dečakove čizme bile su pocepane na džonovima, a lice ispečeno od sunca, usne naduvane i ispucale a oči upale. Ali, bio je živ i iznenađujuće spreman da ljudima ispriča

sve o Brejsu Džargou od onog trenutka kada je odjahao iz logora goniča ostavljajući Mak Kejna i Koea mrtve u prašini.

Kada je Dok Holidej dojahao sa Džo Ris u Vičita Hols i čuo tu priču, otišao je pravo u hotelsku sobu koju su za dečaka platili poznanici Mak Kejna „Munje”. Za Džargom je odmah pošla i potera, ali se vratila nazad praznih ruku, zamorena od pustoši visoravni Medisen Het i Džargovog izvrsnog poznavanja tih predela.

— On nikada nije rekao da se zove drukčije nego Brant, mister Holideje — rekao je dečak pustolovu pocrvenevši zbog prisustva mlade Džo Ris, jer je ispod krevetske posteljine bio potpuno nag.

— Da, ali to je u svakom slučaju Brejs Džargo i on je učenjen zbog ubistva oca ove mlade dame iz Končoa.

— To mi je lako da poverujem — rekao je dečak. — On je opaki kućkin sin... izvinite, gospodice. U svakom slučaju je opak i zao. Mislim da sam imao mnogo sreće kad sam uspeo da se živ i čitav izvučem.

— I meni se tako čini — složio se Holidej.

— Je li ti rekao kuda namerava da pođe? — zanitala je Džo Ris nestrpljivo. Na Holidejevo mrštenje, ona je zabacila glavu i rekla. — Već smo izgubili dosta vremena tražeći u svim onim mestima uz put!

— To nam je zaista oduzelo vremena — složio se Holidej — ali to vreme nije izgubljeno. Čuli smo za Mak Kejna, a sada smo čuli i priču ovog momka. To gubljenje vremena dovelo nas je ovde gde smo bliži Džargou nego ikada.

Devojka je ljutito dunula kroz nos. — On je vraški daleko od nas!

— Možda. Ali vi bi trebalo da

prestanete da govorite nepristojne reči — opomenuo ju je Dok.

Devojka je zatrepkala jer je to bilo prvi put otkako su zajedno pojahali da joj je stavio neku primedbu. Stisnula je ljutito usne.

— Vi pazite na svoj jezik! — izustila je žučno i pažnju skrenula na mladića. — Dakle? Da li je Džargo možda ipak rekao kuda ide?

— Uh... nije bio baš govorljiv, gospodice. Rekao je samo da ide ka oblasti Red River, ali koliko sam mogao da razumem, to je prilično velika teritorija...

Džo je zakolotala očima. — obuhvata stotine kvadratnih milja! Puna je bandita i raznih opasnih tipova koji se drže blizine Oklahome, tako da, ukoliko budu prinuđeni, lako mogu pobeći pred predstavnicima zakona. Tamo ga nikada nećemo naći!

— Ukoliko se tamo uputio, onda nemamo drugog izbora nego da pođemo za njim. Sem ukoliko ne želite da odustanete?

Ona je planula očima. — To što ste rekli toliko je glupo da ne liči na vas!

Holidej se lukavo osmehnuo. — Onda ipak moramo da pođemo u oblast Red River. U svakom slučaju, ja moram.

— Mi! — rekla je ona odsečno.

— Ostavimo to za kasnije — rekao je Holidej. — Dečko, voleo bih da pažljivo razmisliš o svemu što je Džargo možda rekao kada je govorio o prijateljima u oblasti Red River.

Mladić je nabrao čelo. — Pa, većinu onog što je rekao govorio je kad je bio pod dejstvom alkohola i mnogo toga nisam mogao da razumem. Nekako je mrmljao i zaplitao jezikom, znate?

— Je li uopšte pomenio neko ime? — pokušao je Holidej da ga

podseti.

Dečak je neko vreme razmišljao pre nego što je slegnuo ramenima. — Možda. Ne sećam se... — začu-tao je naglo i pucnuo prstima. — Hej! Nije pomenio ime, ali sećam se sada da je pomenio neko mesto!

— U pravi čas — rekla je devojka uzbuđeno.

Holidej joj je dao znak rukom da bude mirna. — Hajde, seti se, dečko.

— Neki čudan naziv je bio... Stret, Vajoming, Ne, Juta. Ne nije ni to... Montana! Da, Montana Stret, tako je rekao! Ja ne znam ni jedno mesto koje se tako zove, ali ovaj naziv možda vama nešto znači, mister Holideje.

— U Virdžiniji postoji mesto sa sličnim nazivom — rekao je Holidej zamišljeno. — U tvrđavi Larami u Vajomingu postoji ulica sa tim imenom, ali oba mesta su daleko odatle i od oblasti Red River — obratio se devojci. — Rekli ste da se Džargo hvalio kako ima prijatelje duž reke Red River.

— Da. Izgleda da je hteo da ostavi utisak na kauboje, pa je pričao da zna neke učenjene osobe. Ali, to sam vam već rekla.

Dok Holidej se zamislio i uzdahnio. — Setio sam se da je postojao neki razbojnik koji se zvao Džonat Stret. Taj razbojnik opljačkao je u Montani Prvu nacionalnu banku i pri tome zbrisao celokupan personal, sve od blagajnika i knjigovođe do direktora. Čuo sam da su mu posle toga dali nadimak Montana — Holidej se ponovo obratio mladiću. — Da nije Džargo možda mislio na tog Montana Streta? Pokušaj da se setiš?

Dečak se pridigao u krevetu i zatrepkao. Čaršav mu je kliznuo niz prsa i otkrio malje na grudima, i on je rukama prikupio pokrivač i privukao ga sebi do brade.

— Da, možda je baš na njega mislio, mister Holideje. Kao što sam pomenuo, reči su mu bile dosta zbrkane, pa nisam mogao jasno sve da čujem. I... bio sam pomalo i uplašen.

— Od čoveka kao što je Džargo? — zapitala je Džo prezrivo.

— Sasvim je shvatljivo bojati se čoveka kao što je Džargo — predočio joj je Holidej.

— Ja ga se nisam bojala čak ni onda kada me je napao. Borila sam se do poslednjeg daha i ubila bih ga da sam mogla da se dočepam nekog oružja — rekla je Džo gledajući prodorno dečaka.

— Pa nije svako tako hrabar kao vi — rekao je na to Holidej sa bleđim osmehom na usnama. — Bilo muškarac ili žena — klimanjem glave pozdravio je mladića i pružio mu ruku. Dečak je prihvatio ruku. — Hvala, dečko, bio si mi od velike pomoći. Gledaj da što pre ozdraviš.

Dečak je klimnuo glavom, ali je očigledno bio postićen i nije mogao da pogleda devojci u oči kada se ova obratila Holideju.

— Mislite li da smo dobili neku korisnu informaciju?

— Mislim da jesmo. Montana Stret je učenjen u više država i nadam se da ću moći da ustanovim gde je poslednji put viđen.

— Kako?

Holidej se osmehnuo. — Šta mislite, šta sve nauči čovek koji se godinama kreće po Dalekom zapadu? Imam ja svoje načine, mis Ris.

Ponovo je klimnuo glavom dečaku i izašao. Devojka je mrsko pogledala za njim i ponovo se okrenula dečaku.

— Hvala ti na pomoći — rekla je sa notom učtivosti i posle kratkog kopanja po svilenom torbici na kriku pružila mu ruku. — Evo uzmi.

Dečak je bezizrazno zagledao u nju i ona je nešto nestrpljivo progundala i spustila zlatan novčić od pet dolara na pokrivač pored njegovih nogu. Zatim se naglo okrenula i izašla vrteći glavom.

Zatvarajući vrata, čula je „hvala“ koje je dečak za njom izgovorio.

Zatvorila je vrata za sobom i okrenuvši se, naletela na Doka Holideja. On ju je pridržao rukama da ublaži sudar, ali su se njihove grudi ipak dodirnule. Izustila je jedno iznenađeno kratko „ah“ i ustuknuvši prinela ruku grudima i uzburkanom srcu.

— Mislila sam da ste već otišli! — izustila je resko, sa prizvukom optužbe u glasu.

Holidej joj se osmehnuo. — Niste baš tako hrabri kao što se predstavljate.

Ona je pocrvenela i došlo joj je da iskoči iz kože. Bila je ljuta što je otkrila svoju slabost, ali još više zbog kratkotrajnog dodira njihovih tela, koji joj je makar površno otkrio čvrstinu njegovih ruku i mišićavih prsa, kao i zbog toga što taj dodir u njoj nije izazvao osećaj neprijatnosti. Mada kratak, taj slučajni zagrljaj imao je svoju osobitost i bio je sasvim drugačiji od zagrljaja nadzornika Sema Bonija. Kasnije, kada se setila tog dodira, pomislila je da u njemu ima nekog golicavog nagoveštaja muškosti, muškosti koja ju je alarmantno uzrujala, ali ne surove životinjske muškosti koju je upoznala kod Brejsa Džargoa.

No u tom trenutku ona je ljutito prošla pored njega i uputila se stepenicama koje vode u predvorje hotela.

VII

Gledajući devojkicu preko vatre koja se gasila, Holidej se osmehnuo u sebi. Zapazio je da je kao po nekom uobičajenom ritualu postavila svoj ležaj dosta daleko od njegovog. Sem toga, svoj mali revolver marke „Smit Vetson” stavila je pod jastuk koji je nosila zavijen u smotuljku čebadi, a uvek je takođe gledala da joj lice bude okrenuto ka njemu.

Očigledno da nije imala poverenja u njega. Zapitao se da li je tu u pitanju nešto lično ili je njena opreznost bila rezultat iskustva doživljenog sa Brejsom Džargom.

Pijuckajući kafu i pušeći poslednju cigaru pred spavanje, Holidej ju je ispratio očima kada je, bacivši prema njemu kratak bojažljiv pogled, zamakla u mrak.

Kada se vratila, on se napravio da je zauzet razgledanjem dna svog lončeta za kafu. Ispred oka gledao ju je kada je svukla čizmice, otkopčala opasač i zavukla se između čebadi.

— Laku noć, mis Ris — rekao je tiho.

— Ja još nisam spremna za spavanje. Kad budem spremna, ja ću vam reći laku noć.

— Kako god hoćete — rekao je bacivši opušak cigare u vatru. Zatim je i sam skinuo čizme, izvukao revolver iz futrole i zavio se u čebe. — Biće prilično sveže pre jutra.

Ona je izvesno vreme ćutala, ali je on na sebi osećao njen pogled i kada je lagano otvorio oči, video je da ga preko poluugašene vatre pažljivo posmatra.

— Zar nešto nije u redu?

— Ništa značajno — rekla je oštro, ali je skoro odmah zatim manje robusno zapitala. — Kako to da se čovek kao vi odao ovakvom životu?

— Čovek kao ja? — ponovio je Dok.

— Da. Pre nego što sam došla da vas pitam za savet, ja sam se raspitala o vama, mister Holideje. Ljudi vas poznaju kao pustolova i čoveka o kome kruže legende po Dalekom zapadu, ali su malo znali da mi kažu ko ste vi u stvari. Ipak, nešto sam saznala. Ispostavilo se da ste obrazovan čovek, da ste mogli imati drukčiju budućnost, ali da ste napustili roditeljsku kuću negde na Istoku. Saznala sam da ste čovek koji vodi život od danas do sutra, da lako trošite novac, da je vaša ljubavnica trenutno na putu...

— Čekajte malo, niko vam nije dao pravo za takve kvalifikacije — presekao ju je Holidej strogim tonom koji nije dopuštao prigovore.

Ona je izvukla ruku ispod čebeta i napravila umirujući gest. — Izvinite, to je bilo moje lično gledište o vašem odnosu. Smem li reći vaša prijateljica?

— Hmmm... — progundao je Holidej nešto pomirljivije.

— Doznala sam takođe da ste hrabri, pouzdani i da ste tvrd orah, možda najtvrdi na Dalekom zapadu. Pitala sam se kako je došlo do toga da čovek vašeg društvenog ranga postane pustolov i revolveraš.

Holidej se kratko nasmejao. — To je snobovsko pitanje. Malo čudno za vas obzirom da ste odrasli na ranču.

Pokretom ruke ona je začacila pramen kestenjaste kose. — Moj otac se uvek starao da upoznam otmene ljude. Uvidela sam da mi to odgovara, možda je to moja priroda.

Osmehnula se toplim, iskrenim osmehom koji je razvedrio njeno lice, sada već sa jedva приметnim tragovima udaraca koje je dobila od Džargoa. Holidej je zaključio da je Džo razmažena i kaćiperna, ali u

sustini poštena, i da to svoje pravo lice nesvesno skriva negovanjem drske spoljašnosti. Utoliko je Džar-gov zločin bio teži, jer je zauvek mogao zamračiti spontanu vedrinu njene sazrele mladosti. Nadao se, ipak, da u njoj još uvek ima dovoljno vatre i da će uz malo pomoći sa strane opet moći da se smeje, raduje i voli.

— Vaš tata mora da je imao pune ruke posla da zadrži na uzdi ljude na ranču u blizini tako lepe mlade dame kao što ste vi — rekao je Dok.

Zapazio je da je zadovoljna zbog komplimenta. — Uglavnom im nisam dozvoljavala da mi priđu, pa nije imao potrebe da interveniše.

— Uglavnom?

— Pa... bio je jedan izuzetak: mladi Sem Boni. To je nadzornik na ranču. Sem je... kako da kažem, sladak. Mi se dosta dobro slažemo. Ali, tata nije voleo da on bude u mojoj blizini. Bilo je trenutaka kad je hteo da otpusti Sema i to bi i učinio da Sem nije tako dobar pred-radnik.

— Sad ćete moći sami da odlučite — rekao je Holidej ozbiljno.

Ona se uozbiljila i klimnula glavom. — Da, tata je mrtav. Ali ne znam šta će sada biti, kako će me mladi ljudi gledati... posle... onoga što sam doživela. I Sem... u svakom slučaju, neću o tome da mislim... bar ne dotle dok Brejs Džargo ne bude mrtav — začutala je i odjednom ga oštro pogledala. — Do vraga. Vi ste vrlo lukav čovek. Vrlo lukav! Vešto ste skrenuli razgovor, pa smo završili razgovarajući o meni a ne o vama!

Dok se osmehnuo. — Više me interesujete vi nego ja sam. O sebi znam sve.

— Da, ali ja ne znam i mislim da bi trebalo da znam mnogo više

o čoveku sa kojim putujem kroz ovu divljinu! Zar to nije tačno?

— Zvuči razumno, ali o tome ćemo neki drugi put. Ujutro treba rano da pođemo i da do mraka pređemo veliki deo puta kroz preriju. Biće najbolje da sada počinemo — privukao je čebe do brade. — Laku noć.

— Čekajte malo, gospodine Holideje. Ne možete me skinuti tek tako sa dnevnog reda! Prevarili ste me i ja imam pravo da saznam nešto više o vama?!

— Drugi put — ponovio je Dok i navukao čebe preko glave.

Džo Ris je gnevno stisnula usne, dobacila mu ljutit pogled i onda nekoliko puta besno prodžarala vatru pre nego što se ponovo namestila na ležaju. Konačno je ipak sklopila oči i zaspala.

Kada se ujutru probudila, Doka Holideja nije bilo. Bila je sama u logoru, ali je vatra gorela i ona se zavijena u ćebad približila da ugrabi nešto njene toplote i odagna jutarnju hladnoću visoravni.

Bila je krajnje ljuta i prošlo je izvesno vreme pre nego što je zapazila kratko pisamce zakačeno za sedlo kod uzglavlja njenog ležaja. Obuzdavajući drhtavicu, prikupila je čebe oko ramena i pruživši ruku, otkinula pismo sa sedla. Kada je pročitala, usne su joj se stisnule u tanku liniju.

„Pođite kući. Džo. Prepustite ovo meni. I sami znate da je to više moj posao nego vaš i da ću sam biti pokretljiviji. Uхватиću Džargoa. A vi se usredsredite na to da uhvatite nekoga kao što je mladi Sem Boni.

Videćemo se u Ostinu. Dok Holidej.”

Džo Ris je izustila groznu kletvu na način krajnje nedoličan za mladu devojkicu i pocepala pismo u sit-

ne komadiće pre nego što ih je gnevno bacila u vatru.

— E pa nećete me se tako lako otrešti, mister Holideje! — prosikala je cvokočući zubima od zime dok je privlačila oko ramena čebe kojim je bila ogrnuta. — Nećete me se tako lako otrešti, to da znate!

No jedno je bilo reći, a drugo učiniti. Pitala se kuda je mogao otići. Znala je da takav iskusan Zapadnjak kao što je Dok Holidej neće za sobom ostaviti nikakav trag. Bio je uz to dovoljno mudar da informacije koje je pokupio o Montana Stretu sačuva za sebe. Znala je samo da je poslao telegram u Ostin i da je otuda dobio odgovor. Rekao joj je da zna gde će naći nit koja će ih odvesti do Streta i da misli da će, kada mu to pođe za rukom, tamo naći i Džargoa.

Jedini je nedostatak bio u tome što joj nije rekao gde ta nit počinje.

Odgurnula je nogom ogaravljeni tiganj i lončić za kafu, i zagledala se u prostranu, hladnu prazninu ravne visoravni.

Pošto nije znala kojim putem je otišao, jedno od rešenja je bilo da se vrati u Ostin. Mogla je lako umreti od gladi i zime na visoravni pre nego što pronade bilo kakav trag o Doku Holideju.

*

U Vendelovoj uvali nije bilo predstavnika zakona. Bilo je to malo naselje na samoj ivici oblasti Red River, koje se sastojalo od jednog saluna, trgovine mešovitom robom, još nekoliko poslovnih kancelarija i šačice razbacanih kuća.

Lovci bizona su ga koristili kao svratište gde su često dolazili da popune svoje rezerve hrane, pića i municije. Svrćalo je tu i mnoštvo sum-

njivih ljudi na putu za teritorije još udaljenije od onih koje su špartali lovci bizona, Indijanci i begunci iz rezervata, problematični tipovi koji su tražili utočište tamo u prostranim zelenim ravnicama i uzanim strmim kanjonima, gde noga predstavnika zakona nije bila kročila.

Zvanično, naselje nije bilo deo Teksasa, a nije pripadalo ni teritoriji Oklahome. U ovoj, neke vrste nicioj zemlji, lutala su indijanska plemena pošto ih je beli čovek silom isterao sa njihovih prastarih ognjišta, ali sada je tamo bilo mnogo više belih otpadnika nego crveno-kožih i nijedna od te dve države nije želela da ima ikakve veze sa tim zabačenim delom zemljine kugle; onaj ko je hteo da tu teritoriju pripoji sebi, morao je najpre da je očisti od banditskog šljama, a to je bio posao koji niko nije želeo da preduzme.

Za taj posao trebalo je mnogo snage, i mnogo novca, a sem toga, neki ljudi su dobijali platu da bi ostali na toj teritoriji, jer je nekome više odgovaralo da ostanu van domašaja pogleda i interesovanja. Ako bi ti ljudi bili pohvatani, mogle su se otkriti mnoge tajne za koje je bilo bolje da ostanu pokopane.

I tako se priča nastavljala.

Holidej pre toga nikada nije bio u Vendelovoj uvali, mada je nekoliko puta prolazio duž Red Rivera. No, većinom je samo prelazio jedan mali deo dolazeći sa severa. Vendelova uvala bila je duboko na jugu.

Koliko je mogao da predvidi ovdega niko nije poznavao i to je trebalo da za njega bude izvesna prednost. Poruka koju je primio iz Oстина ukazivala je na priču da bi Montana Stret u tom trenutku mogao biti duboko u toj zemlji bezakonja, na čelu bande zločinaca koji su napadali logore lovaca bufala

i krali njihove kože, ostavljajući za sobom mrtve i umiruće. Holidej je Montana Streta znao samo po čuvenju, ali je pretpostavljao da će, ako mu se Brejs Džargo pridruži, biti vraški teško pronaći gde se nalazi.

Onda se setio Vendelove dolje. Ako Džargo namerava da pređe toliki put i pridruži se Stretu, on će verovatno najpre popuniti svoje zalihe u Vendelovoj uvali. Ako, dakle, odigra adute kako treba, mogao bi o svom čoveku tamo nešto saznati.

Ali, nije mogao jednostavno da dojaše u uvalu, objavi ko je i da očekuje kako će svi nagrnuti sa obaveštenjima.

Naravno ne! Morao je da se uvuče i da ih navede da misle kako je on jedan od njih, čovek u bekstvu, na putu za sigurnije terene u oblasti Red River. Čak ni tada nije postojala garancija da će ga prihvatiti ili da će mu pomoći. Bila je to jednostavno mogućnost koju je morao da pokuša.

Kada je ujahao u uvalu, zaista je izgledao kao čovek u bekstvu. Već na početku putovanja svoje gradsko odelo zamenio je putnom jaknom, prsnikom od kože i šarenom košuljom uz „Levis“ pantalone i kratke čizme od grube kože. No, sada je sav bio pokriven sitnom prašinom, jahao je umornog konja, brada mu je bila danima neobrijana, a kosa duga, neoprana i u bičevima. Bisage su izgledale potpuno prazne. Onima koje je sreo na ulici izgledao je kao čovek koji je duže boravio u preriji sa tankim rezervama hrane, a takođe i novca, kao čovek koga neko prati. Holidej je jahao ukrućen u sedlu i s vremena na vreme se nervozno osvrtao.

Ime Vendel, napisano izbledeleom masnom bojom, pojavilo se na lažnoj fasadi saluna i velike trgovine

mešovitom robom. Holidej je zaključio da je to sigurno čovek koji je osnovao taj grad. Nije znao ništa o njemu, ali je sjahao pred salunom i šesirom otesao prašinu sa odelu. Namestio je bolje opasač sa revolverom, izvukao svoj „kolt“ i oduvao prašinu sa mehanizma obarača, a onda ga ponovo vratio u futrolu. Još uvek držeći rukama opasač, pogledao je uz glavnu ulicu prema udaljenoj ravnoj preriji, koja je podrhtavala u izmaglici jare.

Gradanima je tako izgledao kao čovek koji proverava da ga ne prati neki predstavnik zakona ili neki konjanik. Holidej je hteo da ostavi takav utisak, ali je istovremeno proveravao da se slučajno odnekuda ne pojavi Džo Ris.

Od nje nije bilo nikakvog znaka na vidiku. To mu je bilo drago i radovao se što je se otesao. Verovatno da neće imati drugog izbora već da se vrati u civilizaciju, ako ne u Ostin onda u neki drugi grad na severu. Ostavio joj je dovoljno hrane i vode, ali dovoljno samo za povratak do najbližeg grada. Nije joj ostavio toliko da može poći za njim.

No nije potcenjivao njenu odvažnost; bila je vrlo hrabra i moglo se desiti da pokuša da ga nađe čak i sa praznim bisagama i nekoliko gutljaja vode u čituri. No, smatrao je da je se ipak otesao...

Holidej se okrenuo i preko uzanog trotoara odlučnim korakom prišao do leptir vrata saluna. Dvojica dokoličara pogledali su ga hladno, ali sa neskrivenom radoznalošću. Ipak, nisu ništa rekli kada je levom rukom odgurnuo vrata saluna.

Unutrašnjost odaje bila je hladnija, ali zagušljiva i mnogo mračnija posle zaslepljujuće svetlosti na ulici. Holidej je ušao i odmah zakoračio u stranu, što je za njega

bila uobičajena predostrožnost, ali i potez kome bi pribegao svaki čovek u bekstvu. Dok se kretao pored zida saluna a ne kraćim putem preko odaje ka šanku, držao je ruku na dršci revolvera. Znao je da to neće proći nezapaženo i primećivao je da u odaji niko ne govori niti pije.

Bio je dakle u centru pažnje i biće sve dok ti ljudi ne zaključie da je on samo jedan od njih, dakle čovek u bekstvu a ne neki prerušeni šerif.

Bar se nadao da će tako biti.

Nekoliko ljudi naslonjenih na šank okrenuli su se ka njemu i odmerili ga. Holidej im je uzvratilo istom merom i sumnjičavo ih pogledao, a zatim skrenuo pogled do krupnog sedokosog čoveka sa ogromnim nosom, koji je stajao iza šanka. Pretpostavio je da će to verovatno biti Vendel.

Zabacio je palcem šešir sa čela i pročitao grlo. — Pivo, krčmaru. I dok ispijem prvo, ti naspri i drugo.

Krupni barmen se nije ni pomorio. Stajao je oslonjen rukama na šank i zurio u Holideja.

— Jesi li gluv? — zapitao je pustolov.

— Nisam. Još nisam video lovu, došljače.

— Mogu da platim.

— Dokaži.

Holidej se zagledao u njega. a onda se odjednom revolver našao u njegovoj ruci, zapet i uperen u prsa krupnog barmena. Svima je zastao dah. Malo njih moglo je da prati taj njegov munjeviti pokret. a Holidej je znao da njegova brzina mora ostaviti utisak na takve ljude. Utisak koji može i da ih zabrine, naravno. Bilo je i čuvara zakona koji su umeli da brzo potegnu revolver, i oni su to znali. No u ovom momentu, dok su još bili zbunjeni,

visoki pustolov je snažno pritisnuo cev revolvera Vendelu u prsa.

— Pivo.

Krčmar je za trenutak stajao neodlučan, a onda je prosištao vazduhom kroz zube i klimnuvši glavom, mašio se pod šank.

— Uh... pazi da izneseš najveće čaše koje imaš! — upozorio ga je Holidej jer je po odblesku krčmarovih očiju procenio da se lako može mašiti za revolver ili pušku ispod tezge.

Na sreću, Vendel je izneo dve ne previše čiste čaše i nasuvši dva penušava piva, spustio ih na tezg. Holidej je u ogledalu uprljanom od mušica posmatrao ostale. Niko se nije ni pomerio.

— Četrdeset centi — rekao je Vendel dubokim, grobnim glasom.

Holidej je iz džepa prsnika izvadio pola dolara i spustio ih na tezg. Klimnuo je zadovoljno glavom, vratio revolver u futrolu zadržavajući ruku pored drške, i levom rukom uzeo jednu čašu. Počeo je da pije, ispio čašu do dna i uzeo drugu. U prekidu je klimnuo glavom Vendelu.

— Dobro pivo. Možeš li pripremiti nešto za jelo?

Vendel je izgleda bio donekle umiren i počeo je da briše prosute kapljice pene. Izgleda da je to bio signal ostalima da je sve u redu, pa su se gosti počeli kretati, razgovarati i raditi svak svoj posao. Krčmar je očigledno prihvatio došljaka... sve je, dakle, bilo u redu.

— Šta si imao na umu? — zapitao je krčmar pustolova.

— Šest jaja, debeo odrezak i nekoliko komada pite, a uz to i dosta kafe.

Vendel se kiselo osmehnulo. — Ni je se čuditi, bio si dugo na putu.

— Tako je — složio se Holidej. — Može li?

— Naravno. Mogu da spremim hranu ukoliko imaš još ovoga — uzео je između prstiju komad od pola dolara i protirjao ga.

Holidej je iz džepa prsnika izvadio novčić od pet dolara i gurnuo ga niz šank. — Poslednji novac.

— Biće dovoljno — rekao je Vendel. — Biće gotovo za dvadesetak minuta.

Nasuo je još jedno piće u čašu i stavio je pred Holideja pre nego što je kroz jednu zavesu zamakao u odaju iza šanka. Holidej se nagnuo nad čašu gledajući u ogledalu iza sebe. Ljudi u prostoriji su ga posmatrali. Nisu to ni krili. Još uvek su hteli neki dokaz da je on zaista jedan od njih.

Holidej je izvadio duvankesu i papir i počeo da zavija cigaretu. Za jednim stolom u pozadini sedeo je neki čovek, usamljen, praveći se da ne gleda u pravcu Holideja. Ali, pustolov je znao da ga on pažljivo motri, možda čak pažljivije nego ostali.

Očiju skrivenih obodom šešira, pažljivo je osmotrio tog čoveka. Kada je zavio cigaretu, zastao je za trenutak.

Bio je to Brejs Džargo.

Izgledao je upravo onako kako ga je Džo Ris opisala: grubog lica, sa dugom crnom kosom, opuštenim brkovima, bradom zasenčenom od guste dlake, luckastih tamnih očiju, i sa revolverom na levoj strani, dok je na desnoj strani nosio kaniju sa širokim lovačkim nožem.

Holidej je bio iznenađen. Mislio je da će Džargo do sada biti već daleko, ali je možda imao neki razlog što se još zadržavao u uvali.

Odlučio je da pronade razlog tom zadržavanju i posle upadljivog napora da nađe šibicu, on se okrenuo i došao do stola na kojem je Džargo

ređao karte, očigledno nedovoljno usredsređen na same karte.

— Imaš li palidrvce? — zapitao je Dok Holidej umereno neupadljivo.

Džargo je otkrio još jednu kartu, stavio je na pogrešno mesto i ne dižući glavu, digao pogled do Holideja.

Visoki pustolov je stajao na izgled ravnodušan i nezainteresovan, sa senkom osmeha na usnama i tek zavijenom cigaretom u levoj ruci. Džargo je sigurno primetio i njegov opasač sa revolverom i način kako je Holidej držao ruku blizu drške svog „kolta“. Bez sumnje da je pre toga video i demonstraciju brzine sa krčmarom.

Odjednom je spustio karte na sto i zavalio se na naslon stolice gledajući Holideja u lice. Obojica su bili svesni da ih ostali posmatraju. Onda je Džargo zavukao prste u džepić košulje i izvukao ih prazne.

— Nema palidrvce.

Holidej je slegnuo ramenima i osmehnulo se. — Ne smeta. Pripaliću svojim.

Džargo se trgao kada je Holidej ležernim pokretom stavio cigaretu između usana i izvadiвши levom rukom palidrvce iz džepa, kresnuo ga o ivici stola, daleko od svog lica ali dovoljno blizu Džargovom licu. Kada se plamičak rasplamsao, pustolov je njim dodirnuo vrh cigarete i povukao. Bacio je palidrvce na pod i ne gledajući, pritisnuo ga nogom. Zatim je dunuo dim ka Džargou i popravio pogrešno postavljenu kartu.

— Šta imaš na umu? — zapitao je Džargo tiho, oslanjajući prste leve ruke na ivicu stola iznad drške revolvera.

Holidej je slegnuo ramenima. — Hteo sam samo da govorim s to-

bom. Ti si Brant, zar. ne? Onaj što je ubio Mak Kejna?

U odaji je zavládala mrtva tišina. Ljudi su napeto sedeli na stolicama, spremni da svakog trenutka skoče u zaklon ili kroz vrata, šta im već bude bliže.

Džargo je zažmirio očima, ali mu se nijedan mišić lica nije pomerio.

— Šta ako jesam?

— Hteo sam samo da te vidim!

— Pa lepo, video si me. Gledaš me već dosta dugo, kako mi se čini.

Holidej je levom rukom načinio umirujući pokret. — Polako, prijatelju. Ja nemam ništa protiv tebe. Znam samo to da Mak Kejn nije bio spor na revolveru. Kako sam čuo, on te je držao na nišanu kad si ga smakao.

Džargo je bez reči gledao Holideja.

— To je već brzina u kakvu teško mogu da verujem.

— Hteo bi da se uveriš? — zapitao je Džargo kroz zube; trojica ljudi su ustali i nečujno kliznuli kroz leptir vrata na ulicu.

Holidej je zategao usne u nešto nalik na osmeh i otkrio vrhove belih zuba. — Možda. Zavisi.

— Od čega?

— Od toga da li se vredi ogledati s tobom ili će to biti gubljenje vremena. Nemam ništa protiv da se odmerim sa pravim, brzim revolverašem, jer znam da bi doprinelo mom ugledu ako ga smaknem, ali ne želim da tračim kuršume na hvalisavce i lažljivce ako to mogu da izbegnem.

Još neki ljudi izašli su iz odaje. Ostali su napeto iščekivali i kao da niko nije disao.

Vrhovi Džargovih prstiju pobeledi su od pritiska ivice stola. Oči su mu sijale kroz upola sklopljene trepavice.

— To su teške reči, amigo —

procedio je kao da sikće. — Teške i opasne, a možda i poslednje koje si izgovorio.

Holidej se još više osmehnulo. — Hvalisavac i lažljivac, kako bih rekao.

Ljudi su polegali ispod stolova i iza šank tezge.

Holidej i Džargo stajali su jedan naspram drugoga, obojica naoštreni, spremni da potegnu oružje.

Baš tada kada je Holidej u Džargovim očima uhvatio onu varnicu odluke, koja mu je nagovestila da je protivnik spreman da potegne revolver, leptir vrata su se širom otvorila i on je začuo kratko prigušeno „ah“, a zatim krik njemu poznatog glasa.

— To je on! To je Brejs Džargo, čovek koji je ubio mog oca!

Taj povik trgao je Holideja kao pljusak hladne vode u lice i on je pošao da okrene glavu, ali ga je njegov revolverski instinkt naterao da potegne svoj „kolt“ čak pre nego što je vratio pogled do Džarga. Ubica je poskočio iz stolice kao izbačen iz katapulta i istovremeno odgurnuo sto na Holideja pre nego što je revolver u njegovoj ruci planuo. Tane je probilo sto i otkinulo veliki komad drveta. Džargo se zateturio i njegov revolver je grmnuo, ali pod nešto nižim uglom.

Holidej se zateturio unazad pokušavajući da odgurne sto u stranu. Osetio je dodir vrelog olova po levoj butini i mimo svoje volje pao na jedno koleno. To mu je spaslo život, jer je Džargo ponovo opalio. Kuršum je odneo Holideju šesir sa glave i on je opalio na bandita, koji je u jednom skoku stigao do zadnjih vrata, sa mrljom krvi na desnoj strani. Begunac je u trku još jednom opalio i Holidej se bacio na pod. Začuo je iza sebe rezak prasak pištolja malog kalibra i is-

tog trenutka shvatio da Džo Ris puca iz njenog malog „Smit Veston” revolvera.

Pustolov je skočio i ispalio posljednji hitac na Džargoa u trenutku kada je ovaj nestao u vratima. Devojin revolver prasnuo je još dva puta i onda je nastala tišina.

Hramajući zbog lake rane na butini, Holidej je pošao do vrata. Naslonivši se na zid, obazrivo je provirio napolje. Džargo se nalazio na kraju ulice i Holidej je digao revolver, nanišanio i ispalio posljednji hitac. Ali, okliznuo se u momentu kada je obarač padao i kuršum se odbio od zida jedne kuće, a u tom trenutku Džargo je nestao iza ugla.

Još dok je punio revolver, neko mu je prišao. Bila je to devojka, prašnjava i rumena od sunca, očiju sjajnih od uzbuđenja.

— Ne dajte mu da pobegne! — vikala je pokušavajući da prođe pored njega, mašući praznim revolverom. — Za njim!

Iza nje u salunu ljudi su se počeli dizati sa poda i neko je povikao.

— Ja bih rekao da je taj kućkin sin neki šerif!

To je bilo dovoljno. Stežući zube da bi savladao bol, Dok je zgrabio devojku i povukavši je na ulicu, ispalio sa vrata u odaju dva metka. Ljudi su ponovo plegli po podu.

Begunci su potrčali ka glavnoj ulici i Dok se okrenuo da bi ispalio još jedan metak ka vratima saluna. Neki čovek. Doku se učinilo da je to bio Vendi. Žurno je šmugnuo nazad, ali je proturio napolje cev dvocevke i nasumce opalio. Snop tanađi zahučao je iznad njihovih glava i Dok je povukao devojku iza ugla.

Trojica ljudi čekali su ih preko od saluna. Holidejev „kolt” tri puta je plasnulo i dvojica su pogođeni, odbaceni na trotoar. Treći je šmugnuo u salun. U opštoj zabuni Holidej

je pomogao Džo da se popne na svog konja, a onda i sam skočio u sedlo.

— Jašite! — povikao je promuklo. — Goniće nas.

Shvativši u kakvoj su opasnosti, devojka je podbola konja i jurnula niz ulicu. Holidej je jahao samo nekoliko metara iza nje. Vrativši prazan revolver u futrolu, izvukao je pušku i sa četiri hica rasterao ljude koji su sa revolverima istrčali iz saluna.

Odmah zatim izbili su na ivicu grada. Oko ušiju zviždao im je topoli vetar užarene ravnice.

Holidej se osvrnuo i u glavnoj ulici ugledao grupu ljudi na konjima. Goniće ih! Puneći revolver, bacio je pogled na levu stranu. Tamo je, kao da ga đavoli gone, jahao još jedan konjanik.

Brejs Džargo, pomislio je Dok. Neće moći da ga gone jer će i sami biti progonjeni.

VIII

— Kako se usuđujete to da kažete! — ciknula je Džo Ris sevajući očima i nesvesno jače pritegla zavoj na njegovoj butini.

Dok je zastenjao. — Lakše, do vraga. Da se niste pojavili i glasno izgovorili Džargovo ime, ja bih ga spetljao.

Ona je nabusito izustila jedno „hm”! — To vi kažete. Ja sam vam spasla život. Trebalo bi da pokažete nešto više zahvalnosti.

— Čujte, mis Ris, ja sam prepoznao Džargoa i pokušao sam da sa njim razgovaram kako bih ga dočepao tada ili možda kasnije. Bio sam sumnjiv svima u salunu; da su posumnjali da sam u tajnoj misiji, ja bih bio mrtav. Hteo sam da se predstavim kao revolveraš.

— Oh — izustila je ona nešto mekše.

— Da, ja bih ga sradio; a vi ste baš tada naišli i povikali da je on ubio vašeg oca... — Holidej je začutao i uzdahnuvši zabacio palcem šešir na potiljak. — Izgleda da smo gonioce skinuli s vrata — rekao je pogledavši između dva brežuljka. — Svakako da ih je zavarao onaj lažni trag koji sam ostavio. Onaj oblačić prašine na severu verovatno je potera za nama. No, u svakom slučaju, oni neće istrajati u gonjenju.

I pored te konstatacije nije se uklonio sa mesta odakle je nastavio da posmatra predeo.

— Jesmo li izgubili Džargoa? — zapitala je Džo tiho.

— Mislim da nismo. Video sam ga kako seva prema jugoistoku kada smo pobjegli iz uvale. Računam da je, čim je prošao Rim kanjon, skrenuo više prema istoku.

— Zašto? Znaite li kuda ide?

Holidej je u nedoumici ćutao. — Izgleda da se uputio dublje u oblast Red River, pa je prema tome morao skrenuti više na istok. Gde će se zaustaviti, to ne znam. Ali, verovatno je da će se pojaviti u nekom naselju ili logoru lovaca bizona. Trgovci kožama često prave velike logore, pa im lovci bufala tu donose velike količine koža i prodaju. To bi takođe moglo biti zgodno mesto za čoveka u bekstvu.

— Znaite li gde su ta mesta?

— Za neka znam, za druga sam čuo gde se nalaze. Kad nađemo jedno, biće u redu.

Devojka je nabrala čelo. — Zar ne bi bilo bolje da ovde nađemo trag i krenemo za tragom?

— Možete utrošiti koliko god hoćete vremena, ali to ništa neće vredeti. Ni Džargoa ni bilo koga dru-

gog ne možete pratiti na ovoj teritoriji. Promet je suviše veliki.

— Oh. Shvatam... — reči su joj zamrle na usnama i ona je zamišljeno nabrala obrve. Holidej ju je pogledao iznenađen njenom malodušnošću. Nije naučio da je vidi takvu.

— Zašto ste tihi, mis Rīs. Gde je žar vaše mladosti?

Ona je digla glavu i oči su joj ponovo sevnule nekadašnjom vatrom.

— Možda sam malo umorna. Ali, nemojte me pogrešno razumeti, nastaviću sve dok Breis Džargo ne bude uhvaćen ili mrtav. Još nešto... shvatam da sam mogla učiniti da izgubite glavu i ne mogu da se otresem pomisli kako sam možda to namerno učinila. Podsvesno, zbog toga što ste me ostavili na visoravni.

Holidej se pogladio po bradi. — Računao sam da ćete se vratiti kući. Potcenio sam vašu tvrdoglavost... ovaj odlučnost, ako vam se to više sviđa. To je bilo rizično.

Džo se u međuvremenu pribrala. — Ne plašim se rizika.

— Rizika! — uzviknuo je Dok — Nije to bio rizik, već izvesnost. U onoj rupi ne viđaju često mlade, lepe žene. Da nisam bio tamo kad ste se pojavili, vaša sudbina bi bila zapečaćena.

— Zaista? — upitala je Džo sa omalovažavanjem. — Imam reverter. Ne bi me uplašilo nekoliko pijanih muškaraca.

— Oho! — Holidej je nabrao čelo. — To je malo čudno za jednu mladu damu — zažmirio je očima, voljan da uzvрати žaoku upućenu na račun muškaraca. — Postalo je, zaboravljam da postoji i druga strana medalje. Možda ste namerno hteli da ih izazovete... Čini mi se da sam negde pročitao da svaka že-

na podsvesno priželjkuje da bude silovana. Kad se setim Džargoa, dođe mi da pomislim kako možda nije ni toliko kriv.

Džo ga je gledala razrogačenim očima. — Kako... kako to mislite?

— Možda ste ga izazvali? — rekao je Dok gledajući je šeretski. — Možda ste hteli da steknete iskustvo?

Ako je u jednom momentu Džo bila umorna i možda obeshrabrena, sada je do punog izražaja došla njena kaćiperna i ratoborna priroda. Očiju užarenih kao dva vulkanska grotla, ona se ispruženih ruku bacila prema Holideju nastojeći da ga dograbi za oči. Holidej se glasno nasmejao i šćepao je za ruke, ali je, shvativši dubinu njenog gneva, odmah prestao da se smeje. U rukama je držao besnu zver, tigricu koja je poneta uraganskim gnevom nasrtala rukama, nogama, noktima, pa čak i zubima, grebući, ujedajući ga za ruke i cepajući sa njega komade odeće. U početku zabavljen njenom ljutnjom, Holidej se uozbiljio i ne želeći da je povredi, obuhvatio je Džo rukama i ona se tako našla u njegovom čvrstom, bliskom zagrljaju, stisnuta telo uz telo, licem pored njegovog lica. Dahćući uzburkanim grudima, ona se borila kao pomamna sipajući kletve prekidane stenjanjem, uzdasima i grcajima. U jednom momentu uspela je da uplete noge oko Holidejevih nogu i da ga saplete. Izgubivši ravnotežu, Holidej je pao nauznak povukavši Džo za sobom i ona je ohrabrena tim uspehom napregla sve preostale snage da ga savlada. Isprepletenih nogu, čvrsto stisnuta telo uz telo, nastavili su da se kotrljaju po travnom tlu sve dok Holideju nije uspelo da je nadvlada i svom težinom pritisne na zemlju. Džo je nastavila da se koprcu i otima, ali sada već zamo-

rena, bez daha, nemoćna i skoro spremna da prizna poraz i da se preda. No gnev joj nije dao da izusti reč molbe, neobuzdana mržnja prema mužjaku nasilniku raspinjala ju je do samouništenja. A onda je u jednom momentu, pritisknuta uz zemlju kao razapeta, srela pogled njegovih očiju, čudno dalek, ali pogled pun razumevanja. Iako ju je čvrsto držao za raširene ruke, a telom pritiskao kao teškom planinom ispod koje se nije mogla pomeriti, u njegovim sivoplavim očima nije sijao sjaj trijumfa ni šeretski podsmeh nadmoćnog čoveka koji ju je malo pre toga ujeo za srce i doveo do eksplozije. Njegove oči gledale su je saosećajno, skoro blago, i začudo, čelični stisak njegovih ruku odjednom joj više nije bio bolan, a težina njegovog tela nije joj bila nepodnošljiva kao pakleno mučenje. Naprotiv, u prvim trenucima sa nevericom je shvatila da joj ta snaga, koja je drži okovanu, pruža izvesnu, njoj nepoznatu sigurnost i da ne samo što joj ne smeta već joj čak i prija. Žar gneva i osvetničke pomame odjednom se pretvorio u vatru jednog drugog instinkta, vatru nečega što dolazi iz osećanja, ali u isto vreme i iz njenih čula, vatru koja ju je sa svakim trenutkom obuzimala sve jače, čak jače od mržnje i gneva koji su je doveli do mahovitosti. Sva izbezumljena spoznajom nečeg do tada za nju neshvatljivog, prestala je da se otima, potpuno se predala tom osećanju podređenosti, željna da se preda još više, do kraja i potpuno, prihvatajući podsvesno snagu grube sile, ali još više pogleda koji joj je otkrio plemenitost jednog nepoznatog ljudskog bića. Stenjanje i isprekidani dah pretvorili su se u kratak grcav krik, a zatim u gorko jecanje.

— Zašto... zašto ste to rekli?

Znate da to nije istina — izgovorila je isprekidanim glasom.

Holidej je shvatio šta se u njoj desilo, razumeo je da je za tih nekoliko minuta prešla put od mržnje do ljubavi, put koji je često trajao godinama i koji neki ljudi nikada nisu uspjeli da pređu. Shvatio je da je istakla belu zastavu i da kao tvrđava širom otvorenih vrata sa hlebom i solju čeka svog osvajajuća. Ali, shvatio je da je ne sme osvojiti do kraja. Bar ne za sada. Bilo bi to previše trijumfa, čak i kada je protivnik kaćiperna, samovoljna Džo. Pustio joj je ruke i kliznuvši sa nje na zemlju, pomilovao je rukom po obrazu.

— Nemojte... Džo — rekao je zapazivši da ju je prvi put oslovio po imenu. — Na ovom svetu ima mnogo ozbiljnijih stvari od nekoliko šaljivih reči.

Ona se osmehnula, utešena. Začesljala je kosu prstima i lukavo pokušala da iskoristi stečeni kapital. — Hoćete li mi dozvoliti da pođem sa vama?

Vitalna, žilava i tvrdoglava, pomislilo je Dok. — Ne vidim drugog izbora. Ne mogu vas ostaviti ovde.

— To mi odgovara.

Dok je klimnuo glavom. — Ali samo za sada. Ako dođemo do Nakome, vi ćete ostati tamo, a ja ću nastaviti dalje u oblast Red River.

Ona je zaustila da nešto odgovori, ali se predomislila i samo osmehnula.

— Videćemo — rekla je tiho. — Videćemo kad to vreme dođe.

Holidej je uzdahnulo. Slutio je da će sa tom devojkom imati još dosta nevolje.

— U redu. Spremimo se za pozazak, uskoro će mrak.

Sledećeg dana prešli su Crvenu reku i ušli u nenastanjenu oblast. Holidej je računao da je do tog momenta i Džargo verovatno učinio isto, jer kada bi se jednom našao u oblasti Red River, predstavnici zakona nisu ga mogli ni taći. Ako bi jahao levom obalom reke, još uvek bi bio u Teksasu i izložen hvatanju od strane rendžera, federalnih i lokalnih šerifa. Naprotiv, na teritoriji Red Rivera jedini njegov problem bili su lovci učenjenih.

Devojka mu nije zadavala nikakvu glavobolju. Radila je bez protivljenja sve što bi joj rekao i samo nekoliko puta zapazio je da je sevnula očima i ljutito stisnula usne. Ali po svemu je izgledalo da je sada voljna da mu prepusti komandovanje; možda je konačno shvatila da je to njegova prava uloga i da će za nju biti mnogo bolje i lakše ako bude slušala umesto da pokušava da izdaje naređenja. Bilo šta da je bio razlog, Holidej je računao da je imalo efekta što ju je ostavio na visoravni Medisen Het.

Devojka je bila nečim zamišljena i prešli su dosta milja u potpunom ćutanju. No kada su zašli u brda i jaruge, Holidej je zapazio da se osvrće i osmatra oko sebe. Tako su iznenada zašli u jednu uzanu uvalu između dva travna brda. Uvala kao da je bila izdubljena širokim mačem nekog diva i izrovana zemlja ostavljala je utisak ožiljka na zelenim bregovima.

Čim su ušli u uvalu, nešto je opomenulo Holideja da su u opasnosti. On je bio čovek instinkta i zahvaljujući tome, uspeo je da se održi u životu. Ni sada se nije dvoumio.

Istog trenutka kada ga je poznato golicanje po leđima i vratu upozorilo na opasnost, on je naleteo koncom na Džo, što ju je nateralo da uplašeno krikne. Životinje su se sudarile, tako da su obe posrnule i pale

na prednje noge, i Holidej je jednom rukom potegao vodice, a drugom izvukao pušku iz futrole.

— U zaklon! — povikao je. — Iza one stene pozadi!

Potegnuvši jako vodice, Holidej je uspravio svog konja na zadnje noge, a istovremeno su sa obe strane uvalje planule puške. Busijaši su verovatno nameravali da pustolova i devojkicu uhvate u unakrsnu vatru, ali je Holidejeva brza akcija to onemogućila. Devojkica je još uvek bila zbunjena i mučila se da uspravi svog konja, ali ju je prasak hitaca trgao i ona je zarivši mamuze u konjske slabine, naterala konja da skoči i da je odnese u zaklon iza stene.

Holidejev postupak ju je iznenađio. Smatrala je da će se i on zakloniti iza stene, ali pošto je njom naredio šta da radi, on je odjednom podbo konja petama i izveo manevr koji je videla samo jednom pre toga, kada su Indijanci napali logor njenog oca.

Holidej je kliznuo na stranu iz sedla i sa jednom nogom van uzengije, a levom rukom držeći se za jabuku sedla, ostao da visi sa leve strane konja u trku, pucajući iz puške preko konjskog vrata. U jednom momentu mahnuo je rukom držeći pušku samo za ručicu punjenja i taj pokret automatski je ubacio u cev nov metak. Ponovo je opalio i zatim ponovio pokret rukom.

Stigavši u zaklon, devojkica je iz futrole izvadila pušku. Oko Holideja tanad su dizala oblačiće prašine. Dva puta je planula puška sa leve strane, a jednom sa desne. Dok je još uvek jahao kroz jarugu kada je ona, videvši na levoj ivici jaruge strelca iz zasede, prinela kundak puške obrazu. Puška je planula i udar kundaka zaljuljao ju je u sedlu. No čovek na ivici jaruge sagnuo

je glavu i ona se obradovala što je Holideju makar toliko pomogla.

Pustolov je do tada već bio daleko u jaruzi i oko glave su mu zujali kuršumi. Odjednom se on opet vratio u sedlo sa namerom da konja istera na čistinu. Daleko iza sebe čuo je pucnje i pomislio je da to mora biti devojkica. To mu je sasvim odgovaralo; kada bi samo mogla da još minut-dva zaokuplja njihovu pažnju...

Skrenuo je oznojenog zadihanog konja uz blagu padinu jaruge i poterao ga punom brzinom. Kada je konj od umora počeo da usporava, on je skočio iz sedla i potrčavši uzbrdo, ostavio konja da ga čeka strižući ušima, dok se on pognut približavao vrhu.

Bio je negde na polovini uspona kada su meci zapraštili oko njega. Digao je glavu i pri jasnom nebu ugledao ocrtanu siluetu napadača iz zasede sa puškom prislonjenom uz rame. Spremao se da još jednom opali.

Pustolov se bacio u stranu, pao iza jedne gomile zemlje i kotrljajući se uspeo da zategne ručicu puške i ubaci nov metak. Onda je zastao i oslonjen na jedno koleno prineo pušku, opalio i onda brzo ponovo ubacio metak i opalio. Video je kada je prvi metak digao prašinu pored nogu busijaša i kada se od drugog trgao i okrenuo kao zavrtlan čeličnom oprugom. Holidej je ispalio još jedan metak i busijaš je pao sa uzvišenja.

Busijaševo telo poletelo je nekoliko metara kroz vazduh, naišlo na prepreku u vidu jedne stene, zatim se odbilo i poletelo dalje kroz vazduh da bi se još jednom dotaklo zemlje, nastavilo da se kotrlja i proletevši pored Holidejevog zaklona, palo tačno tamo gde je stajao njegov konj. Napadač se nije više ni

pomerio. Do tog momenta Holidej je ponovo napunio magacin puške i potrčavši do kraja uvale, plegao po ivici iza koje je prvi put ugledao busijaša. Na tom mestu zapazio je nekoliko praznih čaura i nekoliko opušaka cigareta.

Polegnut i zgrčen, bacio je pogled na drugu ivicu uvale. Napadač koji je tamo ležao primetio ga je i okrenuo pušku prema njemu. Prvi metak odbio se od stene Holideju sa leve strane. Holidej je prineo pušku ramenu i opalio dva hica. Napadač se trgao i zamalo ispustio pušku, ali je rukom pritisnuo mišicu. Bio je ranjen i okrenuvši se pokušao da pobegne negde prema stenama u pozadini. No, Holidej je opalio još jedan hitac i to je bilo dovoljno. Napadač je pao na leđa i kliznuo preko ivice u ponor. Bio je mrtav mnogo pre nego što je stigao do dna. Holidej je ustao i pošao nizbrdo.

Uz put je uzeo svog konja za vođice i pošao tamo gde je ležao drugi napadač. Vrhom čizme okrenuo ga je na leđa i obrisao krv sa njegovog lica. Nije ga poznavao, ali to ga nije ni iznenadilo. Iznenadilo ga je više što je taj čovek još uvek bio živ. Imao je ranu na prsima i iznad desnog kuka. Kuršum je prošao kroz telo i rana je obilno krvarila.

Holidej je digao glavu i pogledao bledu Džo Ris, koja je prišla sa puškom u ruci.

— Dobro ste se poneli, Džo — pohvalio ju je Holidej.

Ona je pogledala ranjenika. — Je li još živ?

— Da. Zadao mi je mnogo muke pre nego što sam ga pogodio.

Devojka je već klečala pored ranjenika sa zavojem i bocom antiseptika u ruci. Sasula je nešto antiseptika na ranu i ranjenik je jauknuo.

— Previjte ga malo, tako da ga mogu ispitati — rekao je Holidej.

— Ponekad pomislim da niste ništa bolji od Džargoa, znate li to, mister Holideje?

Holidej kao da je bio pogođen njenim rečima. — Kako ste došli do tog zaključka?

— Ovaj čovek je ranjen, a vi mislite o tome kako da ga ispitajte.

— Zašto da ne? On je hteo da nas ubije! Oboje!

— Znam, ali sada je bespomoćan. Trebalo bi da ga odnesemo lekaru.

Holidej je nabranih obrva pogledao devojku. — Nema lekara u blizini. Najviše što možemo, to je da ga iskoristimo.

Ona se čuteći nagnula nad ranjenika i počela da ga čisti i previja. Holidej joj je pomogao da ga ispravi i previje mu ranu na prsima, a onda je uzeo čuturicu i poprskao mu lice vodom i dao mu da popije nekoliko gutljaja. Ranjenik je zatrepao i pogledao ih uplašenim, širom razrogačenim očima.

— Teško si ranjen — rekao je Holidej bez okolišenja. — Mi smo za tebe učinili što smo mogli, a sada je red na tebe da nešto učiniš za nas.

Ranjenik je preleteo očima sa Holidejevog na devojčino lice. — Nemojte dopustiti da umrem! Boli me!

— Daleko je do lekara — presekao ga je Holidej grubo. — Pomozi nam i mi ćemo te možda odvesti lekaru. Šta si odlučio?

Ranjenik se zakašljao i liznuo usne. Vrh jezika bio mu je crven od krvi. On je osetio ukus krvi u ustima i to ga je uplašilo.

— Šta... šta želite da znate? — zavapio je uplašeno.

— Ko te je najmio da nas pobiješ? Tebe i tvog ortaka?

— B... Brejs Džargo — odgovorio je ubica bez dvoumljenja.

— A gde je otišao? — zapitao je Dok grubo.

— K... Koton kanjon. Da se pridruži... Montana Stretu.

Holidej je nabrao čelo. — Zašto bi on tebi rekao kuda će poći?

— Dao nam je samo polovinu novca... rekao je da ćemo ostatak dobiti kad... donesemo vaše lošve.

— O kej. Zvuči logično. Imaš li još nešto da kažeš?

— Ne, ne! Kunem se! — zavapio je i molećivo pogledao devojk. — Odvedite me lekaru, preklinjem vas!

Ona ga je gledala bleđa u licu i samilosnim pokretom potapšala ga po ruci. — Da, naravno. Ali prvo da ti previjemo i utegnemo nogu i ruku.

Pogledala je Holideja očekujući pomoć od njega, ali on ju je uzeo za ruku i odveo je nekoliko koraka u stranu. — Imam jedan predlog. Ako već hoćete, vi ga odvedite lekaru — pokazao je prstom. — Nakoma je u tom pravcu, oko dva dana jahanja odavde. Ali, on će biti mrtav pre nego što tamo stignete.

— A vi? — zapitala je začuđeno.

— Ja idem za Koton kanjon, to smo hteli, zar ne? — rekao je i prišao svom konju.

Ona je prišla za njim i uhvatila vođice njegovog konja dok je on stavljao nogu u uzengiju. — Pa ne možete ga tek tako ostaviti!

— Čujte — rekao je umorno. — Želite li da uhvatim Džargo ili ne?

— Naravno da želim, ali... ali ne možemo ostaviti ovog čoveka na samrti! To je nečovečno. Pomozite mi bar da mu namestimo ruku i nogu i da ga popnemo na konja!

Holidej ju je pogledao. — Dobro, ali to je sve. Odvedite ga u Nakomu, a posle toga potražite me u Koton kanjonu... ako želite.

— Nisam sigurna da ću poželeti! — rekla je Džo oštro i pošla nazad

ka ranjeniku. No uz put se predomislila i dodala. — Ali... doći ću. Neću sada da odustanem. Ali, neću da odustanem ni od svog humanizma!

Holidej se osmehnuo i pokretom ruke pokazao prema ranjeniku. — On tu reč čak i ne razume.

— Ali ja razumem i to je važno. Znam šta ta reč znači i znam svoje ljudske obaveze.

— A kad bi on bio Džargo?

Ona se zamislila. — To bi naravno bilo nešto drugo... mada nisam sigurna.

Holidej je zavrteo glavom i kleknuvši pored nesuđenog ubice, opipao mu nogu. — Dajte da to završimo. Hteo bih da u zalazak sunca budem daleko odavde.

IX

Stražar sa teškom dvocevkom doviknuo je konjaniku koji se približavao kroz uzan prolaz kojim se ulazilo u uvalu poznatu po imenu Koton kanjon.

— Stoj gde si, mister, ili će ti se glava otkotrljati niz padinu! — odrezao je oštro stražar.

Brejs Džargo je istog trenutka zategao vođice i digao ruke do visine ramena. Bacio je pogled do čoveka koji je stajao na steni iznad puta, u senci jedne druge stene, tako da se njegova silueta nije odražavala na nebu.

— Pametno — rekao je stražar. — Kako se zoveš?

— Brejs Džargo. Došao sam da se vidim sa Montana Stretom. On me zna.

— Možda, lafe, ali ja te ne znam i dok mi se ne kaže drukčije, ti lepo otkopčaj opasač... jednom rukom! I izvadi tu pušku, i to samo sa palcem i kažiprstom, i spusti je na zemlju.

Džargo je zaustio da se usprotivi, ali ga je pogled na cev teške dvocevke odvratio od toga i on je ukrućenom rukom digao „kolt” iz futrole. Pustio ga je da padne na zemlju, a zatim to isto učinio sa puškom.

— Sad opet ruke uvis! — komandovao je stražar. — O kej, poteraj konja niz jarugu i to sasvim lagano. Ja ću biti iza tebe.

Džargo je poterao konja uz kanjon, a stražar je pošao za njim ivericom kamenog ispusta. Na mestu gde se kanjon širio u litici je bilo puno pećina, a na drugom kraju Džargo je video krovove tri ili četiri kolibe.

— Pođi pravo prema kolibama — naredio mu je stražar.

Džargo se iscerio. — Zar se ne bojiš da ostaviš ulaz bez straže.

Stražar je pokretom glave pokazao naviše i dignuvši pogled, Džargo je sa druge strane jaruge ugledao još jednog stražara. Stret je očigledno pazio da skrovište bude dobro čuvano.

Oko koliba nalazilo se nekoliko ljudi koji su leškarili, pričali, pušili ili pili. Videvši krčag sa viskijem u ruci jednog bradatog bandita, Džargo je pohlepno liznuo usne. Taj čovek ga je pozdravio dizanjem krčaga. — Zdravo, Brejse. Dugo se nismo videli.

— Zdravo, Džek — rekao je Džargo i pogledao na levu stranu, gde je iz jedne kolibe izašao neki čovek.

Taj čovek bio je omalen rastom i nosio je dva ukrštena opasača sa revolverima, čija težina kao da ga je čvrsto držala vezanog za zemlju. Pa ipak, on je lako prišao Džargou i pružio mu ruku.

— Brejs Džargo! Milo mi je što te vidim, čoveče!

Stisnuli su jedan drugom ruke i

Džargo je sjahao pogledavši pri tome sa osmehom stražara.

— Sad donesi moje oružje ovamo!

Stražar je slegnuo ramenima i lagano okrenuo konja. — Oružje je tamo gde si ga spustio i ako ti treba, ti se vrati pa ga uzmi.

Stražar je odjahao i Džargo je gnevno pocrveneo. Montana Stret se glasno nasmejao i zataknuo palce za ukrštene opasače. Bio je to bubuljičav čovek širokih ramena i snažnog vrata, čovek zlih očiju, oko četrdeset godina star.

— Očekivao sam da se pojaviš! Brejse — rekao je vođa bandita ubici. — Čuo sam priče o tebi. Imao si neke nežgođe kod Končoa, a onda i nešto sa Mak Kejnom i neku malu raspravu u Vendelovoj uvali.

— Do vraga! Novosti izgleda brzo putuju!

Stret je slegnuo ramenima. — Držim uho na zemlji. Znaš li ko je bio onaj čovek sa kojim si se sukobio kod Vendela?

Džargo je odmahnuo glavom. — Nisam se zadržavao da saznam. Ali, ostavio sam dva momka na putu da se za njega pobrinu. Za njega i onu curu koja je sa njim.

Montana Stret se nasmejao. — Moraće da upotrebe sve svoje znanje ako žele da udese Doka Holideja!

— Holideja! — bio je istinski iznenađen Džargo. — Nisam znao da se i on u to umešao!

Stret je slegnuo ramenima. — Ne znam šta je tačno u pitanju, ali sigurno je da je to bio Dok Holidej. Misliš li da će ti ljudi koje si ostavio moći da ga srede?

Džargo sada više nije bio tako siguran. — Možda, nisam siguran. To su Meskit i Palmer. Obojica su dobri, a Holidej se neće nadati...

Stret se ponovo još glasnije nasmejao. — Holidej ima neko šesto

čulo. On se uvek nada. Ako ih spazi pre nego što ga pogode, on će ih obojicu srediti.

Džargo je slegnuo ramenima. — Dobro, u svakom slučaju to će ga usporiti.

— Možda. Nameravaš li da ostaneš u oblasti ili si samo u prolazu?

— U prolazu sam. Hteo sam za Arkanzas, pa onda dalje do Luizijane, pa niz Misisipi. Za ljude kao ja tamo ima dosta mogućnosti.

Stret se počeo po vrhu brade. — Za to treba novca.

Džargo je izdržao njegov pogled. — To znam. Računao sam da možda imaš nešto gde bih mogao da pomognem.

— Tačno uzevši, imam. I' mogao bih da upotrebim još jednog čoveka — pokretom glave pokazao je prema kolibi iz koje je izašao. — Dođi unutra, pa ću ti sve ispričati.

Praćen pogledima ostalih bandita, Džargo je sagnuo glavu i za Montanu Stretom ušao u kolibu. Sa malo sreće doći će do novca. Čak ako je Holideju uspelo da prođe pored dvojice u zasedi, još uvek će imati prednost ispred pustolova.

*

Nakoma je zaudarala. Zaudarala je na ustajale neštavljene bizonske kože, znoj i viski, a osim toga i na prašinu koja se uvlačila u grlo i nozdrve. Sobraćaj je bio haotičan jer su kola sa bizonskim kožama vrvela na sve strane cedeći se od okrvavljene vode kojom su kože ispirane. Ljudi su išli tamo-amo u gomilama, psujući vozare koji su im uzvraćali psovkama. Na ulicama je u toku dana izbijalo po nekoliko tuča. A u tom trenutku iza saluna odjeknula su dva pucnja.

Nikada do tada Džo Ris nije vi-

dela toliko aktivnosti koncentrisanih na jednom mestu. Zatvarala je nos da ne bi osećala zadah neštavljenih bizonskih koža, pa je otišla toliko daleko da je, jašući glavnom ulicom, stavila maramicu na donji deo lica. Niko nije obraćao pažnju na nju iako je za sobom vodila drugog konja sa teško ranjenim čovekom u sedlu.

Dok Holidej je pogrešno predviđeo: bandit nije umro na putu za Nakomu. Bilo joj je drago što je krenula do Nakome i pokušala da mu spase život. On je bio ubica, pokušao je da ih smakne iz zasede, ali im je ipak otkrio gde da nađu Džargoa. Jedino je Džargoa želela da vidi mrtvog, a protiv drugih nije imala ništa. Ne samo zbog toga što ju je Džargo napastvovao već još više zbog toga što je ubio njenog oca.

Uspela je nekako da kroz kaos zakrčenih ulica nađe put do jedne kuće, gde je na stubu visio natpis „lekar“. Bio je to neki mlađi čovek sa slepljenom kosom i tankim, kao olovkom nacrtanim brkovima. Njih dvojice su s mukom uneli ranjenika u kuću.

Džo je izašla iz lekareve kuće pola časa kasnije sa saznanjem da bandit ipak neće preživeti. No, ona je osećala da je pokušaj da mu spase život bio opravdan. Uzela je oba konja za vodice i odvela ih u obližnju štalu. Pošto ih je smestila, potražila je neki pansion i dosta se pogađala sa ženom oko cene za sobu, hranu i kupatilo. Na kraju su se sporazumeli oko cene i Džo je baš završavala ručak u maloj trpezariji kada se u vratima pojavio neki čovek.

— Džo! Hvala bogu što sam te našao. Tražio sam te u svim pansionima duž reke i mislio sam da te nikada neću naći!

— Šta te je, do vraga, dovelo

ovamo, Seme Boni? — zapitala je devojka. — Zašto nisi na ranču?

— Ostavio sam Manuela da vodi brigu. On je pouzdan.

— Dobro, a zašto si došao?

— Reći ću ti na putu do doktora.

Uzeo ju je za ruku i pomogao joj da ustane. — Do doktora? — zapitala je sa nevericom.

— Naravno. Čuo sam da je neka devojka dovela jednog ranjenika u grad. Otišao sam lekaru i oduševio se jer sam saznao da si mi na dohvat ruke. Onda mi je on rekao da te brzo dovedem, jer onaj razbojnik je na umoru i želi da ti nešto saopšti o Brejsu Džargou.

Džo je zgrabila svoj šešir sa stolice i stavivši ga na glavu, žurno pošla ka vratima praćena mladim nadzornikom.

*

Na prolazu koji je vodio u kanjon Koton, nalazio se stražar i Holidej je zaključio da pored njega može proći samo ako ga skine jednim metkom.

Sa svoga mesta mogao je pogledom dopreti do prolaza i dela kanjona iza njega. U dubini kanjona nalazio se nekoliko koliba od blata pokrivenih prućem, ali Dok nije mogao da vidi ili namiriše dim. To, naravno, nije značilo da su nenastanjene. Od sunca koje se odbijalo od kamenih litica, vrućina u kanjonu bila je nepodnošljiva i vatre za spremanje hrane nisu paljene sve dok to nije bilo neophodno. Nije bilo razumno u toku leta održavati ih tokom celog dana.

Po načinu kako se stražar ponašao Holidej je bio prilično uveren da je stražar sam. Čovek nije bio previše revnostan, mada je redovno šetao kratkim kamenim puteljkom na kojem je stajao. Ali pored toga, dosta je sedeo i pušio, kao čovek kome

je dosadno i koji nema sa kime da progovori. Obično su stražari, čak i ako su bili na suprotnim stranama kanjona, tiho razgovarali jedan sa drugim za vreme dugih dosadnih dežurstava.

Holidej je tiho dojahao sa visoravni i ostavivši svog konja u jednom šumarku, nastavio pešice noseći u ruci zapetu pušku. Oduzelo mu je dosta vremena da se došunja do svog sadašnjeg položaja, odakle je mogao da posmatra ulaz u kanjon, i ležao je već puna dva časa u očekivanju da vidi hoće li stražar biti zamenjen ili ne.

Izgledalo mu je da je taj čovek sam, ali je morao da bude sasvim siguran. Ako bi pripucao i digao na uzbunu celo gnezdo otrovnih zmija, bio bi sigurno zbrisan. S druge strane, ako banditi nisu bili u kanjonu, onda je samo gubio vreme, a Brejs Džargo mu je svakog minuta odmicao sve dalje i dalje.

Bio je to jedan od onih trenutaka kada je Holidej od dva zla morao da izabere ono manje, i on je izabrao da i dalje motri na čuvara. Računao je da čak i čuvar mora nešto znati o Džargou, ako se taj zločinac uopšte tu pojavio.

Posle izvesnog vremena bio je skoro uveren da stražar čuva prilaz praznom kanjonu. No nije bilo načina da mu pride a da ne bude primećen, a po svoj prilici on bi najpre pucao, a tek posle postavljao pitanja, ako bi video da se neko nepoznat približava.

Holidej se na svom mestu namesatio onoliko udobno koliko je to u visokoj travi bilo moguće. Sa jednog niskog drveta odlomio je račvastu granu i zabio je u zemlju sa račvom okrenutom gore. Oslonio je cev puške na račvu a kundak na rame i pažljivo nanišanio. Stražar je stajao i pušio, a dvocevka mu je stajala oslonjena na stenu.

Holidej je pažljivo nanišanio cijajući stražara u desnu nogu između kolena i kuka. Pritisnuo je okidač do polovine, zaustavio dah i onda pritisnuo okidač do kraja. Stražareva noga je poletela uvis kao povučena oprugom i čovek je uz potpun tup udar pao na zemlju. Drugi Holidejev hitac odneo je dvocevku van domašaja njegove ruke.

No stražar je suviše bio obuzet bolom da bi uzeo revolver u ruku i uvijajući se u mukama, počeo se kotrljati po uzanom puteljku, tako da je na kraju kliznuo sa kamenog ispusta i pao u jarugu u oblaku prašine.

Holidej je ustao i potrčao.

U padu je stražar izgubio revolver iz futrole, ali i da nije bilo tako, on je bio suviše obuzet držanjem svoje noge, iz koje je tekla krv, i ležeći na zemlji, on je samo jaukao od bola. Ukočio se kada se na vidiku pojavio Dok Holidej. Pustolov je nogom pritisnuo stražarev vrat i uperivši mu cev puške u grudi, pogledao kroz prolaz u dubinu kanjona. Do tog trenutka nije video nikoga i kao da pucjava tamo nije pokrenula nikakav znak života.

Krkljajući iz pritisnutog grla, ranjeni stražar je slabačkim pokretom ruke uhvatio Holideja za čizmu. Ne gledajući ga, Holidej je zapitao.

— Koga još ima unutra, amigo?

Začuli su se hrapavi krkljavi glasovi i Holidej je popustio pritisak noge, tako da je stražar isprekidano, zagušeno progovori. — Ni... nikoga. Tu sam samo ja... na straži!

Holidej se osmehnuo. Poverovao mu je. Pustolov je pogledao svog zarobljenika, još uvek sa nemilosrdnim osmehom na usnama. Pomerio je cev puške i prisionio je ranjeniku na sredinu grudne kosti. Stražar je isprekidano udahnuo vazduh i istog trenutka se ukočio i od stra-

ha izbuljio oči kao da će mu ispasti iz očnih duplji.

— A sad, amigo — rekao je Holidej blagim glasom — reći ćeš mi gde mogu naći Brejsa Džargoa ili...

*

Šemrok je počeo kao mesto sastajanja na velikoj Crvenoj reci, kako su je imenovali prvi lovci bizona nazvaši „bežači”. Lovci su radije upotrebljavali reč „bežać” nego bilo koji drugi naziv zbog toga što su prvobitno punom brzinom jurišali u stado bizona u trku i iz neposredne blizine iz teškog konjičkog „kolta” pucali izabranom žrtvi iza uha, obarali je i odmah bežali da ne bi bili pregaženi od ostalih životinja. Neki su opet koristili puške i sa veće udaljenosti gadati životinje u kičmu iznad plečke, tamo gde je koža bila tanja, tako sakatili životinje i tek kasnije, kada krdo prohuji, ubijali osakaćene bizone.

Lovci su sami drali svoj ulov, strugali kože i solili ih, a zatim ih tovarili na grubo sklepana kola ili čak samo na nosiljke i transportovali ih na unapred dogovorena mesta na velikoj Crvenoj reci, gde je trebalo da ih u određeno vreme čekaju kupci.

Šemrok je izrastao na jednoj širokoj okuci reke Red River i ime je dobio po jednoj čikaškoj kožarskoj kompaniji koja je tako reći imala monopol nad trgovinom kožom u toj oblasti. Kompanija „Šemrok” i kompanija „Tening” plaćale su najbolje i najpoštenije, mada se govorilo da su, po načinu kako su nakupce ostalih kompanija držale van tog područja, sve drugo samo ne poštene. No, to nije bilo važno; nekoliko godina kasnije ta kompanija je propala i vlasnici su je zapalili da bi dobili osiguranje.

Ali naselje zvano Šemrok je osta-

lo i šatori su ustupili mesto kolibama, a kasnije brvnarama od jelovih debala. Putnici su navraćali i zadržavali se, a neki od kupaca nisu nastavljali put, kao što su u prošlosti činili, već su i van sezone otvarali gostionice i pansione. Što je bilo najvažnije, niko nikoga nije pitao o njegovoj prošlosti; ukoliko je čovek mogao da plati stan i hranu, sve je bilo u redu.

Šemrok je tako izrastao u prilično naselje... ne grad u pravom smislu reči, jer su većina stanovnika bili prolazni gosti, lovci koji su povremeno dolazili i odlazili, došljaci koji su se kratko zadržavali i iznenadno nestajali, pogotovo ako bi se na horizontu ukazao neki drugi nepoznati čovek koji bi mogao nositi šerifsku značku.

Sada je tu bilo i nekoliko stalnih predstavnika trgovaca kožom, agnata koji su kupovali i transportovali kožu za račun istočnih prerađivačkih preduzeća. Najveća je bila „Kec Pik“ agencija, koja je imala i svoj vozni park kola za transport koža do najbliže železničke stanice. Agencija je plaćala u gotovom novcu, koji je dopremao pod stražom onda kada se očekivalo prispeće velikih količina kože.

Kao što je bio slučaj sada.

Lovci bizona, do tada rasuti po ravnicima Čikasa, okupili su se i sada su se kretali ka Šemroku kolima koja su se povijala pod teretom sirovih koža. Bili su željni zadovoljstva koja je Šemrok nudio, ali ih je zadržavala sporost kretnih kola. Uz to su na putu doživeli i neprimetne napale su ih Indijanci odbegli iz rezervata. Tih dana to je bilo nešto neuobičajeno, ali ipak se događalo da grupa Indijanaca odbegne i opijena „vatrenom vodom“ krene u uništenje mrskog belog čoveka. Bio je to faktički napad sa mnogo vike i pucanja, ali ispostavilo

se kasnije da niko nije bio ozbiljno povređen. Nekoliko lovaca zaradili su ogrebotine od kuršuma, ali ono najvažnije što se desilo bila je u stvari neka vrsta sabotaže.

Lovci bufala nikako nisu mogli da shvate u čemu je stvar. Sabotaža nije uočena pre sledećeg jutra, kada su digli logor još uvek oprezni i u očekivanju novog napada. Ali od Indijanaca nije bilo ni traga. Kasnije tog dana u jednoj suvoj uvali pronašli su telo koje nije pripadalo Indijancu, iako je leš bio odeven kao Indijanac. Bio je to u stvari belac skoro upola presečen kuršumom teškog kalibra ispaljenim iz puške „bizonke“. Ranjenik je uspeo da stigne do jaruge i tu pao iz sedla. To je navelo lovce da posumnjaju da li su i drugi napadači bili Indijanci ili ne...

No ubrzo su zaključili da su i ostali morali biti preobučeni belci, jer su otkrili da su iz točkova na kolima ukradeni sigurnosni klinovi. Posle pređene milje sa jednih kola spao je točak i teret se rasuo po zemlji. Pre nego što su uspeali da teret ponovo natovare, isto se desilo i sa drugim kolima.

Pošto su pronašli mrtvog belca, lovcima je lagano došlo u glavu da ih neko namerno zadržava da ne stignu u Šemrok. U tom trenutku nisu znali zbog čega.

Ali, Dok Holidej je znao. Stražar u kanjonu Koton otkrio mu je plan Montana Streta. Trebalo je zadržati lovce, tako da za svoje kože ne naplate novac koji ih je čekao u labavom trezoru agencije „Kec Pik“. Bilo je uobičajeno da se novac prenese samo jedan dan pre dopremanja koža kako bi se smanjio rizik pljačke. Stret je preduzimanjem napada, koji je odgodio prispeće koža, uspeo da novac još jedan dan ostane u agenciji, izložen mogućnosti da bude opljačkan.

Holidej je u Šemrok prispeo na krajnje iznurenom konju, koga je ostavio u štali na ulazu u grad uz naređenje da mu se pruži brižljiva nega. Kupio je odmah drugog odmornog konja i naredio da ga čeka osedlan. Zatim je sa puškom u ruci pošao da potraži agenciju „Kec Pik“.

Štalski momak mu je objasnio da se agencija nalazi na kraju grada, pored jednog rukavca koji je isticao iz reke, u zgradi od brvana malo izdvojenoj od ostalog naselja. Pustolov se nadao da će stići na vreme. No po obaveštenjima dobijenim od stražara na ulazu u kanjon, Stret i njegova banda, a sa njima i Džargo, imali su znatnu prednost pred njim.

Pre nego što je našao put do zgrade agencije, saznao je da je zakasnio. Toplo popodne odjednom je prolomio prasak revolverске paljbe. Holidej je ubrzao hod, a zatim potrčao namestivši uz put ručicu puške za brzu paljbu. Prošavši pored poslednjih zgrada u naselju, ugledao je zgradu agencije udaljenu jedva stotinak metara na padini koja se spuštala do obale potoka. Stretovi ljudi, izbrojao ih je sedmoricu, jahali su u krug oko agencije i zaspali je kuršumima. Izgleda da su službenik agencije i njegov pomoćnik primetili bandite i odlučili da pruže otpor, mada su napadači bili brojčano jači.

Nesrazmerna snaga postojala je i u odnosu na one koji bi eventualno hteli da pođu u pomoć. Niko ko nije budala ne bi se mešao u tuđu nevolju... pogotovu ako je u pitanju bio Montana Stret.

Zbog toga banditi, mada su se morali boriti, nisu očekivali napad s leđa. Holidej se spustio iza jednog oborenog debla i brzim pokretom ubacio metak u cev. Opalio je, a onda pet puta brzo repetirao i opet

opalio, tako da je banditima moralo izgledati kao da ih napada čitav bataljon konjice. Jedan bandit je kriknuo, a njegov konj se sapleo, pao na glavu i odbacio konjanika s leđa. Holidej je zatim ispalio još nekoliko hitaca i dok je pucao, prepoznao je Brejsa Džargoa, koji je na konju zamakao iza ugla zgrade.

Montana Streta prepoznao je po opisu i po crtežima na brojnim poternicama koje je video. Banditski vođa je sedeo poluokrenut u sedlu dovikujući svojim ljudima da paljbu usredsrede na Holideja skrivenog iza debla. Pustolov je sagnuo glavu i vešt看im prstima napunio magacin puške. Kuršumi su otkidali komadiće iverki od debla iza kojeg se skrivao. Jedan od branilaca agencije istrčao je na verandu zgrade i opalio jednom banditu u leđa. To je Holidej iskoristio i ponovo pripucao, ali je Brejs Džargo iza ugla zgrade preskočio preko ograde verande, ispalio metak u branioca agencije i jurnuvši u unutrašnjost zgrade, nogom zatvorio vrata za sobom.

Holidej je glasno opsovao: unutra je još uvek bio jedan činovnik agencije. No odmah zatim kiša kuršuma zasula je njegov zaklon i on je, pognuvši glavu, skočio do drugog kraja debla i ispalio dva hica, ali nije video da li su hici nekoga pogodili. Stret je dovikivao svojim ljudima da likvidiraju Holideja i pustolov je izustio glasnu kletvu jer se odmah kiša olova usredsredila na njegov zaklon. Bio je prikovan za zemlju.

Tada je začuo topot kopita konja koji su jurili ka njemu. Odbacivši pušku, izvukao je revolver i okrenuo se na leđa. Jedan bandit na konju preskočio je deblo i u skoku ispalio hitac na dole, ali je kriknuo izbačen iz sedla metkom iz Holidejevog revolvera. Zatim su ostali banditi na konjima preskočili nje-

gov zaklon i okrenuvši konje, pripucali i jurnuli ka njemu. Dok se bacio na drugu stranu debla, okrznut vrelim tanetom po ramenu. Zatim su puške ponovo zapraštale i dok je čistio prašinu iz očiju, ugledao je dvojicu konjanika sa puškama, koji su dolazili od istočnog dela naselja. Holidej je ispalio dva metka i skinuo ih iz sedala. Stret je okrenuo konja i pokušao da pobegne. Holidej je kleknuo na jedno koleno, digao „kolt“ sa obe ruke i oborio ga iz sedla pogotkom u glavu. Bandit se prevrnuo preko konjskih sapi i ostao da leži nepomičan na zemlji.

Dvojica bandita su pobegli, obojica ranjeni, ali Holidej je smatrao da će samo jedan od njih stići do kanjona Koton. Ustao je, izbacio prazne čaure iz revolvera i stavljajući nove metke, pogledao prema dva konjanika, od kojih je jedan bila Džo Ris. Mladi kauboj koji je jahao s njom ispalio je nekoliko metaka za banditima u bekstvu, a zatim sa Džom pojahao prema mestu gde je sa revolverom u ruci stajao Holidej.

— Gde je Džargo? — zapitala je Džo zadihano, rumenâ i prašnjava od brzog jahanja.

— U agenciji. A sad, sklonite se u zaklon sa tim vašim kaubojem. Ja ću se pobrinuti za Džargoa.

— Čekajte! — kriknula je Džo, ali Holidej ju je bez trunke ceremonijala skinuo iz sedla i gurnuo je iza debla baš u momentu kada je iz agencije odjeknuo pucanj. Sem Boni je skočio iz sedla i kleknuo pored devojke. Pokretom glave pozdravio je pustolova. — Ja sam Sem Boni. Paziću na nju, mister Holideje. Prešao sam toliki put dovde zato što je volim i neću dopustiti da joj se sada nešto desi.

— Hoću da se lično osvetim Džargou! — povikala je devojka, ali ju

je Boni zadržao u zaklonu, a Holidej se okrenuo i u cik-cak potrčao ka zgradi agencije.

Džargo je kroz prozor opalio na njega i trenutak kasnije Holidej je sa druge strane zgrade začuo lomljenje stakla. To je značilo da Džargo verovatno pokušava da na drugoj strani pobegne. Pustolov je potrčao pravo prema ulazu u zgradu, preskočio stepenice koje su vodile na verandu i ne smanjujući brzinu, grunuo ramenom u vrata.

Udar je bio toliko snažan da su vrata izletela zajedno sa šarkama iz ležišta i Holidej je posrnuo napred za njima, ali je taj trenutak iskoristio da se baci glavačke napred i nastavi da klizi preko poda prostorije držeći naperen revolver ispred sebe. Još uvek jednom nogom u ođaji, Džargo je stajao raskoračen na prozoru čvrsto držeći vreću sa novcem u ruci. Iznenaden Holidejevom upadom, on je u magnovenju opalio iz „kolta“.

Holidejev revolver planuo je dva puta i Džargo se trgao od udara tanadi. Ispustio je vrećicu i pri udaru o pod novac je zazvečao. Džargo se pridržao rukom za okvir prozora i ispalio još jedan metak na Holideja, ali ovaj ga je u istom trenutku po treći put pogodio. Džargo je udario u okvir prozora i pao nazad u sobu ostavljajući na zidu iza sebe mrlju krvi.

Holidej je pogledao mesto na grudi gde ga je Džargov metak pogodio. Rana ga je bolela i on je grčio lice od bola dok je ustajao sa zapetim revolverom u ruci. Mada je još uvek bio živ, Džargo više nije predstavljao nikakvu opasnost. Kašljao je i na usta su mu izlazili mehurići tamnocrvene krvi. Oči su mu bile već staklaste od bola i smrti koja mu se bližila.

Holidej se iznenadio kada mu je Džargo slabashnim pokretom ruke

dao znak da priđe bliže. Pustolov je stisnuo zube da bi savladao bol koji mu je rana pričinjavala i prišavši još korak napred, kleknuo i princeo uho bliže Džargovim usnama. Ranjenik se napinjao da progovori, ali prošlo je izvesno vreme pre nego što je uspeo da krkljavim šapatom izgovori nekoliko jedva čujnih i razumljivih reči.

— N... nisam... ubio Risa...

Holidej je nabrao obrve. — Čemu te laži u ovom momentu, Džargo?

Džargo je nekoliko puta odmahnuo glavom. — Ne lažem!... Boni je... uzeo moj... nož... veče pre toga. On je... to... učinio... i krivicu... bacio na mene... ja... aaaah! do vraga...

Na gromki pucanj revolvera iza sebe, Holidej je poskočio, a Džargo je protresao poslednji samrtnički bolni grč jer ga je kuršum pogodio usred lica. Pustolov se munjevito okrenuo, ali je sa upola izvučenim revolverom stao kao skamenjen kada je pred sobom ugledao Sema Bonija sa zadimljenim revolverom u ruci. Pored njega stajala je Džo Ris užasnuto raširenih očiju.

— To nije bilo potrebno, Boni — rekao je Dok.

— Učinilo mi se da je hteo da potegne skriveni revolver — pravdao se Boni ne spuštajući zapet revolver.

— Ne vredi, Seme — rekla je Džo potreseno. — Bila sam blizu i čula sam šta je Džargo rekao, a sada se sećam i da ti je tata rekao da mu uzmeš oružje — oči su joj se napunile suzama. — Zašto, Seme?

Boni je izvesno vreme ćutao ne skidajući oka sa Holideja, a onda je odjednom procedio kroz stisnute us-

ne. — Nije me smatrao dovoljno dobrim za tebe, čak i posle događaja sa Džargom. Rekao je da možda niko od bogatih rančerskih sinova neće hteti da te uzme, a ja sam mu rekao da ja hoću... no on te ipak nije dao. Posvađali smo se... i tako se završilo.

Džo je bezglasno zajecala.

— I šta sada, Boni? — zapitao je Holidej. — Sada te ona neće hteti. Moraćeš da nas ubiješ, jer oboje znamo da si ti ubica.

On je lagano potvrdio klimanjem glave, sve vreme gledajući hladno Holideja. — Da, to je, na žalost, jedini put.

Digao je revolver, ali se Džo odjednom prenula i priskočivši ošamarila ga po licu.

— Životinjo! — krikнула je.

Boni se zateturao. Holidej je munjevito trgao revolver, a u istom trenutku Boni je zgrabio Džo i povukao sebi da je iskoristi kao štit. No Holidej je za delić sekunde bio brži i njegov metak pogodio je Bonija u mišicu i poneo ga dalje od devojke. Holidej je još jednom opalio i Sem Boni je odbačen unazad preko mrtvog tela trgovačkog agenta.

Džo je prestrašenim očima obuhvatila jeziv prizor, a onda pokrila lice rukama. Kao da luta po tami, prišla je posrćući do Holideja i obgrlivši ga zagnjurila glavu na njegova prsa. Telo joj je potresao grč jecaja.

Holidej ju je pustio da se isplače. Morala je isplakati jad da bi napravila mesta radostima koje su je čekale.

Jer za Džo Ris život je tek počinjao.

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

DAKLE, DANAS RIBA
NI DA PIPNE!

ČINI MI SE DA PECAMO
NA POGREŠNOM MESTU,
HOGARE!

8-26

ŠTA KAŽEŠ DA
PROBAMO TAMO?

DICK BROWNE

© King Features Syndicate, Inc., 1974.

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

KAD SE BUDEŠ UDALA,
NEMOJ MUŽU STO PUTA
PONAVLJATI ISTU STVAR...
JEDNOSTAVNO MU TO
OVAKO RECI ...

DŽ' SE!!!

ZNAŠ, MUŠKARCI NE VOLE DA
IM ŽENE NEŠTO STALNO
ČANTRAJU.

ZA VAŠ ODMOR I ZABAVU

WESTERN ROMANI

SVAKOG 3. U MESECU
VAJAT ERP

SVAKOG 16. U MESECU
ŠEJN

SVAKOG 7. U MESECU
DOK HOLIDEJ

